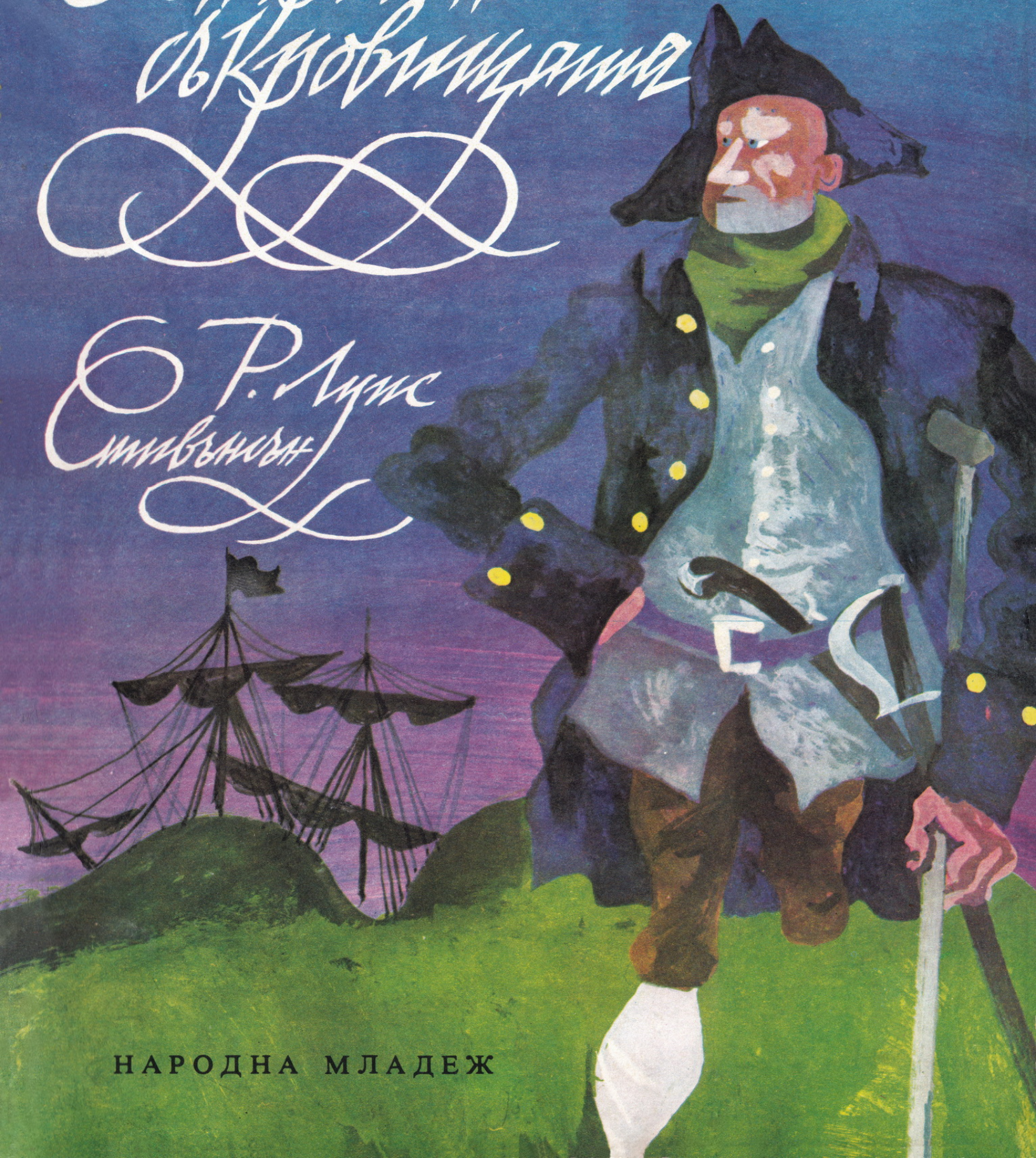

Осиробяват на обкробимците

Е. Р. Луис
Илиевска

НАРОДНА МЛАДЕЖ

РОБЪРТ ЛУИС СТИВЪНСЪН ОСТРОВЪТ НА СЪКРОВИЩАТА

Превод: Весела Несторова, Надя Кехлибарева

chitanka.info

КЪМ КОЛЕБАЕЩИЯ СЕ ЧИТАТЕЛ

*Ако с предания моряшки,
гемии, кораби, пирати,
вихрушки, подвизи юнашки
и крадено червено злато
романтиката, тъй позната
от моите момчешки дни,
отново вдигнала платната,
сегашните деца плени:
за прочит тая книга става!
Но може палавците вече
да не обичат стара слава,
ни битки сред вълните млечни,
ни хубавици отдалече:
с пиратските платна тогаз
и с припевите си сърдечни
да ида вдън земята аз!*

ПЪРВА ЧАСТ
СТАРИЯТ ПИРАТ

ПЪРВА ГЛАВА

СТАРИЯТ МОРСКИ ВЪЛК В СТРАНОПРИЕМНИЦАТА „АДМИРАЛ БЕНБОУ“

Скуайър^[1] Трилони, доктор Ливзи и други джентълмени ме помолиха да опиша подробно всичко, каквото зная за Острова на съкровищата, от начало до край, без да скривам нищо, освен местонахождението му, и то само поради това, че там и до днес се намира заровено съкровище. Затова вземам перото в 17-а година и се връщам към онова време, когато баща ми държеше странноприемницата „Адмирал Бенбоу“ и когато старият, обгорял от слънцето моряк, с белег от сабя на лицето, се настани под нашия покрив.

Спомням си тъй ясно, като че бе вчера, как тежко пристъпи той към вратата на странноприемницата; след него караха на количка моряшкия му сандък. Беше висок, силен, грубоват човек с ореховокафяв цвят на кожата. Смолисточерната му плитка падаше върху замърсения син мундир. Ноктите на грубите му, покрити с белези ръце бяха черни и изпочупени, а върху едната му буза имаше сив, нечисто белезникав белег от сабя. Спомням си как той оглеждаше заливчето, като си подсвиркуваше, и как изведнъж поде с писклив, несигурен глас, сякаш ехтял и угаснал край брашпила^[2]:

Петнайсет души във ковчега на мъртвеца, йо-хо-хо, и бутилка ром! — старата моряшка песен, която и по-късно често пееше. После почука на вратата с някаква прилична на лост от корабен скрипец тояжка, която носеше, и когато баща ми излезе, поръча с груб глас чаша ром. Когато му я поднесоха, започна да пие бавно като стар познавач, който опитва вкуса на всяка глътка. Докато пиеше, той поглеждаше ту околните скали, ту фирмата на вратата ни.

— Удобно заливче — каза той най-сетне — и хубаво място за кръчма. Има ли много посетители, драги?

Баща ми отговори, че за съжаление много малко хора ни посещават.

— Така значи — каза той, — тъкмо каюта за мене. Хей, друже — викна той на човека, който караше количката, — карай насам и внеси сандъка. Ще поостана тук — продължи той, — аз съм прост човек: трябва ми само ром, бекон и яйца. И онази скала — да гледам от нея корабите в морето. Как да ме наричате ли? Наричайте ме „капитана“. А-а, виждам какво искате — ето! — и той подхвърли три-четири златни монети на прага. — Обадете се, като се свършат — каза той строго като капитан на кораб.

И наистина, макар че облеклото му беше лошо и езикът — груб, той не приличаше на обикновен моряк, а по-скоро на боцман^[3] или шкипер^[4], свикнал да му се подчиняват или да си служи с юмруци. Човекът, който му докара багажа, ни разказа, че предишната сутрин пощенската кола го оставила пред странноприемницата „Ройал Джордж“. Там се осведомил за всички странноприемници по крайбрежието и навярно като чул, че нашата се ползува с добро име и е по-настрана, предпочел да се засели у нас. Това бе всичко, което можахме да научим за нашия нов гост.

Той беше много мълчалив човек. По цял ден бродеше край заливчето или по скалите с бронзов далекоглед в ръка, а вечер сядаше в ъгъла на кръчмата до огнището и изпиваше големи количества ром, разреден с малко вода. Когато му заговореха, той обикновено не отговаряше, само неочаквано хвърляше свиреп поглед и сумтеше с нос като корабна сирена. Както ние, тъй и хората, които ни посещаваха, скоро свикнаха да не го безпокоят. Всеки ден, като се връщаше от своята разходка, той ни запитваше дали не са минали по пътя някакви моряци. Отначало мислехме, че му липсват другари от неговата среда, та ни задава този въпрос, но по-късно разбрахме, че гледа да ги отбягва. Когато се случеше някой моряк на път по крайбрежието за Бристол да отседне в „Адмирал Бенбоу“, той го оглеждаше иззад завесата на вратата, преди да влезе в кръчмата, и винаги в присъствието на моряци се спотайваше като мишка. Поне на мен това не ми се виждаше странно, защото ми бе разкрил отчасти своите страхове. Веднъж ме бе извикал настрана и бе обещал да ми дава по една сребърна монета от четири пенса всяко първо число на месеца, ако само „си отварям очите на четири за някакъв моряк с един крак“ и в случай, че се появи, веднага да му съобщя. Но много често, когато дойдеше първото число на месеца и аз го запитвах за заплатата си, той

само сумтеше, свистеше с нос и ме пронизваше с поглед. Преди да изтече седмицата обаче, той сякаш поразмисляше и ми донасяше сам четирите пенса, като ми напомняше „да си отварям очите на четири за моряка с един крак“.

Не мога да ви опиша в какъв кошмар този моряк обръщаше съня ми. През бурните нощи, когато вятърът блъскаше къщата ни от четири страни, а прибойт ревеше в заливчето и отекуваше в скалите, виждах моряка в хиляди образи, в хиляди демонични форми. Кракът му биваше отрязан ту до коляното, ту до бедрото или пък той целият се превръщаше в някакво еднокрако чудовище с крак по средата на тялото. Когато ме преследваше и гонеше през плетища и трапове, подскачайки на единия си крак, преживявах най-страшния кошмар. Изобщо с тези ужасни съновидения аз заплащах скъпо монетата от четири пенса, която получавах всеки месец.

Но макар да се боях страшно много от еднокракия моряк, аз се страхувах от капитана много по-малко, отколкото другите, които го познавах. Имаше вечери, когато той изпиваше много повече ром с вода, отколкото можеше да носи, и тогава започваше да пее своите мръсни, стари, диви моряшки песни, без да обръща внимание на някого от присъстващите, но друг път поръчваше пиене за всички и принуждаваше цялата разтреперана компания да слуша разказите му или да припява в хор на песните му. Често цялата къща се тресеше от неговото „Йо-хо-хо, и бутилка ром“; посетителите от страх за живота си запяваха с него, като всеки надвикваше другите, за да не предизвика гнева му, защото в пристъп на такова настроение капитанът ставаше най-големият деспот и ту удряше с юмрук по масата, за да млъкнат всички, ту избухваше в яростен гняв при някой въпрос или пък за това, че никой не му задава въпроси, и той смяташе, че не следят разказа му. Той не позволяваше никой да напуска кръчмата, докато сънен от пиянство, не се дотъреше до леглото си.

Това, което най-много плашеше хората, бяха неговите разкази — страхотни истории за бесилки, за разходки по дъската^[5], за морски бури и злодеяния по океанските острови и по бреговете на Карибско море. Според приказките му, той бе прекарал живота си сред най-злите морски престъпници, а езикът му не по-малко от описваните престъпления стъписваше нашите простодушни селяни. Баща ми все казваше, че този човек ще ни разори, защото хората ще престанат да идват в странноприемницата, където ги тормозят, заплашват и откъдето се разотиват по домовете си разтреперани от страх. Аз обаче мислех, че неговото присъствие е от полза за нас. На първо време хората наистина се плашеха, но постепенно той започна някак да им се

харесва, защото ги възбуждаше и нарушаваше всекидневието на провинциалния живот. Имаше дори група младежи, които явно се възхищаваха от него и го наричаха „истински морски вълк“, „изпечен стар моряк“ и с други подобни имена и казваха, че хора като него са направили Англия страшна по море.

По един начин той сякаш наистина се беше заел да ни разори, защото се заседя седмици и месеци у нас, така че парите, които ни бе дал, бяха отдавна изхарчени, а баща ми не можеше да събере достатъчно смелост да настоява за още. Само да споменеше за това, капитанът започваше така силно да свисти с нос, сякаш ревеше като звяр, и така пронизваше с поглед баща ми, че той веднага напущаше стаята. Виждал съм го да кърши ръце след такива несполуки и съм убеден, че тревогите и ужасът, в които живееше, до голяма степен ускориха неговата мъчителна смърт.

През цялото време, докато беше у нас, капитанът не смени облеклото си, само от един амбулантен търговец си купи няколко чифта чорапи. Единият край на шапката му увисна и той го остави така, макар че при силен вятър му пречеше. Спомням си вида на мундира му, който той сам кърпеше горе в стаята си и който от дълго носене беше целият в кръпки. Писма нито пишеше, нито получаваше и с никого не говореше, освен с посетителите, и то обикновено когато се напиеше с ром. Никой от нас не бе виждал отворен големия му моряшки сандък.

Само един-единствен път видях някой да му противоречи и това се случи, когато нещастният ми баща бе вече пред прага на смъртта. Една вечер доктор Ливзи дойде да посети болния и след като хапна малко от вечерята, която майка ми му поднесе, влезе в кръчмата да изпуши една лула, докато доведат коня му от селцето, защото в стария „Бенбоу“ нямахме яхър. Аз влязох след него и добре си спомням какво впечатление ми направи разликата между спретнатия чист доктор с белоснежната перука, ясни черни очи и приятни маниери и нашите простички селяни и най-вече с мръсното, тромаво, мрачно плашило — пирата, който се бе напил здравата и седеше подпрян с лакти на масата. Внезапно капитанът зарева вечната си песен: Петнайсет души във ковчега на мъртвеца, йо-хо-хо, и бутилка ром! А дявола и спирта другите довърши! Йо-хо-хо, и бутилка ром!

Отначало мислех, че „ковчега на мъртвеца“ е сандъкът горе в стаята на капитана и често в кошмарите си го свързвах с еднокракия моряк. Но по това време ние вече не обръщахме внимание на песента. Тази вечер тя бе нова единствено за доктор Ливзи и забелязах, че не му хареса, защото, преди да заговори със стария градинар Тейлър за някакво ново лечение на ревматизма, той хвърли за миг сърдит поглед встрани. В това време капитанът, разгорещен от собственото си пеене, удари по масата с юмрук по начин, който, както всички знаехме, означаваше мълчание! Всички гласове моментално стихнаха, само доктор Ливзи продължи да говори ясно и добродушно, като смукваше от лулата си на всеки две-три думи. Капитанът втренчи поглед в него, после отново удари с юмрук по масата и го изгледа още по-свирепо. Накрая той не можа да се стърпи и избухна, като придружи думите си с вулгарна ругатня.

— Я млъкнете там на палубата! — изрева той.

— Към мен ли се обърнахте, сър? — запита докторът.

Грубиянинът потвърди думите си с нова ругатня, а докторът отговори:

— Само едно нещо ще ви кажа, сър, че ако все така пиете ром, светът скоро ще се отърве от един много мръсен негодник!

Капитанът побесня. Той скочи, извади и разтвори моряшкия си сгъваем нож, сложи го на разперената си длан и заплаши доктора, че ще го прикове към стената. Докторът дори не мръдна. Той продължи да му говори през рамо с предишния си висок, но напълно спокоен и твърд тон, така че да го чуят всички в кръчмата:

— Ако още този миг не приберете ножа в джоба си, кълна се в честта си, че ще увиснете на бесилото след първата сесия на нашия углавен съд.

Последва двубой с погледи, но капитанът скоро отстъпи, прибра ножа и зае мястото си, ръмжейки като бит пес.

— А сега, сър — продължи докторът, — след като знам, че в моя район се намира подобен тип, бъдете уверен, че ден и нощ ще ви държа под око. Аз не съм само лекар, а и съдия и чуя ли най-малкото оплакване срещу вас, дори че сте нагрубили някого като тази вечер, казвам ви, ще взема най-строги мерки и ще ви пратя, където ви е мястото, добре помнете.

Малко след това доведоха коня на доктор Ливзи пред вратата и той си отиде, но капитанът си остана тих и кротък през цялата вечер, както и през следващите вечери.

[1] Земевладелец. Б.пр. ↑

[2] Хоризонтален скрипец за вдигане на котвата. Б.пр. ↑

[3] Старши сержант или старшина от флотата. Б.пр. ↑

[4] Капитан на търговски кораб. Б.пр. ↑

[5] Пиратите хвърляли жертвите си в морето, като ги карали да ходят с вързани очи по дъска, закрепена над водата, докато паднат. Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЧЕРНОТО КУЧЕ СЕ ЯВЯВА И ИЗЧЕЗВА

Не много време след тази случка последва едно от онези тайнствени събития, които най-после ни избавиха от капитана, но не и от неговите дела, както ще видите по-нататък. Бе люта зима с продължителни тежки мразове и силни ветрове. Бе ясно от самото начало, че бедният ми баща едва ли ще дочака пролетта. Той гаснеше от ден на ден и странноприемницата бе оставена изцяло на мамините и моите ръце. Заети от сутрин до вечер, ние нямахме време да се занимаваме с нашия неприятен гост.

Бе ранно януарско утро. Студът щипеше, а заливчето бе побеляло от скреж. Малките вълни тихо плискаха камъните, а слънцето, още ниско на хоризонта, багреше само върховете на хълмовете и блестеше далече в морската шир. Капитанът бе станал по-рано от обикновено и бе тръгнал към брега. Сабята му се люшкаташе под широките поли на извехтеля му син мундир, под мишницата си стискаше бронзовия далекоглед и шапката му бе килната назад. Спомням си как дъхът му оставяше след него димна диря. Когато се закри зад голямата скала, дочух как шумно изсумтя от гняв, сякаш още мислеше за доктор Ливзи.

И тъй, майка ми беше горе при баща ми, аз приготвих масата за закуската на капитана, когато вратата на кръчмата се отвори и влезе един човек, когото никога не бях виждал. Лицето му бе восъчнобледо, на лявата му ръка липсваха два пръста и макар че бе препасан със сабя, той нямаше войнствен вид. Аз винаги си отварях очите на четири за моряци с един или с два крака и си спомням, че този човек ме озадачи. Той не приличаше на моряк, макар че от него някак лъхаше на море.

Аз го попитах какво ще обича и той поръча ром. Когато излизах от стаята, той седна до една маса и ми направи знак да се приближа. Аз спрях, където бях, със салфетка в ръка.

— Я ела, синчето ми — каза той, — ела де, ела по-близо.

Аз пристъпих към него.

— Тази маса за моя приятел Бил ли е сложена? — запита той с лукав поглед.

Отговорих му, че не познавам приятеля му Бил и че масата е сложена за един човек, който живее в нашата странноприемница, когото наричаме капитана.

— А-а — каза той, — може моят приятел Бил да се нарича и капитан, защо не. Той има белег на бузата и е голям веселяк, особено когато се напие, такъв си е моят приятел Бил. Да речем, че вашият капитан има белег на бузата и да речем, ако обичаш, че тази буза е дясната. Е-е какво? Казах ли ти! Та моят приятел Бил сега в тоя дом ли е?

Казах му, че е излязъл на разходка.

— В коя посока, синчето ми? В коя посока отиде?

Когато му посочих скалата и му казах кога предполагам да се върне капитанът и след като отговорих и на други негови въпроси, той каза:

— А-а, как ще ми се зарадва като на чаша ром приятелят ми Бил. Той изговори тези думи с много неприятен израз на лицето и аз имах основание да мисля, че непознатият греша, дори и да е сигурен в това, което казва. Но помислих, че това не е моя работа, пък и не знаех как да постъпя. Непознатият продължаваше да се върти около вратата на странноприемницата и да надзърта зад ъгъла към пътя като котка, която дебне мишка. Аз направих опит да изляза на пътя, но той моментално извика да се прибера и като му се стори, че не изпълнявам достатъчно бързо заповедта му, изразът на восъчнобледото му лице изведнъж стана ужасен и той ме изруга тъй, че подскочих от страх. Но щом се прибрах, той отново взе да се държи полуугоднически-полунасмешливо, потупа ме по рамото, каза ми, че съм добро момче и че много му харесвам.

— И аз имам син — каза той, — приличате си като две капки вода, аз много се гордея с него. Но най-важното нещо за момчетата е послушанието, синчето ми, послушанието. Ако ти беше доплавал по моретата с Бил, нямаше да става нужда да ти повтарям два пъти да се прибереш. Бил нямаше да търпи това, нито пък щеше да се случи с онези, които пътуваха с него. Но я гледай, наистина се задава моят приятел Бил с далекоглед под мишница, да го поживи Господ! Да влезем в кръчмата, момчето ми, да се скрием зад вратата, та да

устроим на Бил една малка изненада. Я гледай ти, да го поживи Господ!

Докато говореше, непознатият ме избута в кръчмата и ние се скрихме в ъгъла зад отворената врата. Бях смутен и уплашен, както можете да си представите, а страхът ми се увеличи, когато забелязах, че и непознатият беше изплашен. Той хвана дръжката на сабята си и поразхлаби острието в ножницата. През цялото време, докато чакахме, той преглъщаше, сякаш буца се бе спряла на гърлото му.

Най-после капитанът влезе, блъсна вратата зад себе си и без да погледне вляво или дясно, тръгна направо към масата, където го чакаше закуската.

— Бил — извика непознатият и ми се стори, че той се мъчи да придаде смелост и твърдост на гласа си.

Капитанът се завъртя на тока си и застана с лице срещу нас. Кафявият цвят изчезна от лицето му и дори носът му посиня. Той изглеждаше като човек, който внезапно вижда някакво привидение или самия дявол или пък нещо още по-страшно. Признавам, че ми дожаля за него, като видях как в един миг се състари и посърна.

— Не ме ли познаваш. Бил? Не помниш ли стария си приятел от корабите, Бил? — каза непознатият.

Капитанът не можеше да си поеме дъх.

— Черното куче! — извика той най-сетне.

— Че кой друг? — отвърна другият, малко поокопитен. — Черното куче дошел да види Били, своя стар другар в странноприемницата „Адмирал Бенбоу“. А, Бил, Бил, много нещо мина през главите ни, откак изгубих двата си пръста — и той вдигна осакатената си ръка.

— Слушай — отвърна капитанът, — ти подуши дирите ми. Добре, ето ме; кажи сега, за какво си дошел?

— Ха така, Бил, право казваш — отговори Черното куче, — но преди да седнем на приказки, нека малкият тук, който така ми хареса, ни донесе по чаша ром и тогава, ако обичаш, ще си поговорим като стари приятели, както му е редът.

Когато се завърнах с рома, заварих ги седнали от двете страни на масата със закуската на капитана. Черното куче бе седнал до вратата, но, както ми се стори, така, че с едното си око да може да наблюдава стария си корабен другар, а с другото изхода — откъдето можеше да

избяга. Той ми заповяда да напусна стаята и да оставя вратата широко отворена.

— И да не смееш да надзърташ, синчето ми — каза той. Аз ги оставих сами и се прибрах зад тезгяха. Макар че напържах всички сили да мога да дочуя нещо, дълго време не се чуваше нищо друго, освен неясен, тих брътвеж. Постепенно гласовете се усилиха и аз почнах да долавям по някоя дума, главно ругатните на капитана.

— Не, не, не, не, и стига по тоя въпрос! — се провикна той по едно време. И след малко:

— Ако стигне до бесило, всички до един да увиснем — ето какво ще ти кажа аз!

Внезапно се вдигна страшен шум и избухна взрив от ругатни. Столът и масата полетяха едновременно, последвани от звън на саби и вик от болка. Следния миг видях как Черното куче излетя през вратата, подгонен от разгорещения капитан. Двата тичаха с извадени саби, а от лявото рамо на първия струеше кръв. Точно на входа капитанът замахна да нанесе на бягащия страхотен решаващ удар, който навярно щеше да го разреже на две, ако не бе попречила голямата ни фирма „Адмирал Бенбоу“. Драскотината, нанесена от сабята, личи и до днес на долния край на рамката.

Този бе последният удар в боя. Щом излезе на пътя, Черното куче така си плю на петите, че за няколко секунди прехвърли хълма и изчезна от погледа ни. А капитанът стоеше на входа, втренчил поглед във фирмата като замаян. След като изтри с ръка очите си няколко пъти, той влезе в къщи.

— Джим — каза той, — ром!

И както говореше, се олюля и подпря ръка на стената.

— Ранен ли сте? — извиках аз.

— Ром! — повтори той. — Трябва да се махам оттук. Ром! Ром!

Аз изтичах за ром, но бях така развълнуван от всичко, което се бе разиграло пред очите ми, че счупих една чаша и канелката заяде. Докато още се оправях с тази работа, чух, че някой тежко се строполи на пода в кръчмата. Когато изтичах там, видях капитана да лежи проснат на пода. Точно тогава, уплашена от виковете и боя, надолу по стълбата изтича майка ми, за да ми помогне. Ние повдигнахме главата на капитана. Той дишаше много шумно и тежко, очите му бяха затворени, а цветът на лицето му беше ужасен.

— Боже мой, боже мой — стенеше майка ми, — какъв срам за къщата ни! И тъкмо когато твоят нещастен баща е болен!

Ние стояхме безпомощни, за да помогнем на капитана, предполагайки, че му е нанесен смъртен удар в схватката с непознатия. Аз държах чашата с ром и се опитвах да му наля малко в гърлото, но той здраво стискаше зъбите си, а челюстите му бяха сякаш от желязо. За нас настъпи истинско облекчение, когато вратата се отвори и в стаята влезе доктор Ливзи, който идеше на посещение при баща ми.

— О, докторе — извикахме ние, — какво да правим? Къде е ранен?

— Ранен ли? Глупости! — каза докторът. — Ранен е колкото вие или аз. Човекът е получил удар, както го предупредих. А сега, мисис Хокинс, идете горе при мъжа си и гледайте да не му казвате какво се е случило. Аз, от своя страна, ще направя всичко възможно да спася триж недостойния живот на този човек. Джим, донеси един леген!

Когато се върнах с легена, докторът вече бе разпрал ръкава на капитана и открил голямата му жилеста ръка. Тя беше татуирана на няколко места. Под лакътя се виждаше ясно и грижливо написано: „Това носи щастие“, „Попътен вятър“ и „Мечтата на Били Бонс“, а до рамото беше нарисувана бесилка с увиснал на нея човек. Всичко беше извършено, както ми се стори, с голямо умение.

— Пророческа — каза докторът, като докосна с пръст рисунката. — А сега, драги Били Бонс, ако това ти е името, ще видя цвета на кръвта ти. Джим — обърна се той към мен, — страх ли те е да гледаш кръв?

— Не, сър — отвърнах аз.

— Тогава дръж легена — каза той и отвори една вена с ланцета си.

Много кръв изтече, преди капитанът да отвори очи. Той се огледа с помътен поглед. Най-напред позна доктора и както очаквах, свъси вежди, но след това погледът му падна върху мен и, изглежда, се поуспокои. Но внезапно цветът на лицето му се промени и той се помъчи да се надигне, като извика:

— Къде е Черното куче?

— Тук няма никакво черно куче — отвърна докторът — освен това, което ви е дошло до главата. Вие сте пили ром и сте получили

удар, точно както ви бях предупредил, и току-що ви измъкнах от гроба, колкото и да не ми се искаше да сторя това. А сега, мистър Бонс...

— Не се казвам така — прекъсна го той.

— Няма значение — отвърна докторът. — Това е името на един пират, мой познат, та и вас назовах като него за по-лесно. Трябва да ви кажа следното: една чаша ром няма да ви погуби, но изпиете ли една, след нея втора, трета и аз залагам перуката си, че ако веднага не спрете да пиете, ще умрете. Ясно ли ви е? Ще умрете и ще се приберете там, където ви е мястото, както пише в Библията. Я се помъчете да станете. Ще ви помогна да се качите до леглото си.

С голяма мъка успяхме да го заведем до стаята на горния етаж и да го сложим на леглото му, където той отпусна глава на възглавницата като човек, който почти губи съзнание.

— Сега запомнете — каза докторът — и с това смъквам от съвестта си всякаква отговорност, че думата „ром“ за вас значи „смърт“.

След тези думи той тръгна към стаята на баща ми, като поведе за ръка и мен.

— Дребна работа — каза докторът, щом затвори вратата зад себе си. — Пуснах му доста кръв, та да кротува известно време. Най-добре и за него, и за вас е да пази леглото една седмица. Но втори удар ще го довърши.

ТРЕТА ГЛАВА

ЧЕРНИЯТ ЗНАК

По обед спрях на вратата на капитана с разхладителни напитки и лекарства. Той лежеше почти както го бяхме оставили, само малко поизправен, и изглеждаше отпаднал и възбуден.

— Джим — каза той, — ти си единственият тук, който струва нещо. Знаеш, че винаги съм бил добър към тебе. Нали всеки месец ти давах сребърна монета от четири пенса. А сега виж как загазих, приятелче, и как всички ме изоставиха. Джим, няма ли да ми донесеш една чашка ром? Хайде, момчето ми, донеси ми.

— Докторът... — започнах аз, но той ме прекъсна, като изруга доктора с отпаднал, но гневен глас.

— Всички доктори са негодници — каза той, — какво му разбира главата на тоя тук от моряци? Аз съм ходил в страни, горещи като разтопена смола, където момчетата мряха като мухи от Жълтия Джек^[1], а майчицата земя се люшкеше от земетръс като море — какво знае докторът за тези страни? И да ти кажа, мен ромът ме е крепял. Цял живот ромът ми е бил и хляб, и вода, и жена, и приятел и ако сега не си пийна, ще съм като някой стар кораб, изхвърлен на морския бряг, и ти ще си виновен за моята гибел, Джим, ти и оня негодник докторът — и той завърши думите си с низ от ругатни. — Виж, Джим, как ми треперят ръцете — поде той отново с умолителен глас. — Не мога да ги спра, истина ти казвам. От сутринта не съм сръбвал капка ром. Оня доктор е глупак, казвам ти. Ако не си сръбна поне глътка ром, Джим, ще почна да виждам призраци, вече ми се явиха някои. Ей там, в оня ъгъл зад теб, видях стария Флинт, ясно, сякаш на хартия отпечатан го видях, а когато ме нападнат кошмарите, аз побеснявам и дигам скандал. Вашият доктор сам каза, че една чашка няма да ми навреди. Златна гвинея ще ти дам, ако ми донесеш една чашка, Джим.

Той говореше все по-възбудено и аз се тревожех зарад баща ми, който се чувствуваше много зле този ден и се нуждаеше от спокойствие. Освен това думите на доктора, които капитанът сега

повтори, че една чаша няма да му навреди, ме успокоиха. Чувствувах се и донякъде обиден, загдето ми предлага подкуп.

— Не ми трябва вашите пари — казах аз — освен онези, които дължите на баща ми. Ще ви донеса една чаша, но нито капка повече.

Когато му донесох чашата, той я грабна жадно и я изпи на един дъх.

— Да, да — каза той, — сега ми е малко по-добре наистина. Сега слушай, момчето ми, каза ли докторът колко време трябва да лежа в тая стара каюта?

— Най-малко една седмица — отговорих.

— Гръм да го удари! — извика той. — Цяла седмица. Няма да го бъде — дотогава ония ще ми изпратят черния знак. Негодниците още сега ще ми тръгнат по дирите. Тези некадърници не могат да запазят своето, а искат да отмъкнат чуждото. Така ли трябва да се държат истински моряци? Но аз съм пестелив човек. Досега не съм прахосвал пари и не мисля да ги губя. Аз и този път ще ги надхитря. Не ме е страх от тях. Ще се измета от тоя залив, момчето ми, и пак ще ги оставя с пръст в устата.

Докато говореше, той се надигаше от леглото с голяма мъка и стискаше рамото ми така силно, че ми идваше да извикам, а краката му се влачеха, като че не бяха негови. Гневните му думи не отговаряха на жалкия и отпаднал глас, с който ги произнасяше. Когато успя да седне на края на леглото, той спря да говори.

— Тоя доктор ме е довършил — измърмори той. — Ушите ми пицят. Помогни ми да легна.

Но преди да сторя това, той се отпусна, както беше преди, и замълча.

— Джим — каза той най-после, — ти нали видя оня моряк днес?

— Черното куче ли? — попитах аз.

— Да, Черното куче — каза той. — А-а, лош човек, но ония, които го пращат, са още по-лоши. Ако не успея да се измъкна оттук някак си, те ще ми връчат черния знак, но знай, те искат да пипнат моряшкия ми сандък. Ти веднага възсядай някой кон, нали можеш да яздиш? Та казвам, възсядай някой кон и бягай при — кого, да речем, — е при тоя проклет негоден доктор и му кажи да събере всичко живо — съдии и тям подобни, за да пипнат в „Адмирал Бенбоу“ цялата шайка на стария Флинт от първия до последния човек, всички, които са

останали живи. Аз бях пръв помощник-капитан на стария Флинт и единствен зная къде се намира онова място. Той сам ми предаде всичко в Савана, когато лежеше на смъртно легло, както аз сега, разбираш, нали? Но ти, Джим, нищо няма да правиш, преди да ми връчат черния знак или пък преди да си видял Черното куче или оня, еднокракия моряк, най-вече еднокракия моряк.

— Но какъв е този черен знак, капитане? — попитах аз.

— Това е призовка, момчето ми. Ако ми я връчат, ще ти обясня. Но ти дръж очите си отворени на четири, Джим, и аз давам честна дума — ще дяла всичко по равно с теб.

Той продължи да говори унесено и гласът му все повече отпаднаше. Аз му дадох лекарството, което той прие като дете и каза:

— Да знаеш, че съм първият моряк, който взема лекарство.

Най-после той потъна в дълбок сън и аз си отидох. Не зная как щях да постъпя, ако всичко бе вървяло добре. Вероятно щях да разкажа цялата история на доктора, защото изпитвах смъртен ужас при мисълта, че капитанът може да се разкае, загдето ми е разкрил всички тези тайни, и да ме убие. Но така се случи, че бедният ми баща същата вечер внезапно почина и аз забравих всичко останало. Нашата покруса, посещенията на съседите, уреждането на погребението и цялата работа в странноприемницата, която трябваше да продължи, ме бяха погълнали изцяло, та нямах време и да помисля за капитана, нежели да се страхувам от него.

На следната сутрин той слезе и закуси, както обикновено, но яде по-малко и струва ми се, пи повече ром, отколкото всеки друг път, защото сам се обслужваше в бюфета. През цялото време ръмжеше сърдито и така сумтеше с носа си, че никой не посмя да му се бърка. Вечерта преди погребението той бе пиян, както винаги. Колко отвратително звучаха дивите му моряшки песни в този опечален дом! Но макар че бе така отпаднал, ние всички изпитвахме смъртен страх от него, а и докторът внезапно бе повикан надалеч при един болен. Той не се бе мярвал в къщи от смъртта на баща ми.

Казах, че капитанът беше отпаднал. И наистина, вместо да възстанови силите си, той от ден на ден все повече линееше. Движеше се с мъка и по стълбите, ходеше из кръчмата до тезгяха и обратно, а понякога си подаваше носа от вратата да вдъхне морския въздух, като се подпираше на стената. Дишането му бе тежко и бързо като на човек,

който изкачва стръмна планина. Той почти не ми говореше, което ме караше да вярвам, че бе забравил какво ми бе доверил, обаче бе станал още по-избухлив и по-груб въпреки слабостта си. Сега имаше неприятния навик, когато се напие, да изважда сабята си и да я слага пред себе си на масата. Но въпреки всичко той почти не обръщаше внимание на хората и имаше вид на вгълбен в себе си, унесен човек. Веднъж, за наше голямо учудване, той запя една съвсем непозната мелодия — някаква селска любовна песен, която вероятно бе научил на младини, преди да тръгне по море.

Така вървяха нещата до деня след погребението на баща ми. Беше мрачен, мъглив и мразовит ден около три часа следобед и както си стоях до вратата, потънал в тъжни мисли за баща си, забелязах, че някой бавно се приближава по пътя. Бе явно, че човекът е сляп, защото вървеше, като почукваше пред себе си с тояжка. Очите и носът му бяха покрити с голям зелен сенник. Той бе прегърбен от старост или болест и бе наметнат с една широка съдрана моряшка пелерина с гугла, която съвсем го обезформяше. Никога в живота си не бях виждал по-страшен човек. Той спря близо до странноприемницата и обърнат към празното пространство пред себе си, заговори със странен глас:

— Ще се намери ли милостив човек да осведоми един нещастен слепец, загубил зрението си в благородна защита на своята родина Англия и в служба на крал Джордж, къде или в коя част на тази страна се намира сега?

— Вие сте пред „Адмирал Бенбоу“, до заливчето Черния хълм, добри човече — казах аз.

— Чувам глас — каза той, — младежки глас. Подайте ми ръка, добри ми приятелю, и ме отведете в този дом.

Аз му подадох ръка, но ужасното безоко същество, което ми говореше така сладкодумно, я сграбчи в миг като с клещи.

Аз тъй силно се изплаших, че направих усилие да се изтръгна, но слепецът ме дръпна силно към себе си.

— Сега, момче — каза той, — заведи ме при капитана.

— Сър — казах аз, — честна дума, не смея.

— Не смееш ли? — присмя ми се той. — Веднага ме заведи или ще ти счупя ръката.

И както говореше, той така силно я изви, че аз извиках от болка.

— Сър — казах аз, — не смея от страх за самия вас. Капитанът не е, какъвто беше преди. Сега седи с извадена сабя на масата. Един друг джентълмен...

— Тръгвай веднага — ме прекъсна той.

Никога не бях чувал такъв жесток, студен и отвратителен глас. Той ме изплаши повече, отколкото болката. Аз веднага се подчиних, като тръгнах към кръчмата, където нашият болен стар пират седеше на масата, замаян от рома. Слепецът здраво се бе вкопчил в мен с железните си пръсти и се облягаше отгоре ми, че едва издържах тежестта му.

— Заведи ме право при него, а когато ме види, извикай: „Ето ви един приятел, Бил!“ Ако не извикаш, ще направя така — и той тъй силно ми изви ръката, че едва не припаднах от болка. Аз бях така ужасен от слепия просяк, че забравих страха си от капитана. Като отворих вратата на кръчмата, аз високо и с разтреперан глас изговорих думите, които ми бе заповядано да изрека.

Бедният капитан вдигна очи и още при първия поглед ромът се изпари от него и той изтрезня. Лицето му придоби израз не толкова на ужас, колкото на смъртна мъка. Той се помъчи да стане, но, изглежда, силите го бяха напуснали.

— Стой си на мястото, Бил — каза просякът. — Макар че не те виждам — ще усетя, само пръст да мръднеш. Та на въпроса. Я подай лявата си ръка. А ти, момче, хвани лявата му ръка за китката и я доближи до моята дясна.

И двамата му се подчинихме. Забелязах как той извади нещо от ръката си, с която стискаше тояжката, и го втикна в дланта на капитана, който сви пръсти.

— Работата е свършена — каза слепецът и при тези думи той изведнъж ме пусна и изскочи с невероятна точност и ловкост от кръчмата на пътя. Аз все още стоях неподвижен и се вслушвах в заглъхващото в далечината почукване на тояжката му.

Измина доста време, преди капитанът и аз да се опомним. Накрая почти едновременно аз пуснах китката му, която все още държах, а той прибра ръката си и погледна право в нея.

— В десет часа! — извика той. — Имам шест часа. Ще ми стигнат. Той скочи на крака, но веднага се олюля и се хвана за гърлото. Това трая само миг, после той издаде някакъв странен звук и тежко се сгромоляса на пода.

Веднага се спуснах към него и извиках майка си. Но бързането ни беше напразно. Капитанът бе получил удар и беше мъртъв. Чудно ми е, че аз, който не обичах този човек, макар че напоследък бях започнал да изпитвам съжаление към него, се облях в сълзи, когато го видях мъртъв. За втори път срещях смъртта, а скръбта от недавнашната смърт на баща ми не беше затихнала в сърцето ми.

[1] Тропическа жълта треска. Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МОРЯШКИЯТ САНДЪК

Разбира се, веднага разказах на майка си всичко, което знаех и което може би трябваше да разкрия много по-рано. Ние се намерихме изведнъж в трудно и опасно положение. Част от парите на този човек — ако той изобщо имаше пари, — разбира се, ни се полагаше като негов дълг. Но приятелите на капитана, особено двамата, които вече бях видял — Черното куче и слепият просяк, — не ми изглеждаха от ония хора, които биха се отказали от плячката си, за да изплащат дълговете на покойника. А да отида веднага на кон при доктор Ливзи, както беше наредил капитанът, беше немислимо, защото трябваше да оставя майка си съвсем сама и беззащитна. Невъзможно беше също така да останем в къщи, защото и най-малкият шум от падането на някой въглен през желязната решетка в кухнята, дори тиктакането на часовника ни караше да изтръпваме. Струваше ни се, че отвсякъде долита шум от приближаващи стъпки. Като си помислех само, че на пода в крчмата лежи мъртвото тяло на капитана и че онзи отвратителен сляп просяк се върти някъде наблизо и може да се върне всеки момент, тръпки ме побиваха от страх. Трябваше веднага да предприемем нещо, затова решихме да отидем заедно и да потърсим помощ в близкото селце. Решихме и тръгнахме. Бързо изскочихме гологлави на пътя в припадащия вечерен здрач и мразовита мъгла.

Селцето се намираще на няколкостотин ярда от нас, но не се виждаше, защото бе разположено на брега на съседното заливче, и обстоятелството, което най-много ме окуражаваше, бе, че то лежеше противоположно на мястото, откъдето се бе появил слепецът и накъдето по всяка вероятност си бе отишъл. Ние не вървахме дълго, макар че от време на време спирахме да се уловим за ръка и да се слушаме. Но не се чуваше нищо друго, освен познатия тих плясък на прибоя и граченето на гаргите в гората.

Стигнахме селцето, когато в къщите вече горяха свещите. Никога няма да забравя как се зарадвах, когато видях жълтата им светлина в прозорците и вратите. Но скоро разбрахме, че тази бе единствената

помощ, която щяхме да получим тук. Срам и позор за жителите на селцето — нито един човек не се съгласи да се върне с нас в „Адмирал Бенбоу“. Колкото повече говорехме за нашите тревоги, толкова повече всички — и мъже, и жени, и деца — се свиваха и не искаха да мръднат от къщите си. Името на капитан Флинт, дотогава непознато за мен, беше добре известно на някои хора в селото и ги караше да тръпнат от ужас. Неколцина мъже пък си спомниха, че веднъж, когато работели в полето отгатък „Адмирал Бенбоу“, видели някакви чужди хора по пътя и като ги сметнали за контрабандисти, търтили да бягат. А един-двама забелязали напоследък малък кораб в тъй нареченото „Заливче на Кит“. Ето защо достатъчно беше да чуят за някои от приятелите на капитана, за да се изплашат до смърт. В края на краищата няколко души се съгласиха да отидат на кон до дома на доктор Ливзи, който живееше в съвсем друга посока, докато нито един не пожела да дойде с нас да ни помогне да отбраняваме странноприемницата.

Казват, че страхът е заразителен, но пък понякога основателните доводи може да насърчат човека. И така, когато всеки си бе казал думата, майка ми им отговори. Тя заяви, че не желае да изгуби парите, които принадлежат на осиротелия ѝ син.

— Ако никой от вас не се реши, Джим и аз ще намерим достатъчно смелост в себе си да се върнем по пътя, по който сме дошли, но срам за вас, едри и здрави мъже с пилешки сърца. Ние ще отворим сандъка, та дори това да ни струва живота. А вас, мисис Кросли, ще помоля да ми заемете вашата чанта, в която да пренеса парите, на които имаме законно право.

Аз, разбира се, казах, че ще придружа майка си, а всички те, както можеше и да се очаква, викнаха в един глас, че това е безумие. И все пак нито един мъж не се реши да тръгне с нас. Единствената помощ, която ни оказаха, бе, че ми дадоха зареден пистолет, който да използвам в случай на нападение, и обещаха да оседлаят за нас коне, за да можем да избягаме, ако ни гонят, когато се връщаме, а един младеж препусна на кон при доктора за въоръжена помощ.

Сърцето ми бясно заудря, когато тръгнахме в студената нощ по опасния път. Пълната луна вече изгряваше и се червенееше през горния слой на мъглата, което ни накара да ускорим стъпките си. Явно бе, че преди да тръгнем обратно, навън щеше да е светло като ден и нямаше да успеем да се укрием от погледа на преследвачите. Ние се

движехме край живите плетове бързо и безшумно. По пътя не чухме нищо, което можеше да усили страха ни, и най-после с голямо облекчение стигнахме „Адмирал Бенбоу“ и затворихме вратата след себе си. Аз веднага я залостих, но бяхме така запъхтени, че спряхме за миг да си поемем дъх в тъмното, сами с трупа на капитана. Майка ми взе от бюфета свещ и я запали. Влязохме в кръчмата, хванати за ръце. Капитанът лежеше в същото положение, в което го бяхме оставили, по гръб, с отворени очи и с ръка, просната встрани.

— Пусни пердето, Джим — прошепна майка ми, — да не би да дойдат да ни следят отвън. А сега — каза тя, след като пуснах пердето — да вземем ключа от него, но кой да се реши да го докосне — каза тя, като изхлипа.

Аз веднага коленичих до трупа. На пода до ръката му имаше малка кръгла хартийка, начернена от едната страна. Не се съмнявах, че това е черният знак. Когато го вдигнах, видях, че от едната страна бе написано ясно и красиво:

„Даваме ти срок до десет часа тая вечер.“

— Срокът е до десет часа вечерта, мамо — казах аз. В същия момент часовникът ни започна да бие. Този внезапен шум ужасно ни стресна, но за наше успокоение удари само шест часа.

— А сега, Джим — каза тя, — търси ключа. Аз претърсих един след друг джобовете му. Няколко дребни монети, напръстник, конци и дебели игли за шев, къс тютюн, изгризан от единия край, неговият нож с крива дръжка, джобен компас и кутийка с прахан и огниво бе всичко, което намерих в тях. Започна да ме обзема отчаяние.

— Може да е на врата му — каза майка ми.

Като надделях чувството си на силно отвращение, разкопчах яката на ризата му и действително на една насмолена връв, която прерязах с неговия собствен нож, висеше ключът. Този успех изпълни сърцата ни с надежда и ние изтичахме незабавно горе в малката стая, където капитанът бе спал толкова време и където стоеше моряшкият сандък от деня на пристигането му.

Отвън той не се различаваше по нищо от обикновените моряшки сандъци. Върху капака му бе издълбана с нажежено желязо буквата „Б“, а ъглите му бяха изтъркани и очукани от дългогодишна немарлива употреба.

— Дай ми ключа — каза майка ми и макар че ключалката трудно се отваряше, тя успя да я отключи и вдигна незабавно капака.

Лъхна ни силна миризма на тютюн и смола. Най-отгоре не се виждаше нищо друго, освен костюм от хубав плат, изчеткан и старателно сгънат. Майка ми каза, че изобщо не е обличан. Под него цареше бъркотия: квадрант^[1], тенекиено канче, няколко къса тютюн, два чифта изящни пистолети, кюлче сребро, стар испански часовник и няколко малоченни дребни предмети, повечето изработени в чужди страни, чифт компаси с медни рамки и пет-шест необикновени раковини от Западните Индий. По-късно често се питах защо капитанът, който е водил престъпен, скитнически живот на преследван човек, е носел със себе си тези мидени черупки. Но ние не намерихме нищо ценно освен кюлчето сребро и дреболиите, които за нищо не можеха да ни послужат. На дъното на сандъка имаше стара моряшка пелерина, побеляла от солената вода по далечни морета. Майка ми я издърпа нетърпеливо и ние видяхме последните предмети в сандъка: пакет, обвит в мушама, наглед като връзка книжа, и торба от платнище, в която, ако се съди по звънтенето, имаше злато.

— Аз ще покажа на тези разбойници, че съм честна жена — каза майка ми. Ще си взема само това, което той ми дължи, и нито фартинг^[2] повече. Дръж чантата на мисис Кросли.

И тя започна да брои парите, като ги прехвърляше от моряшката торба в чантата, която държех. Но това беше дълга и трудна работа, защото монетите бяха от кои ли не страни и с най-различна стойност: дублони, луидори, гвинеи, пезети и не знам още какви — всички безразборно наблъскани в торбата. При това гвинеите бяха най-малко на брой, а майка ми познаваше само тях и само тях можеше да пресмята.

Когато бяхме стигнали докъм средата на броенето, внезапно хванах ръката ѝ, защото долових някакъв шум в тихия студен въздух, който накара сърцето ми да замре — дочух почукването на тояжката на слепеца по замразения път. Шумът идеше все по-отблизо и ставаше все по-ясен, докато ние притайвахме дъх. Изведнъж се чу силен удар по вратата на странноприемницата, а след това натискане на дръжката и тракане на резето, когато окаяникът се опитваше да влезе. Последва продължителна тишина отвън и отвътре, след това отново се чу

почукването на тояжката, което за наша неопикуема радост бавно замря в далечината.

— Мамо — казах аз, — вземи всичко и да вървим.

Аз бях сигурен, че залостената с резе врата се е видяла подозрителна на слепия и че той скоро щеше да домъкне тук цялата си глутница. Но никой, който не е срещал страхотния слепец, не би могъл да си представи колко се радвах, че бях залостил вратата.

Макар и изплашена, майка ми не се съгласяваше да вземе нито монета повече от това, което ѝ се полага, а същевременно упорито отказваше да се задоволи с по-малко. Тя твърдеше, че няма още седем часа, че имаме достатъчно време, че тя знае своите права и че ще ги използва докрай. Ние още спорехме, когато кратко тихо изсвирване, което идваше от отсрещния хълм, стигна до ушите ни. Това бе предостатъчно, за да турим край на спора.

— Ще взема само това, което вече съм преброила — каза тя и скочи на крака.

— А аз ще взема това, за да уравни сметката — казах аз, като взех пакета, завит в мушамата.

В един миг ние се намерихме долу, като оставихме свещта до празния сандък, отворихме бързо вратата и хукнахме към селото. Тъкмо навреме! Мъглата бързо се разпръсваше и луната ясно осветяваше цялата околност. Само в дъното на близката долчинка и около вратата на странноприемницата все още висеше тънка завеса от мъгла, сякаш да ни потули в първия момент на бягството. Преди да стигнем средата на пътя до селцето, малко над подножието на хълма, ние щяхме да попаднем в напълно осветено от луната пространство. А ето че до ушите ни долетя шум от стъпките на няколко души. Когато погледнахме в посоката на шума, видяхме, че някаква светлина се люшка и бързо се приближава. Някой носеше фенер.

— Мило дете — внезапно извика майка ми, — вземи парите и бягай. Усецам, че ще припадна.

Помислих си, че сигурно е настъпил краят ни. Как проклинах страхливостта на нашите съседни; как обвинявах бедната си майка за нейната честност и алчност, за предишното ѝ безразсъдство и за сегашната ѝ слабост!

Но за щастие ние бяхме близо до малкото мостче и аз ѝ помогнах да се довлече до края на брега, където тя въздъхна и се отпусна на рамото ми. Не мога да си обясня как намерих сили, но макар и несръчно, успях да я притегля до падинката и да я прикрия до свода на

мостчето. Да я придвижа по-нататък бе невъзможно, тъй като мостчето бе толкова ниско, че едва можах да изпълзя под него. И така, ние трябваше да останем в това положение недалеч от странноприемницата, като майка ми беше почти цялата навън.

[1] Старинен уред за измерване височината на небесните тела.
Б.пр. ↑

[2] Английска дребна монета. Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

КРАЯТ НА СЛЕПЕЦА

Моето любопитство, тъй да се каже, взе връх над страха ми, защото не се стърпях да остана там, където се бях скрил, а допълзях отново до брега на падината и притулих главата си зад един храст от метличина, откъдето можех да наблюдавам пътя пред нашата врата. Едва бях заел това място, когато враговете ни се появиха. Седем-осем души тичаха по пътя, тежките им стъпки неравно топуркаха. Човекът с фенера бързаше на няколко крачки пред другите. Трима души вървяха хванати за ръце и аз дори през мъглата можах да различа, че средният бе слепият просяк. Следния миг чух гласа му и се убедих, че наистина е той.

— Разбийте вратата! — извика той.

— Ей сега, сър! — отвърнаха няколко души и всички се втурнаха към вратата на „Адмирал Бенбоу“. Човекът с фенера ги следваше. Видях, че те се спряха на вратата и започнаха да си шушукат нещо, вероятно учудени от това, че я намират отключена. Но след кратко затишие слепецът отново започна да дава команди. Гласът му ставаше все по-силен и по-писклив, сякаш нетърпението и гневната му възбуда все повече се разпалваха.

— Вътре! Вътре! Вътре! — крещеше той и ги проклинаше, загдето се бавят. Четири-пет души веднага изпълниха заповедта му, а двама останаха на пътя със зловещия просяк. За миг всичко утихна, но след това се чу вик на изненада и някой изкрещя отвътре:

— Бил е мъртъв!

Но слепецът отново ги изруга, загдето се бавят.

— Да го претърсят някои от вас, негодници такива, а другите веднага горе за сандъка! — крещеше той.

Чух топуркането на тежките им стъпки по старата стълба, от което цялата ни къща се разтреса. Миг по-късно отвътре се разнесоха нови викове от изумление. Прозорецът на стаята на капитана се отвори с трясък, издрънкаха счупени стъкла и на него се показа човек, чиято

глава и рамене бяха осветени от луната. Той се провикна към слепия просяк на пътя:

— Пю, някой е влизал преди нас и всичко в сандъка е обърнато наопаки.

— Там ли е онова? — изрева Пю.

— Парите са тук.

— По дяволите парите! Мен ми трябва книгата на Флинт — изкрещя Пю.

— Няма ги никакви — отвърна човекът.

— Хей там долу, я вижте да не са у Бил! — извика отново слепият. Друг се появи на входа — вероятно онзи, който бе останал в кръчмата да претърси капитана.

— Някой е претърсил Бил преди нас — извика той, — нищо няма!

— Това са сигурно ония от странноприемницата — оня хлапак. Да бях му извадил очите! — развика се слепият Пю. — Те ей сега бяха вътре и вратата беше залостена, когато се опитах да я отворя. Я се пръснете, момчета, и ги намерете!

— Те са били, оставили са свещта си тук! — провикна се човекът от прозореца.

— Хайде, пръснете се и ги намерете! Обърнете цялата къща наопаки! — повтаряше Пю и гневно удряше с тоягата по земята.

Настъпи голяма бъркотия в старата ни странноприемница. Чуваше се такова думкане на тежки стъпки, хвърляне на мебели, чупене на врати с ритник, че чак отсрещните скали проехтяха. След малко всички излязоха на пътя един по един и заявиха, че не могат да ни намерят. Точно в този момент същата свирка, която така бе изплашила майка ми и мен, когато брояхме парите на мъртвия капитан, отново прониза нощната тишина, но сега два пъти. Тогава помислих, че това е нещо като боен зов на слепеца, който събира хората си за нападение, но сега разбрах, че сигналът иде от хълма към селцето. От начина, по който пиратите го посрещнаха, разбрах, че това трябва да е знак, който ги предупреждава за близка опасност.

— Дърк пак свирна — извика един. — Два пъти! Веднага да се омитаме оттук, момчета.

— Омитай се, пъзльо! — изрева Пю. — Дърк открай време е глупак и бълзливек, не му обръщайте внимание. Ония трябва да са

някъде наблизно, далеч едва ли са отишли. Всичко е в ръцете ви! Пръснете се и ги търсете, кучета! Дявол го взел — викаше той, — да имах очи!

Този призив изглежда донякъде подействува, защото двама веднага се раздвижиха и започнаха да назъртат тук и там из дървата, но, както ми се стори, с нежелание, като че ли през това време мислеха повече за опасността, която ги грози, докато другите стояха нерешително на пътя.

— Глупци, в ръцете си държите хиляди, а се двоумите! Ако намерите книгата, ще забогатеете като царе! Знаете, че са тук, какво се мотаате и бездействувате! Нито един от вас не посмя да се срещне с Бил и трябваше да отида аз — слепецът! И заради вас сега да губя всичко! Искате да се влача по земята като просяк и да подлагам ръка за чаша ром, когато мога да се возя в карети! Да имахте смелост дори на червей в сухар, щяхте да ги хванете.

— По дяволите, Пю — изръмжа един от тях, — нали намерихме дублоните!

— Сигурно са скрили тия дяволски книжа — добави друг.

— Вземи гвинеите, Пю, и престани да беснееш!

При тези думи Пю действително побесня. Обхвана го такава неудържима ярост, че той започна да удря с тоягата си наляво и надясно и в слепотата си я стоваряше тежко върху всеки, който му паднеше. Те, от своя страна, отвърщаха, като ругаеха слепия изрод, сипеха върху него най-ужасни заплахи и напразно се мъчеха да хванат и изтръгнат тоягата, която той здраво стискаше.

Тази разпра ни спаси, защото, докато още беснееха, откъм хълма по посока на селото се чу тропот от галопиращи коне. Почти в същото време се чу пистолетен изстрел, който блесна и отекна край плетищата. Това бе явно последният сигнал за опасност, защото пиратите изведнъж се разбягаха във всички посоки кой към морето по брега на залива, кой през хълма, така че след половин минута от тях не остана нито следа. Единствен Пю не успя да избяга. Дали го оставиха сам в суматоката, или за да си отмъстят за лошия му език и за ударите с тоягата, не мога да кажа, но, изоставен от всички, той се луташе като обезумял, чукаше по пътя и с протегната ръка викаше другарите си. Най-после той обърка пътя и мина на няколко крачки от мен в посока

към селото, като викаше: — Джони, Черно куче, Дърк! Не оставяйте стария Пю, момчета! Не оставяйте стария Пю!

Точно в този момент четири-пет ездача изкачиха възвишението, появиха се в ярката лунна светлина и се спуснаха в стремителен галоп по склона на хълма. Пю разбра, че е сбъркал посоката, и като се обърна, се втурна с вик право към канавката край пътя, където се търколи. Но в миг той отново скочи на крака и се хвърли съвсем замаян право под първия кон.

Ездачът се опита да го спаси, но напразно. С писък, който отекна в нощта, Пю се повали и четирите копита го прегазиха и отминаха. Той падна на едната си страна, после бавно се отпусна по очи и повече не мръдна.

Аз скочих на крака, викнах към ездачите, които спираха конете си, ужасени от нещастиято, и скоро успях да ги разпозная. Последен яздеше младежът от селцето, който отиде у доктор Ливзи. Другите бяха митничари, които бе срещнал на пътя си и се бе досетил веднага да доведе. Слуховете за кораб в „Заливчето на Кит“ бяха стигнали навреме до митническия началник Данс, който тази вечер се бе отправил насам. Благодарение на това обстоятелство майка ми и аз се спасихме от явна смърт.

Пю беше убит на място. Майка ми отнесоха в селцето и скоро я свестиха със студена вода и амоняк. Въпреки току-що преживения ужас тя се чувствуваше добре, но продължаваше да съжалява за остатъка от сумата, която не бе успяла да вземе. През това време началникът се носеше с най-голяма бързина към „Заливчето на Кит“. Но хората му били принудени да слязат от конете си и да ги поведат за юздите по стръмния склон на падината, като понякога дори ги подпирали, при постоянен страх от засада, та когато най-сетне стигнали заливчето, никак не се изненадали, че корабът бил вече на път, макар и недалеч от брега. Началникът извикал да спрат, но един глас му отговорил, че ако не се махне от осветеното от луната място, ще стреля и същевременно един куршум изсвистял край рамото му. Веднага след това корабът завил зад носа и изчезнал. Мистър Данс останал на брега, както сам се изрази, „като риба на сухо“. Това, което успял да направи, било да изпрати човек до Б..., за да предупреди катера.

— А това — каза той — е все едно нищо. Те вече успяха да офейкат. Но аз съм доволен, че поне можах да настъпя мазолите на мистър Пю — добави той, след като изслуша разказа ми.

Аз се върнах с него в „Адмирал Бенбоу“, но човек едва ли може да си представи толкова опустошена къща. Тия разбойници, след като бяха претърсили цялата къща, бяха хвърлили дори часовника на пода от гняв, че не са ни намерили. Макар че не бяха отнесли нищо друго, освен торбата с парите на капитана и няколко сребърни монети от чекмеджето на тезгяха, аз в миг разбрах, че сме разорени. Мистър Данс беше в пълно недоумение.

— Казваш, че взели парите, тъй ли? Е, тогава, Хокинс, какво са търсили? Сигурно още пари?

— Не, сър, не пари — отговорих аз. — Мисля, че това, което са търсили, е във вътрешния джоб на палтото ми. Да ви кажа право, бих искал да го скрия някъде на сигурно място.

— Разбира се, момчето ми, прав си — каза той. — Ако искаш, дай аз да го прибера.

— Помислих, че може би доктор Ливзи... — започнах аз.

— Точно така — ме прекъсна той с готовност, — точно така, той е джентълмен и съдия. Тъкмо ми дойде наум, че и аз самият би трябвало да отида и да доложя всичко на него или на скуайъра. В крайна сметка Пю е убит, не че съжалявам за това, но не е чудно някои хора да хвърлят вината за това убийство върху един служител в кралската митница. Виж какво, Хокинс, ако искаш, да отидем заедно.

Аз сърдечно му поблагодарих за поканата и ние се върнахме пеша в селцето, където чакаха конете. Докато разказах на майка си какво съм намислил да правя, всички се качиха на конете.

— Догър — каза мистър Данс, — твоят кон е добър, качи този момък зад теб.

Щом се качих на коня и се хванах за колана на Догър, началникът даде команда и групата ни препусна в шумен тръс по пътя към дома на доктор Ливзи.

ШЕСТА ГЛАВА

КНИЖАТА НА КАПИТАНА

Ние препускахме бързо през целия път, докато спряхме пред портата на доктор Ливзи. Цялата фасада беше потънала в мрак.

Мистър Данс ми каза да скоча от коня и да почукам, а Догър ми подаде стремето да сляза по-лесно. Почти веднага след като почуках, прислужницата отвори вратата.

— В къщи ли е доктор Ливзи? — попитах аз.

Тя отговори, че той се бил върнал в къщи следобед, но отишъл в имението на скуайъра да вечеря и да прекара вечерта с него.

— Тогава хайде нататък, момчета — каза мистър Данс.

Но този път разстоянието бе късо и аз не се качих на коня, а като се хванах за стремето на Догър, тичах до портата на пазача. После продължихме нагоре по дългата обезлистена, обляна в лунна светлина алея до белеещата се редица на зданията, обкръжени от просторен старинен парк. Тук мистър Данс слезе и ме поведе със себе си. Веднага ни пуснаха да влезем.

Слугата ни поведе по един постлан с килим коридор, който водеше към голяма библиотека. По стените имаше шкафове с книги, а над тях бяха поставени бюстове. Скуайрът и доктор Ливзи седяха с лули в ръце от двете страни на една голяма, запалена камина.

Никога не бях виждал скуайъра така отблизо. Той бе широкоплещест човек, висок над шест фута, с едро и открито лице, загрубяло и придобило червен цвят и покрито с бръчки от дълги пътешествия. Веждите му бяха черни и подвижни, което му придаваше вид на сприхав човек — избухлив и надменен, но не и лош.

— Влезте, мистър Данс — каза той с достойнство и снизходително.

— Добър вечер, Данс — каза докторът, като кимна. — Добър вечер и на теб, драги Джим. Какъв попътен вятър ви носи насам?

Началникът застана мирно и разказа цялата случка като заучен урок. Да можехте само да видите с какво напрегнато внимание го слушаха двамата джентълмени! От време на време те се споглеждаха и дори забравиха да пушат от удивление и любопитство. Когато чуха как

майка ми се върнала в странноприемницата, доктор Ливзи се удари по бедрото от възторг, а скуайрът извика „браво“ и така чукна дългата си лула в решетката на камината, че тя се счупи на две. Много преди да завърши разказът, мистър Трилони (спомнете си, че тъй се казваше скуайрът) бе станал от стола си и ходеше с широки крачки нагоре-надолу из стаята, а докторът, за да може да слуша по-добре, бе свалил напудрената си перука и изглеждаше много странен със собствената си ниско подстригана черна коса.

Най-после мистър Данс свърши разказа си.

— Мистър Данс — каза скуайрът, — вие сте наистина много благороден човек. А колкото, че сте прегазили оня престъпен тип, смятам това за благородно дело, сър. Все едно, че сте смазали някоя хлебарка. Този момък Хокинс ми изглежда юнак. Хокинс, ако обичаш, дръпни звънеца. Трябва да почерпим мистър Данс с малко бира.

— И тъй, Джим — каза докторът, — казваш, че това, което са търсили, е у теб?

— Ето го, сър — казах аз и му подадох пакета в мушамената обвивка. Докторът го разгледа от всички страни, като че ли гореше от нетърпение да го отвори, но вместо това спокойно го прибра в джоба на палтото си.

— Скуайър — каза той, — след като Данс изпие бирата си, ще трябва да отиде да си гледа службата на негово величество, но аз смятам да оставя Джим Хокинс да спи в моя дом и ако разрешите, предлагам да му донесат студена баница с месо за вечеря.

— Както кажете, Ливзи — каза скуайрът. — Хокинс заслужава днес и нещо повече от студена баница.

Веднага донесоха голяма баница с месо от гълъби, която сложиха на масичка пред мен. Аз бях гладен като вълк и ядох с голям апетит. В това време, след като получи още няколко похвали, Данс си отиде.

— Е, скуайър? — каза докторът.

— Е, Ливзи? — каза скуайрът в същия миг.

— Един след друг, един след друг — се засмя доктор Ливзи. — Сигурно сте чували за прочутия Флинт?

— Да съм чувал за Флинт ли? — извика скуайрът. — Как да не съм чувал за него! Той бе най-кръвожадният пират, който някога е кръстосвал моретата. Черната брада бе невинен младенец в сравнение с Флинт. Испанците така трепереваха от него, че, право да ви кажа, сър,

понякога изпитвах гордост, че е англичанин. Веднъж видях върха на платната му със собствените си очи близо до Тринидад, а страхливият ни капитан, най-големият пияница, с който съм плавал, взе, че върна кораба ни в пристанището Порт ъв Спейн^[1]. Да, сър, върна кораба ни обратно в пристанището!

— И аз съм слушал за него тук, в Англия — каза докторът, — но пита се, имал ли е пари?

— Пари! — извика скуайрът. — Не чухте ли разказа? Нима тези злодеи са търсили друго, освен пари? Какво друго ги интересува, освен парите? За какво биха рискували мръсната си кожа, ако не за пари?

— Скоро ще разберем това — отвърна докторът. — Но вие така се разгорещихте и разприказвахте, че не ми давате възможност да кажа дума. Това, което ме интересува, е следното: да предположим, че тук, в джоба ми, се намира някакъв ключ на загадката, къде Флинт е криел съкровището си, това съкровище дали възлиза на голяма сума?

— Голяма сума ли, сър? — възкликна скуайрът. — Ето на какво възлиза: ако имате такъв ключ, за какъвто говорите, веднага приготвям кораб на Бристълския док, вземам вас и Хокинс и отивам да открия това съкровище, та ако ще и цяла година да го търся.

— Чудесно — каза докторът. — А сега, ако Джим е съгласен, да отворим пакета — и той го сложи пред себе си на масата.

Пакетът бе здраво защит, затова докторът извади кутията си с инструменти и преряза шевовете с хирургическата си ножичка. Той съдържаше две неща — една тетрадка и запечатан плик.

— Първо да разгледаме тетрадката — каза докторът.

Скуайрът и аз назъртахме през рамото му, докато той отваряше пакета, защото докторът любезно ме бе повикал да се приближа и споделя с тях това удоволствие, след като станах от масичката, където вечерях. На първата страница имаше само някакви драскулки с мастило, каквито всеки човек с перо в ръка може да надраска, когато си няма друга работа или пък се упражнява да пише. Един надпис бе същият като татуировката на ръката на капитана: „Мечтата на Били Бонс“; други гласяха: „Мистър Б. Бонс, пръв помощник-капитан“, „Никога вече ром“, „Получи си го до Палм Кей“ и други драсканици, повечето от по една дума и съвсем неразбираеми. Аз се чудех кой ли си го е „получил“ и какво ли е било то. Вероятно нож в гърба.

— Нищо не се разбира — забеляза доктор Ливзи и обърна листа. Следните десет-дванайсет страници бяха изпълнени със странна поредица от сметки. На единия край на реда имаше дата, а на другия — сумата, както в обикновените счетоводни книги. Но между тях вместо обяснителни бележки имаше различен брой кръстчета. Например на 12 юни 1745 година една сума от седемдесет фунта явно бе постъпила от някого, но вместо каквото и да е обяснение имаше само шест кръстчета. В редки случаи бе добавено името на някое място, като „До Каракас“ или само географската ширина и дължина, като „62 градуса 17' 20", 19 градуса 40"“.

Данните бяха вписвани в течение на около двайсет години, като отделните приходи нарастваха с течение на времето, а на края след пет-шест погрешни изчисления бе вписан огромният сбор и бяха добавени думите: „Делът на Бонс“.

— Нищо не мога да проумея! — каза доктор Ливзи.

— Всичко е ясно като бял ден — извика скуайрът. — Това е счетоводната книга на онова мръсно псе. Тези кръстчета заместват имената на корабите или градовете, които са потопили или ограбили. Сумите означават дяловете на злодея, а където се е опасявал, че няма да е ясно, той е добавял по някое пояснение. Ето например „До Каракас“ — вероятно са потопили някой нещастен кораб близо до този бряг. Нещастните моряци — отдавна изгнили сред коралите!

— Вярно! — извика докторът. — Виж какво значи да си пътешественик. Вярно! Сумите нарастват според повишението му по чин.

Друго нямаше в тази тетрадка, освен няколко сведения за географски местоположения, отбелязани в празните листа към края на тетрадката, и една таблица за пресмятане на стойностите на френските, английските и испанските монети.

— Пестелив човек! — извика докторът. — Не е бил човек, когото можеш да измамиш.

— А сега — каза скуайрът — да видим какво има в плика.

Пликът беше запечатан на няколко места с напръстник вместо печат, вероятно със същия онзи напръстник, който бях намерил в джоба на капитана. Докторът внимателно разчупи печатите и отвътре изпадна картата на някакъв остров с географската му ширина и дължина, с дълбочините на морето около него, с имената на хълмовете, заливите и заливчетата и всички необходими подробности, които биха позволили безопасно да се стигне до бреговете му с кораб и да се хвърли котва. Островът бе около девет мили дълъг и пет мили широк, а по форма наподобяваше тлъст дракон, изправен на задните си крака. Бяха отбелязани две добре защитени за пристан места, а в средната част имаше хълм, наречен „Далекоглед“. Няколко подробности бяха нанесени върху картата с по-късна дата. Хвърляха се в очите трите кръстчета с червено мастило — двете в северната част на острова и едното в югозападната, до което със същото червено мастило, написани с ясен, дребен почерк, съвсем различен от грозния почерк на капитана, се четяха думите: „Главната част на съкровището, тук“.

На гърба на картата бяха написани със същия почерк следните обяснения:

„Високо дърво на хребета на «Далекоглед» в посока към С от ССИ.

Остров на скелета — ИЮИ и на И.

Десет фута.

Кюлчетата сребро са в северното скривалище: може да се намери по посока на източната могила, десет сажена на юг от Черната скала с лице към нея.

Оръжието лесно се намира в пясъчния хълм, с един румб на С от северния нос на залива, в посока И и четвърт румб на С.

Дж. Ф.“

Това бе всичко, кратко и непонятно за мен, но то изпълни скуайъра и доктор Ливзи с възторг.

— Ливзи — каза скуайрът, — захвърлете веднага жалката си практика. Утре заминавам за Бристол. След три седмици — какви три седмици! — след две седмици... след десет дни ще имаме най-хубавия кораб, сър, и най-отбрания екипаж на Англия. Хокинс ще дойде като юнга. Ти ще си прекрасен юнга, Хокинс. Вие, Ливзи, ще сте корабният лекар, а аз — адмирал. Ще вземем и Редрът, Джойс и Хънтър. Попътният вятър ще ни помогне да стигнем бързо острова. Не ще бъде никак трудно да намерим мястото и ще имаме толкоз пари, че цял живот не ще можем да ги изядем, ще се търкаляме в тях и ще ги хвърляме да подскачат като плоски камъчета във водата.

— Трилони — каза докторът, — тръгвам с вас. Аз ви гарантирам, а също и Джим, че ще оправдаем доверието ви. Страхувам се обаче само от един човек.

— От кого? — извика скуайрът. — Назовете това куче, сър!

— Вие — отвърна докторът, — защото не умеете да си държите езика. Не само ние знаем за тези книжа. Онези разбойници, които нападнаха странноприемницата тази вечер, по всичко личи, са отчаяни смелчаги; и останалите, които избягаха с кораба, а навярно и много други недалеч оттук, всички до един сигурно са твърдо решени пред нищо да не спрат, докато не докопат това съкровище. Никой от нас не трябва да се движи сам, докато не тръгнем по море. Джим и аз ще бъдем неразделни през това време. А вие вземете Джойс и Хънтър да ви придружат до Бристол и отсега нататък никой от нас не трябва да споменава нито дума за това, което открихме.

— Ливзи — отвърна скуайрът, — вие всякога сте прав. Ще бъда ням като гроб.

[1] Столица на остров Тринидад в Карибско море. Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
КОРАБНИЯТ ГОТВАЧ

СЕДМА ГЛАВА

АЗ ОТИВАМ В БРИСТОЛ

Подготовката за морското ни пътешествие отне повече време, отколкото скуайрът предполагаше, и нито един от първоначалните ни планове — дори този на доктор Ливзи, да не се отделям от него — не можа да се осъществи. Докторът трябваше да отиде в Лондон, за да намери лекар, който да поеме пациентите му, а скуайрът развиваше трескава дейност в Бристол. Аз живеях в имението под надзора на стария горски пазач Редърът почти като затворник, изпълнен с мечти за морето и жажда за приказни острови и приключения. Прекарвах цели часове над картата и успях добре да запомня и най-големите подробности. Седнал край камината в стаята на домоуправителя, аз пристигах във въображението си на острова от всички възможни посоки, проучвах всеки акър земя и мислено се изкачвах хиляди пъти на високия хълм, наречен „Далекоглед“, от чийто връх се любувах на най-различни чудновати гледки. Понякога островът се изпълваше с диваци, с които трябваше да се бием; друг път — с опасни животни, които ни дебнеха, но моите фантазии бяха нищо в сравнение с ония странни и трагични приключения, които после преживяхме наистина.

Така се нижеха седмица след седмица, когато един прекрасен ден пристигна писмо, адресирано до доктор Ливзи с добавка: „В случай, че лицето отсъства, да се отвори от Том Редърът или младия Хокинс“.

Изпълнявайки това нареждане, ние прочетохме или по-право аз прочетох — защото горският пазач можеше да чете само печатно писмо — следните важни новини:

„Странноприемница «Старата котва», Бристол, 1 март 17... година.

Драги Ливзи,

Тъй като не зная дали сте в имението, или сте още в Лондон, пиша и на двете места.

Корабът е вече купен и екипиран. Той е закотвен и готов за път. Не можете да си представите нещо по-прелестно от нашата шхуна^[1]. И дете би могло да управлява този кораб — той е двестатонен, името му е «Испаньола».

Сдобих се с него посредством стария си приятел Бландли, който се оказа удивителен човек във всяко отношение. Този прекрасен човек буквално се пороби заради мене, но мога да кажа, че така постъпиха всички в Бристол, щом разбраха, че целта на пътешествието ни е да открием съкровище.“

— Редърът — казах аз, като прекъснах четенето, — това няма да хареса на доктор Ливзи. Както изглежда, скуайрът се е раздрънкал.

— Че защо да не приказва? — изръмжа горският. — Хубава работа — да не приказва, защото на доктор Ливзи не се харесвало!

След тези негови думи аз се отказах да правя повече забележки и продължих да чета:

„Бландли сам намери кораба «Испаньола» и с удивително умение го купи на нищожна цена. Много хора в Бристол са страшно зле настроени към Бландли. Те дори смеят да твърдят, че този честен човек бил готов на всичко, щом е за пари, че «Испаньола» бил негов кораб и че той ми го продал на фантастично висока цена — явна клевета. Никой обаче не смее да отрече превъзходните качества на кораба.

Досега не сме срещнали нито една спънка. Работниците наистина, тези, които екипират кораба и вършат другите работи, работеха досадно бавно, но след време всичко се оправи. Това, което ми създаде най-големи трудности, беше екипажът.

Аз исках да наема двайсет души — в случай, че налетя на туземци, пирати или на омразните французи — и с най-голяма мъка успях да наема едва половин дузина. Но

една извънредно щастлива случайност ме срещна с човека, който ми бе най-необходим.

Както стоях на дока, най-случайно заприказвах със същия този човек. Той бил стар моряк, съдържател на кръчма, и познавал всички моряци в Бристол. Животът на суша не му понесъл и поради лошо здраве искал да постъпи като готвач на някой кораб, за да тръгне отново по море. Той се бил домъкнал до дока тази сутрин, за да подиша малко морски въздух.

Страшно се трогнах — и с вас щеше да е така на мое място — и просто от състрадание веднага го наех за корабен готвач. Нарича се Дългия Джон Силвър и е с един крак. Но това за мене е предимство, тъй като е загубил крака си в защита на отечеството под командуването на безсмъртния Хок^[2]. И при това, Ливзи, той няма никаква пенсия! Представете си само в какъв безобразен век живеем!

И така, сър, аз смятах, че съм намерил само готвач, но се оказа, че съм открил целия екипаж. Заедно със Силвър ние успяхме за няколко дни да наемем екипаж от най-изпечени стари моряци. Не са красавци наглед, но ако се съди по лицата им, това са хора с неукротим дух. Обзалагам се, че бихме могли да се сражаваме дори с някоя фрегата^[3].

Дългия Джон изхвърли двамина от шест-седемте, които вече бях наел. Той ме убеди веднага, че те са от оня род неопитни новаци, от които трябва да се пазим в едно такова опасно пътешествие.

Аз съм във великолепно здраве и с бодър дух, ям като вълк, спя като пън. Но няма да се успокоя, докато не чуя тежките стъпки на моите моряци около брашпила! Напред в открито море! По дяволите съкровището! Не то, а славното море ме опиянява. Така че, Ливзи, тръгнете веднага. Не губете минута, ако ме уважавате. Пуснете младия Хокинс веднага да отиде да види майка си, но пратете Редърт да го пази. А след това и двамата тръгнете веднага за Бристол.

Джон Трилони

П. П. Забравих да ви пиша, че Бландли, който между другото ще изпрати кораб да ни дири, ако не се върнем в края на август, е намерил един прекрасен човек за капитан — упорит човек за съжаление, но във всяко друго отношение истинско съкровище. Дългия Джон Силвър изрови отнякъде един много компетентен човек за щурман на име Ероу. А боцманът ще дава командите си с тръба, Ливзи, така че всичко ще върви по военному на борда на нашия хубав кораб «Испаньола».

Забравих да ви кажа, че Силвър е състоятелен човек. Научавам по собствен път, че той има банкова сметка и парите му стоят непокътнати. Той оставя странноприемницата на грижите на жена си и тъй като тя не е от бялата раса, оправдателно е за нас двамата като стари ергени да се досетим, че не само лошото му здраве, но и жена му са причина за силното му желание да се върне към скитническия живот.

Дж. Т.

П. П. П. Хокинс може да остане една нощ при майка си.

Дж. Т.“

Можете да си представите какво възбуждение ме обзе, когато прочетох това писмо — просто не бях на себе си от радост. Тогава изпитах и голяма неприязън към стария Том Редрът, който само знаеше да мърмори и да се оплаква. Всеки от помощник-пазачите с удоволствие щеше да отиде вместо него, но скуайрът не желаше това, а неговата воля бе закон за тях. Никой, освен стария Редрът не би посмял да мърмори.

Следната сутрин ние се отправихме пеша към „Адмирал Бенбоу“, където намерих майка си в добро здраве и с бодър дух. Капитанът, който тъй дълго ни бе създавал тревоги, се бе преселил там, откъдето не бе в състояние да ни създаде грижи. Скуайрът се бе погрижил да се ремонтира всичко в къщи, а стаите и фирмата да бъдат отново боядисани. Той бе набавил и някои нови мебели, но най-хубаво

от всичко бе новото кресло за майка ми при тезгяха. Той беше намерил и едно момче, което да помага на майка ми, докато ме няма.

Едва когато видях това момче, аз за пръв път съзнах какво ми предстои. До този момент бях мислил само за приключенията, но не и че напускам родния си дом. Сега, като видях това троваво чуждо момче, което трябваше да заеме моето място край майка ми, за първи път очите ми се наляха със сълзи. Боя се, че направих живота на това момче много тежък, докато бях в къщи, защото то не бе свикнало още с работата и аз имах хиляди възможности да му правя забележки и не пропусках нито един случай да сторя това.

Но нощта премина и на следния ден следобед Редърът и аз тръгнахме отново на път. Сбогувах се с майка си и със заливчето, край което бях живял от деня на раждането ми; сбогувах се и с милата стара фирма „Адмирал Бенбоу“, която, откак бе боядисана отново, не ми беше вече така скъпа. А накрая си спомних и за капитана с белега от сабя на бузата, който така често скиташе по брега с триъгълната си шапка и със стария си бронзов далекоглед. Следната минута ние завихме зад ъгъла и нашият дом изчезна от погледа ми.

Привечер пощенската кола ни взе от пътя край странноприемницата „Роял Джордж“. Аз бях притиснат между Редърът и един пълен стар джентълмен, та въпреки бързото движение на колата и студения нощен въздух съм заспал още в самото начало и съм спал като заклан през целия път, когато колата се е изкачвала по хълмове, когато се е спускала в долини, спирала, тръгвала отново. Някой ме блъсна в ребрата и ме събуди. Когато отворих очи, видях, че бяхме спрели пред някакво голямо здание на една градска улица и че отдавна се бе разсъмнало.

— Къде сме? — попитах аз.

— В Бристол — отвърна Том. — Слизай!

Мистър Трилони бе наел квартира в една странноприемница чак долу при доковете, за да надзирава работата на шхуната. Ние тръгнахме нататък и пътят ни за моя голяма радост водеше по кейовете край множеството кораби от най-различна големина, снаряжение и националност. На един кораб моряците пееха, като работеха; на друг няколко души се бяха качили толкова високо над нас, та ми се стори, че висят на конци, тънки като паяжина. Макар през целия си живот да бях живял на крайбрежието, стори ми се, че едва сега се доближавам до

морето. Миризмата на смола и сол бе съвсем нова за мен. Видях най-чудноватите дървени фигури, които някога са кръстосвали океана, по носовете на корабите. Видях и много стари моряци с халки на ушите, с къдрави бакенбарди и катраненочерни плитки и тяхната тромава моряшка походка. Да бях видял такъв брой царе или архиепископи, нямаше да изпитвам по-голямо удоволствие, отколкото от тази гледка.

И аз самият тръгвах по море — по море с кораб, в който щеше да има боцман с тръба и весели моряци с плитки! По море, на път към непознат остров, за да търся заровено съкровище!

Докато вървах, унесен в тези приятни мечти, внезапно стигнахме пред голяма странноприемница, където ни посрещна скуайър Трилони, облечен в тъмносини дрехи, съвсем като морски офицер. Той излизаше от вратата усмихнат, като подражаваше превъзходно походката на моряк.

— Ето ви и вас! — извика той. — Докторът пристигна снощи от Лондон. Браво! Целият екипаж е вече налице!

— О, сър — извиках аз. — Кога тръгваме?

— Кога тръгваме ли? Тръгваме утре!

[1] Малък двумачтов или тримачтов кораб. Б.пр. ↑

[2] Едуард Хок — английски адмирал, живял в средата на 18 век. Б.пр. ↑

[3] Тримачтов военен кораб, който развивал голяма бързина. Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ПОД ФИРМАТА „ДАЛЕКОГЛЕД“

Когато закусих, скуайрът ми даде една бележка, адресирана до Джон Силвър в кръчмата „Далекоглед“. Той ми каза, че лесно ще намеря мястото, ако вървя все покрай доковете и гледам внимателно — ще стигна до малка кръчмичка, на чиято фирма е нарисуван голям бронзов далекоглед. Аз тръгнах, бях радостен, че пак ще мога да разгледам корабите и моряците, проправях си път сред тълпи хора, между каруци и бали, тъй като по това време доковете бяха в разгара на работата, и най-сетне намерих кръчмата, която търсех.

Тя бе малка, но много уютна и приятна. Фирмата ѝ беше скоро боядисана; на прозорците висяха спретнати червени перденца, а подът бе посипан с чист пясък. От двете ѝ страни имаше улици, към които бяха отворени две врати. Това даваше възможност да се види ясно широката ниска стая въпреки облаците тютюнев дим, които я изпълваха.

Повечето от посетителите бяха моряци и всички говореха така високо, че аз заставах до вратата и просто ме беше страх да вляза.

Докато чаках там, от една странична стая излезе човек. От пръв поглед разбрах, че е Дългия Джон. Левият му крак бе отрязан чак до бедрото, а под лявата си мишница стискаше патерица, с която си служеше с чудна сръчност, подскачайки на нея като птиче. Той бе много висок и силен, с лице, голямо колкото свински бут, плоско и бледо, но умно и усмихнато. Изглежда, беше в много весело настроение, защото свиреше с уста, като се движеше между масите, и подхвърляше по някоя шеговита дума или потупваше по рамото онези посетители, към които, изглежда, имаше по-добро разположение.

Да ви призная, в първия момент, когато прочетох в писмото на скуайър Трилони името на Дългия Джон, изпитах неприятно предчувствие, че той ще се окаже същият онзи еднокрак моряк, чието появяване бях очаквал тъй дълго в „Адмирал Бенбоу“. Но сега един поглед ми бе достатъчен. Аз вече познавах капитана, Черното куче и слепия Пю и смятах, че имам съвсем ясна представа как изглежда един

пират — съвсем не като този чист, приятен и весел съдържател на кръчмата.

В миг се окуражих, прекрачих прага и се запътих право към мястото, където, подпрян на патерицата си, бе застанал този човек и говореше с един от посетителите.

— Мистър Силвър, сър? — попитах аз, като подадох бележката.

— Да, момчето ми — каза той, — тъй ми е името. А ти кой си? Стори ми се, че трепна, като видя писмото на скуайъра.

— О — каза той с доста висок глас, докато ми подаваше ръка. — Значи ти си нашият юнга? Драго ми е, че те срещам.

И той силно ми стисна ръката с широката си груба длан. Точно в този миг един от посетителите в отсрещния край на кръчмата внезапно скочи и се спусна към вратата. Той седеше близо до нея, така че за миг се намери на улицата. Но неговото бързане привлече моето внимание и аз го познах. Той бе същият оня човек, който веднъж дойде в „Адмирал Бенбоу“ с восъчен цвят на лицето, на чиято ръка липсваха два пръста.

— О — извиках аз, — спрете го! Това е Черното куче!

— По дяволите кой е! — извика Силвър. — Но той не си е платил сметката! Хари, тичай да го заловиш!

Един от ония, които седяха близо до вратата, скочи и хукна да го гони.

— Ако ще да е и адмирал Хок, той трябва да си плати сметката! — извика Силвър и като ми отпусна ръката, ме попита: — Кой казваш, че бил? Черното какво?

— Черното куче, сър — казах аз. — Мистър Трилони не ви ли е разправял за пиратите? Този беше един от тях.

— Тъй ли? — извика Силвър. — И то в моята къща! Бен, тичай да помогнеш на Хари! Един от ония нехранимайковци ли бил? Ти ли пиеше с него, Морган? Я ела насам!

Човекът, когото той нарече Морган — един стар моряк, с посивяла коса, с махагонов цвят и тъп израз на лицето, се заклати бавно към нас, като дъвчеше тютюн.

— Я слушай, Морган — каза Дългия Джон с много строг тон, — виждал ли си някога това Черно... Черно куче, а?

— Не, сър — отвърна Морган, като отдаде чест.

— А случайно да си чувал името му?

— Не, сър.

— Късмет имаш, Том Морган, че не го познаваш — извика съдържателят, — защото, ако имаш вземане-даване с такива хора, кракът ти да не е стъпил вече в моята кръчма! Я казвай, какво ти разправяше той?

— Да ви кажа право, и аз не знам, сър — отвърна Морган.

— Та ти глава ли носиш на плещите си, или макара за корабни въжета! — извика Дългия Джон. — Не знаеш, а, не знаеш? Да не би да не знаеш и с кого току-що говореше? Казвай, казвай, какво ти дрънкаше оня — за пътешествия, за капитани, за кораби ли? Отваряй си устата де! За какво говорехте?

— Говорехме за прекарване на моряците под кила с въже — отговори Морган.

— Под кила с въже ли? Що за дрънканици! Ех, че си негодник. Я си върви на мястото, Том.

Докато Морган се тътреше към стола си, Силвър поверително ми прошепна на ухото — и това ми се стори твърде ласкателно:

— Той е честен човек, този Том Морган, само че е глупавичък. А сега — продължи той и отново повиши гласа си — да видим кой е този — Черното куче ли каза? Не, това име не ми е познато. Но ми се струва, че... Да, аз съм виждал тоя негодник и по-рано! Той по едно време идваше тук с един сляп просяк, да, спомням си.

— Сигурно е идвал — казах аз. — Аз и слепия познавам. Казва се Пю.

— Точно така! — извика Силвър, но този път много възбудено. — Пю! Тъй беше името му. А, той имаше вид на истинска акула! Ако хванем това Черно куче, ще има интересни новини за капитан Трилони. Бен е добър бегач, малко моряци могат да го надбягат. Той веднага ще го стигне, да го вземат дяволите! Приказвал за прекарване на моряците с въже под кила, а? Ако го пипна, ще ме помни, докато е жив!

През цялото време, докато изговаряше възбудено тези откъслечни фрази, той подскачаше насам-натам на патерицата си, удряше по масите с ръка и се показваше така разгневен, че дори някой съдия от Стария Бейли^[1] или някой полицейски чиновник биха повярвали в искреността му. Моите предишни подозрения отново се бяха събудили, когато видях Черното куче в кръчмата и следях готвача внимателно. Но той бе много прикрит, много хитър и много находчив

за мене, а и когато двамата мъже се върнаха запъхтени и казаха, че са изгубили дирите на Черното куче в тълпата, той така грубо ги наруга, че аз бих се заклел в искреността на Дългия Джон Силвър.

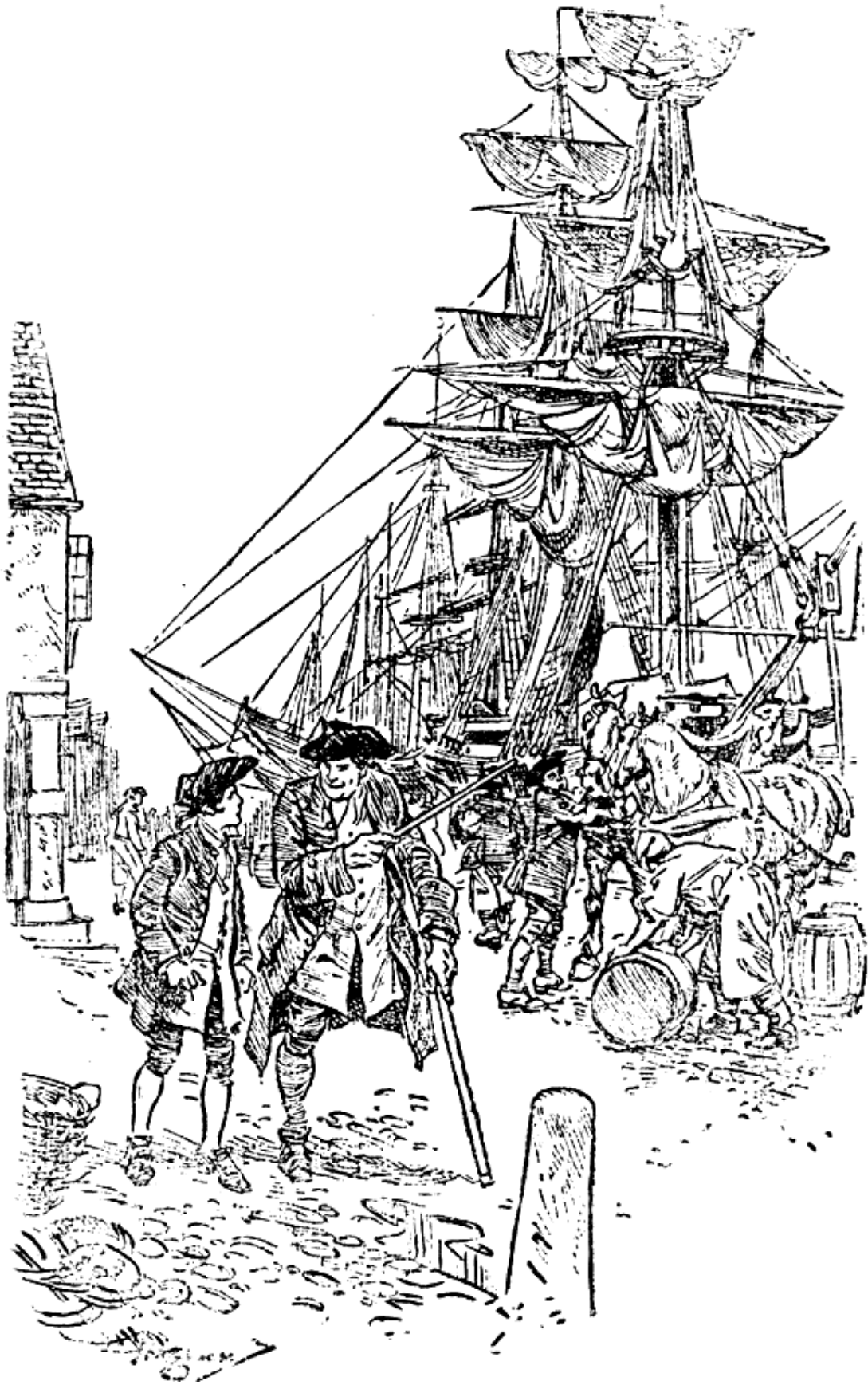
— Гледай, гледай, Хокинс — каза той. — Брей, че проклетия ми дойде до главата! Какво ще си помисли капитан Трилони за мен! Това проклето куче идва в собствената ми кръчма, сяда и пие от моя ром! Ето че влизаш ти и ми казваш ясно кой е той, а пък аз го оставям да се измъкне под носа ми! Виж, Хокинс, ти нали ще ме оправдаеш пред капитана? Ти си момче, но умът ти е остър като бръснач. Това разбрах още щом влезе. Виж сега: какво можех аз да направя, нали ме виждаш как се влача на тая стара цепеница. Когато бях годен за моряк, щях веднага да го настигна и щеше да ми падне в ръцете, но сега...

Внезапно той спря да говори и широко отвори уста, като че ли си спомни нещо. — Сметката! — викна той. — Три чаши ром! Дявол да го вземе, аз съвсем забравих сметката!

И като се тръшна на една пейка, той така се разсмя, че сълзи потекоха по бузите му. Аз се заразих от смеха му и двамата така силно се разсмяхме, че цялата кръчма прогърмя.

— Ей, че хапльо излязох аз, старият моряк! — каза той найсетне, като избърсваше сълзите от бузите си. — Ние двамата добре ще се погодим, Хокинс, защото, кълна се, че и аз мога да мина за юнга. Но сега да не се бавим повече. Службата си е служба, момчета. Аз ще си сложа старата триъгълна шапка и ще дойда с теб при капитан Трилони, за да му доложя за случката. Виж какво, въпросът е сериозен, млади момко, нито ти, нито аз излязохме с чест от тая работа. Не, и ти, и аз се изложихме! Ама че оная ме завлече, е върхът на всичко!

И той отново се разсмя така силно, че макар да не виждах нищо смешно, аз пак избухнах в смях.

По късия ни път покрай кейовете той се оказа много забавен събеседник — разказваше ми разни неща за корабите, край които минавахме. Той ме осведомяваше за тяхната екипировка, за тонажа им и от коя държава идват, като обясняваше работата, която се извършва на тях: как едни се разтоварят, а други товарят с разни стоки, а пък трети се готвят да отплават. Той ми разказваше весели истории за кораби или моряци или пък повтаряше по няколко пъти някой морски израз, докато го науча. Започнах да мисля, че Силвър е един от най-добрите другари по море, които човек може да срещне.

Когато стигнахме в странноприемницата, скуайрът и доктор Ливзи седяха на една маса и довършваха закуската си, състояща се от бира и препечен хляб. Те се готвеха да отидат на кораба и да видят как върви работата.

Дългия Джон разказа случката от начало до край с голямо остроумие и съвършена точност.

— Нали беше така, Хокинс? — обръщаше се той към мен от време на време и аз всеки път потвърждавах думите му.

Двамата джентълмени съжаляваха, че Черното куче се бе изплъзнало, но всички бяхме на мнение, че нищо повече не може да се направи. След като го похвалиха, Дългия Джон взе патерицата си и си тръгна.

— Всички на борда в четири следобед! — извика скуайрът подире му.

— Тъй вярно, сър! — извика готвачът при входа.

— Е, скуайър — каза доктор Ливзи, — обикновено вашият избор не ми вдъхва доверие, но трябва да си призная, че този Джон Силвър ми допада.

— Славен човек! — заяви скуайрът.

— А сега — добави докторът — може ли да заведем и Джим на борда?

— Разбира се — отговори скуайрът. — Вземи си шапката, Хокинс, и да идем да видим кораба.

[1] Седалище на Централния углавен съд в Лондон. Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА БАРУТ И ОРЪЖИЕ

„Испаньола“ беше доста далеч от брега. За да стигнем до нея, трябваше да минем под украсените носове и край кърмата на много кораби. Въжетата стържеха кила ни или пък висяха високо над главите ни. Най-после пристигнахме. Щом стъпихме на борда, приветствува ни с отдаване на чест помощник-капитанът мистър Ероу — обгорял стар моряк, малко кривоглед, с обици на ушите. Скуайрът се беше сприятелил с него. Скоро забелязах, че отношенията между мистър Трилони и капитана бяха съвсем други.

Капитанът беше навъсен човек, който, изглежда, се дразнеше от всичко на борда. Той скоро ни разкри причините за това. Щом влязохме в каютата, един моряк дойде подире ни.

— Капитан Смолет иска да говори с вас, сър — каза той.

— Аз съм винаги на разположение на капитана, нека влезе — каза скуайрът. Капитанът, който чакаше отвън, веднага влезе и затвори вратата след себе си.

— Е, капитан Смолет, какво ще ни кажете? Надявам се, че всичко е в ред и че корабът е готов за път?

— Какво ли, сър — каза капитанът. — Ще ви кажа направо, макар че рискувам да ви обидя. Не ми харесва това пътешествие, не ми харесват моряците, не ми харесва и помощникът ми. Това е — кратко и ясно.

— Може би, сър, и корабът не ви харесва? — попита скуайрът, както забелязах, много ядосано.

— За това не мога да говоря, сър, докато не съм го проверил — отвърна капитанът. — Има вид на добре построен кораб, повече нищо не мога да кажа.

— А възможно е, сър, да не ви се харесва и стопанинът? — каза скуайрът. Но тук се намеси доктор Ливзи.

— Чакайте, чакайте — каза той. — Няма смисъл да се задават въпроси, които само дразнят. Капитанът каза твърде много или твърде

малко и затова настоявам той да обясни думите си. Казвате, че не ви се харесва пътешествието. Защо?

— Аз бях нает, сър, както казваме ние, при запечатана заповед да откарам кораба към целта, която този джентълмен ще ми посочи — каза капитанът. — Дотук — добре, но сега откривам, че всеки прост моряк знае повече от мен. Кажете сега, право ли е това?

— Съвсем не — каза доктор Ливзи.

— После — продължи капитанът — научавам, че отиваме да търсим някакво съкровище. Чувам го от собствените си хора, забележете това. Търсенето на съкровища е рискована работа. Не ги обичам аз тия пътешествия, особено когато са тайни и когато (да ме извини мистър Трилони) тайната е раздрънкана и на папагала.

— Папагалът на Силвър ли? — попита скуайрът.

— Така се казва — отвърна капитанът. — Искам да кажа, че е раздрънкана навсякъде. Струва ми се, че на никого от вас не му е ясно за каква работа се е заловил. Но ще ви кажа аз какво мисля — това ще е борба на живот и смърт и едва ли ще отървем кожата си.

— Всичко това ни е ясно и вие имате право — отвърна доктор Ливзи. — Ние поемаме риска, но не сме чак толкова невежи, както мислите. После споменахте, че не харесвате екипажа? Не смятате ли хората за опитни моряци?

— Не ми харесват, сър — отвърна капитан Смолет. — И да ви го кажа направо, смятам, че трябваше аз сам да си подбера хората.

— Може би имате право — отвърна докторът. — Приятелят ми е трябвало да свърши тази работа заедно с вас, но аз съм сигурен, че той не ви е пренебрегнал умишлено, ако изобщо може да става дума за пренебрегване. Казахте, че не ви харесва мистър Ероу.

— Не ми харесва, сър. Вярвам, че той е опитен моряк, но намирам, че държи хората си много хлабаво. А да бъдеш добър щурман, трябва да стоиш на известно разстояние от подчинените си, а не да ядеш и пиеш с тях.

— Искате да кажете, че той пие ли? — извика скуайрът.

— Не, сър — отвърна капитанът. — Искам да кажа, че много ги разпуска.

— Е, сега, капитане? — каза докторът. — Кажете ни накратко какво искате.

— Отговорете ми, джентълмени, вие твърдо ли сте решили да предприемете това пътешествие?

— Безусловно — отвърна скуайрът.

— Добре тогава — каза капитанът. — След като търпеливо ме изслушахте да ви разправам неща, които не мога да докажа, изслушайте ме докрай. Хората в момента поставят барута и оръжието в предния трюм. А под вашата каюта има много удобно място за тях. Защо да не ги сложим там? Това — едно. След това — вие водите с вас четирима ваши хора. Казват ми, че някои от тях щели да бъдат настанени на бака. Защо не им наредите каюта до вашата рубка? Това е второто, което имам да ви кажа.

— Има ли трето? — попита мистър Трилони.

— Последно — каза капитанът. — Някой е раздрънкарал всичко.

— И аз мисля така — съгласи се докторът.

— Да ви кажа какво чух със собствените си уши — продължи капитан Смолет. — Че сте имали карта на някакъв остров, че на картата имало кръстчета, които сочели къде е заровено съкровището, и че островът се намира...

И тогава той каза точната географска ширина и дължина на острова.

— Това не съм казвал никому! — извика скуайрът.

— Но моряците го знаят, сър! — отвърна капитанът.

— Ливзи, това сте или вие, или Хокинс! — извика скуайрът.

— Няма значение кой точно го е казал — отвърна докторът. Аз забелязах, че нито той, нито капитанът обърнаха голямо внимание на оправданието на мистър Трилони. И аз не му обърнах внимание, защото знаех, че е голям дърдорко. Но в този случай вярвах, че той има право и че никой не бе издал местонахождението на острова.

— Вижте какво, джентълмени — продължи капитанът. — Аз не знам у кого се намира тази карта, но настоявам това да се държи в тайна дори от мен и от мистър Броу. Инак да си подам оставката.

— Разбирам — каза докторът. — Вие искате да пазим всичко това в тайна и да укрепим кърмата на кораба с доверените хора на моя приятел и с всичкото оръжие и барут на кораба. С други думи, вие се страхувате от бунт.

— Сър — отвърна капитан Смолет, — без да се обиждаме, смятам, че нямате право да ми приписвате думи, които не съм казвал.

Няма оправдание за такъв капитан, сър, който би тръгнал по море, ако има достатъчно основания да се съмнява в подобно нещо. Колкото за мистър Ероу, смятам, че е съвсем честен човек, както и някои други хора от екипажа, а може всички да са такива. Но аз отговарям за безопасността на кораба и за живота на всички момчета на борда. Струва ми се обаче, че не всичко върви както трябва. И аз ви предупреждавам — вземете мерки или приемете оставката ми. Това е всичко.

— Капитан Смолет — започна докторът с усмивка. — Знаете ли баснята за планината и мишката? Ще ме извините, но вие ми напомнихте за тази басня. Когато влязохте, залагам перуката си, че идвахте с намерението да искате нещо повече от това.

— Докторе — каза капитанът, — вие сте проникателен човек. Когато влязох, смятах да подам оставката си, защото не можех и да си представя, че мистър Трилони ще ми позволи да кажа дори една дума.

— Разбира се, нямаше да позволя това — извика скуайрът. — Ако Ливзи не бе тук, щях да ви пратя по дяволите. Както виждате, аз ви изслушах. Ще сторя това, което желаете, но знайте, че ми паднахте в очите.

— Ваша воля, сър — каза капитанът. — Ще разберете, че само изпълнявам дълга си.

И след тези думи той си отиде.

— Трилони — каза докторът, — противно на това, което мислех, вие сте успели да наемете на кораба двама честни хора — този човек и Джон Силвър.

— За Силвър имате право — отвърна скуайрът, — но смятам, че поведението на този непоносим лъжец не подобава нито на мъж, нито на моряк, а най-малко на англичанин.

— Ще видим — отвърна докторът.

Когато излязохме на палубата, моряците вече изнасяха оръжието и барута, подвикваха „Йо-хо!“, като работеха, а капитанът и мистър Ероу ги надзираваха.

Новата подредба ми харесваше. Целият кораб беше преустроен. На кърмата, където по-рано се помещаваше задната част на главния трюм, сега направиха шест каюти. Тези каюти се свързваха с кухнята и предната палуба посредством един коридор, преграден с греди откъм бакборда^[1]. Отначало тези шест каюти бяха предназначени за

капитана, мистър Ероу, Хънтър, Джойс, доктора и скуайра, но после решиха да дадат две от тях на Редърът и на мен, а мистър Ероу и капитанът да се настанят в рубката на бака^[2], която беше разширена от двете страни така, че можеше да мине за наблюдателна кабина. Макар че беше ниска, в нея спокойно се поместваха две койки^[3], та дори и помощник-капитанът остана доволен от тази наредба. Може би и той се е съмнявал в екипажа, но както ще видите по-нататък ние нямахме възможност да чуем мнението му.

Докато всички работехме трескаво по разместването на барута и каютите, с лодка пристигнаха последните няколко души заедно с Дългия Джон.

Готвачът се покатери на кораба с ловкостта на маймуна и като видя какво правим, извика:

— Ей, момчета, какво значи това?

— Преместваме барута, приятелю — му отговори някой.

— По дяволите всичко това — извика Дългия Джон, — ще изпуснем сутрешния отлив!

— Аз командувам тук! — каза строго капитанът. — Слез долу, приятелю! Моряците ще искат вечеря.

— Тъй вярно, сър — отвърна готвачът и като отдаде чест, изчезна моментално по посока към кухнята.

— Разбран човек, нали, капитане? — каза докторът.

— Възможно е, сър — отвърна капитан Смолет. — Ей, момчета, по-полека — подвикна той на моряците, които преместваха барута.

Тогава, като забеляза внезапно, че разглеждам оръдието сред палубата, той ми извика:

— Юнга, марш оттам! Слизай веднага при готвача и се хващай на работа! Когато се спуснах бързо към кухнята, аз го чух да казва с висок глас на доктора:

— Не искам никакви любимци на моя кораб! Бъдете уверени, че напълно споделях мнението на скуайъра за капитана и го намразих от все сърце.

[1] лява страна на кораба от кърмата към носа. Б.пр. ↑

[2] Носовата част на палубата. Б.пр. ↑

[3] Легла в параход. Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА ПЪТУВАНЕТО

През цялата нощ на кораба беше истинска бъркотия. Ние намествахме всички неща по местата им. С лодката пристигнаха приятелите на скуайъра, като мистър Бландли, за да му пожелаят добър път и успешно завръщане. Не помня да сме работили някога в „Адмирал Бенбоу“ дори наполовина на това, което свършихме тая нощ. Бях капнал от умора, когато малко преди зори боцманът изсвири с тръбата си, а екипажът хвана лостовете на брашпила. Да бях два пъти по-уморен, пак нямаше да напусна палубата. Така ново и интересно ми се виждаше всичко — кратките команди, пронизителният звук на тръбата и моряците, които бързаха по местата си под трепкащите светлинки на корабните фенери.

— Я подхвани някоя, Печено прасе — подкани един от моряците.

— Старата, старата — извика друг.

— Дадено, момчета — каза Дългия Джон, който стоеше отстрана с патерица под мишница, и изведнъж запя песен, мелодията и думите, на която ми бяха така добре познати:

Петнайсет души във ковчега на мъртвеца. И целият екипаж поде в хор:

Йо-хо-хо, и бутилка ром!

На третото „хо“ всички едновременно наблегнаха лостовете на брашпила.

Дори в този вълнуващ миг песента ме пренесе в нашата стара странноприемница „Адмирал Бенбоу“ и ми се стори, че чувам Капитана да се провиква в общия хор. Но скоро котвата бе вдигната и докато водата още се стичаше по нея, закачиха я на носа. Вятърът наду платната и брегове, и кораби се понесоха бързо край нас. Не можах да дремна и час, и „Испаньола“ бе вече в открито море — на път към Острова на съкровищата.

Не ще се впускам в подробни описания на пътуването. То беше напълно благополучно. Корабът се оказа добър, екипажът — от способни моряци, а капитанът отлично разбираше работата си. Но

преди да стигнем Острова на съкровищата, се случиха две-три събития, които трябва да разкажа.

Най-напред мистър Ероу се оказа дори по-лош, отколкото капитанът бе предполагал. Той нямаше никакъв авторитет сред моряците и всеки правеше, каквото си иска. Но това не беше най-лошото, защото едва бяха минали един-два дни от тръгването ни, и той започна да се появява на палубата с помътени очи и зачервени страни, езикът му се заплиташе и изобщо проявяваше всички признаци на пиянство. Много пъти позорно го изпъждаха в каютата му. Понякога той падаше и се нараняваше, а понякога лежеше по цял ден в каютата си. В редки случаи по за ден-два той почти изтрезняваше и вършеше работата си задоволително.

Никой не можеше да разбере откъде взема пиене. Това беше загадка за всички на кораба. Колкото и да го следяха, нищо не можахме да открием, а когато някой направо го попиташе, той само се изсмиваше, ако бе пиян, а пък ако се случеше да е трезвен, твърдеше тържествено, че никога не е вкусвал нищо друго, освен вода.

Той беше не само безполезен като помощник-капитан и влияеше зле на хората, но по всичко личеше, че както върви, сам ще се убие, така че никой особено много не се изненада или натъжи, когато през една тъмна, бурна нощ той изчезна и повече не го видяхме.

— Паднал е през борда — каза капитанът. — Е, джентълмени, това ни спестява труда да го поставяме във вериги.

И тъй, останахме без помощник-капитан. Наложих се да го замести някой от екипажа. Боцманът Джоб Андерсън беше най-подходящият човек на борда и при все че се водеше пак на старата си длъжност, влезе в ролята на помощник-капитан. Мистър Трилони бе пътувал много и познанията му се оказаха много ценни, защото той често поемаше вахта при добро време. А в краен случай можехме да разчитаме и на кормчията Изреъл Хендз — старателен и опитен, но лукав стар моряк, който можеше да върши всякаква работа.

Той беше много близък с Дългия Джон Силвър и тъй като го споменах, нека разкажа за нашия корабен готвач, когото всички наричаха Печено прасе.

На кораба той носеше патерицата си, вързана за един ремък около врата, за да може свободно да движи двете си ръце. Струваше си да го наблюдава човек, здраво облегал на патерицата си, която

закрепяше на някоя преграда, как умело устоява на люшканията на кораба и готви, като че ли се намира на твърда земя. Още по-интересно беше да го гледаш как прекосява палубата в бурно време. Той бе вързал въжета на две-три места, с помощта, на които пресичаше най-широките места на палубата — наричаха ги „обиците на Дългия Джон“. Така той се движеше бързо, както всеки друг, като ту си помагаше с патерицата, ту я влачеше след себе си за ремъка. Някои моряци, които бяха плавали с него по-рано, го съжеляваха, като го гледаха изпаднал в такова положение.

— Печено прасе не е обикновен човек — ми казваше кормчията. — На младини той се е учил и когато иска, може да говори като по книга. А е смел! Лъвът е нищо пред Дългия Джон! Виждал съм го да се справя с четирима с голи ръце, като им блъска главите една в друга.

Всички от екипажа, го уважаваха и дори му се подчиняваха. Той знаеше какво да каже на всеки и винаги бе готов да послужи. Към мен се държеше изключително любезно и се радваше, когато влезех в кухнята, която той поддържаше винаги чиста и спретната. Закачените съдове блестяха, а в един ъгъл висеше клетката с неговия папагал.

— Влез, влез, Хокинс — казваше той, — влез да си побъбреш с Джон. На никой не се радвам като на теб, синчето ми. Седни и чуи какво ново имам да ти кажа. Я виж Капитан Флинт — аз съм кръстил моя папагал Капитан Флинт на името на прочутия пират, — та Капитан Флинт предсказва, че нашето пътешествие ще е успешно, нали, Капитане?

И папагалът започваше да повтаря с такава голяма бързина: „Злато! Злато! Злато!“ — че човек се чудеше как не се задъхва, докато Джон не хвърлеше носната си кърпа върху клетката.

— Тази птица — казваше той — е положително на двеста години, Хокинс. Папагалите са дълголетни и вярвам, че само дяволът е видял повече злодеяния от него. Той е странствувал с прочутия пират капитан Инглант. Ходил е в Мадагаскар и в Малабар, и в Суринам, и в Провиденс, и в Порто Бело. Той е гледал как вадят потънали кораби, натоварени със злато. Там се е научил да казва „Злато!“ и никак не е за чудене, защото тогава са извадили триста и петдесет хиляди жълтици, Хокинс! Този папагал е свидетел на нападението на кораба „Вицекралят на Индия“, недалеч от Гоа. А като го гледаш, ще кажеш, че е младенец. Ти си мирисал доста барут, нали, Капитане?

— Хайде, момчета! Завивай в друг галс! — изкрещяваше папагалът.

— Ах, умен ми е той — казваше готвачът и му подаваше захар от джоба си. Тогава папагалът започваше да кълве пръчките на клетката и да сипе безобразни ругатни.

— Виждаш ли — добавяше Джон, — не може да пипаш катран, без да се оцапаш, момчето ми. Гледай как тази бедна и невинна стара птица ругае като самия дявол, без да съзнава какво прави. Обзалагам се, че по същия начин би ругала и пред някой свещеник.

И Джон докосваше челото си с такъв тържествен вид, че ме караше да го смятам за най-безупречния човек.

Скуайрът и капитан Смолет продължаваха да се държат студено един към друг. Скуайрът не скриваше своето презрително отношение към капитана. Капитанът от своя страна приказваше с него само когато трябваше да му отговори на някакъв въпрос и отговорите му бяха къси, отсечени и сухи, без нито една излишна дума. Само когато го поставеха натясно, той признаваше, че сигурно не е бил прав по отношение на екипажа, тъй като някои моряци се оказаха работливи и поведението на всички беше задоволително. А от шхуната той просто се възхищаваше. Казваше за нея, че се подчинява на кормилото по-добре, отколкото жена на собствения си мъж.

— Обаче — добавяше той — мога само да кажа, че още не сме се върнали в къщи и пътешествието не ми харесва. При тези думи скуайрът му обръщаше гръб и почваше да крачи нагоре-надолу по палубата с вирнат нос.

— Още малко и ще избухна! — казваше той.

Тия дни морето беше бурно и това само доказа, че нашата „Испаньола“ е издръжлив кораб. Всички на борда изглеждаха доволни, а и нямаше причини да не са, защото, бях убеден, че едва ли от времето, когато Ной е пътувал по море, някой екипаж е бил глезен повече. При най-малкия повод на моряците се раздаваше двойна порция грог, а когато скуайрът чуеше, че някой има рожден ден, веднага се приготвяше гощавка с пудинг за десерт, а наред палубата винаги стоеше една бъчва с ябълки, та всеки да си вземе, когато пожелае.

— Нищо добро няма да излезе от това — каза капитанът на доктор Ливзи. — Глезиш ли моряците, зло те чака, така мисля аз.

Но от бъчвата с ябълки излезе нещо добро, както след малко ще разберете, защото, ако не беше тя, нямаше да усетим навреме, че ни грози смърт от предателска ръка.

Ето какво се случи.

Ние използвахме пасатите, плавахме право към острова и бързо се приближавахме към нашата цел — не мога да дам по-точни сведения за местонахождението му, — като денонощно следяхме и очаквахме да го забележим на хоризонта. Според изчисленията това беше последният ден от пътуването. Същата нощ или най-късно до обед на следния ден трябваше да видим Острова на съкровищата. Ние държахме юг-югозападен курс, духаше постоянен вятър и морето беше тихо. Корабът се движеше плавно, само от време на време потапяше носа си във вълните, които се разбиваха в бяла пяна и се плъзгаха по корпуса. Платната бяха издути и всички бяхме в повишено настроение, защото приближаваше краят на първата половина от нашето пътешествие.

Точно преди залез слънце, когато свърших всичката си работа и щях да си лягам, ми се прияде ябълка. Изтичах на палубата. Вахтените седяха на носа и чакаха да се появи островът. Кормчията поддържаше ъгъла към вятъра и тихо си подсвиркваше. Това бе единственият звук, който можеше да се чуе, освен пляска на вълните, които се разбиваха в носа на кораба и се плъзгаха край бордовете.

Бъчвата бе почти изпразнена. Аз влязох целият в нея. Седнал на дъното ѝ в тъмнината, може би от пляска на вълните, може би от люшкането на кораба се бях унесъл в дрямка, когато някой седна тежко и се облегна на бъчвата. Тя се разтърси, когато той се облегна, и аз тъкмо се канех да изскоча, когато човекът започна да говори. Познах гласа на Силвър и преди да доловя десетина думи, реших, че за нищо на света не трябва да се показвам. Свих се на дъното, цял разтреперан, и се вслушах, обзет от страх и любопитство. От първите няколко думи разбрах, че животът на всички честни хора на борда е в ръцете ми.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАКВО ЧУХ В ЯБЪЛКОВАТА БЪЧВА

— Не, не аз — каза Силвър, — Флинт беше капитанът. Аз бях квартирмайстер^[1] заради дървения си крак. В същата оная работа, в която загубих крака си, старият Пю изгуби зъркелите си. Хирургът, който ми ампутира крака, излезе голям майстор — той бе учил в колеж и кратуната му беше пълна с латински и какво ли не още. Но и него обесиха като куче и той изсъхна на слънце заедно с другите в Корсо Касъл. Това бяха хората на Роберто и всички загазиха за това, че смениха имената на корабите си — „Кралско щастие“ и други. Затова аз казвам, както е кръстен един кораб — така да си остане докрай. Така стана с „Касандра“ — който ни докара всички благополучно от Малабар, след като Ингланд превзе „Вицекралят на Индия“, така беше и със стария „Морж“ — стария кораб на Флинт, който съм виждал целия изцапан от кръв и претоварен със злато, та чак щеше да потъне.

— А! — извика с възхищение най-младият моряк на кораба. — Юнак е бил този Флинт!

— От това, което съм чувал — каза Силвър, — и Дейвис е бил смелчага. Но аз никога не съм плавал с него, а най-напред пътувах с Ингланд, след това с Флинт — това е цялата ми история, — а сега плавам, тъй да се каже, за моя сметка. Когато бях с Ингланд, можах да туря настрана деветстотин лири стерлинги, а с Флинт — две хиляди. Не е малко за обикновен моряк. Всичко е в банките. Човек не от спечеленото, а от спестеното трупа пари. Къде са сега хората на Ингланд? Не знам. А Флинтовите? Ето ги, повечето от тях са тук на борда, доволни, че ги тъпчат, след като се нагладуваха, а някои бяха стигнали до просяшка тояга. Старият Пю, който загуби очите си, не се срамуваше да харчи хиляда и двеста фунта годишно като някой лорд от парламента. А къде е сега? Мъртъв и гние в земята. А през последните две години умираше от глад. Той просеше, крадеше, режеше гърла и пак гладуваше, дяволът проклет!

— Значи в края на краищата и от това няма полза — каза младият моряк.

— Ако си глупак, няма да имаш никаква полза, главата си залагам — извика Силвър. — Но слушай ме мене, ти си млад, но умът ти е остър като бръснач. Щом те зърнах, разбрах това и ще ти говоря като на мъж.

Можете да си представите какво изпитах, когато чух този отвратителен стар разбойник да се обръща към друг човек със същите ласкателни думи, които бе казал на мен. Ако можех, бих го застрелял през бъчвата. Той продължи да приказва, без да подозира, че го подслушват.

— Такъв е животът на джентълмените на сполуката. Живот суров, рискуваш да увиснеш на бесилото, но ядат и пият като царе и когато завърши някое пътешествие, джобовете им са пълни не с някакви си фартинги, а със И той предъвка тютюна си и плюна.

— Виж какво, Печено прасе — продължи той, — слушай какво ме интересува: докога ще се мотаем и лашкаме насам-натам като лодка без кормило? Тоя капитан Смолет ми дойде до гуша. Стига ме е тормозил, гръм да го удари! Ще ми се вече да се изтегна в неговата каюта и да си хапна и пийна от техните мезенца и вина.

— Изреъл — каза Силвър, — главата ти е куха, но, както виждам, ушите ти са на място и са доста дълги, та смятам, ще чуеш, което имам да ти кажа. Слушай: ще стоиш, където си, ще търпиш всичко, ще говориш кротичко и ще бъдеш винаги трезвен, докато аз кажа. Разчитай на мене, момчето ми.

— Е, аз казвам ли нещо против това — изръмжа кормчията. — Искам само да знам — кога, това ме интересува.

— Кога ли? Дявол го взел! — извика Силвър. — Щом искаш да знаеш, ще ти кажа кога. Последния възможен момент, ето кога. Сега нека капитан Смолет ни кара кораба. Той е първокласен моряк и си разбира от работата. А ония, скуайрът и докторът, имат някаква карта, която не знам къде е, а и самият ти не знаеш. Та, казвам, скуайрът и докторът нека намерят съкровището, нека ни помогнат да го натоварим на кораба, па тогава ще видим. Да бях сигурен във всички вас, негодници такива, щях да оставя капитан Смолет да ни докара до половината път обратно и тогава щях да ударя.

— Та не сме ли всички на борда моряци? — каза младият Дик.

— Всички сме прости моряци, искаш да кажеш — му отвърна рязко Силвър. — Всеки от нас може да държи посоката, но кой може да я определи? Нито един от вас, джентълмени, не е годен за тая работа. Аз бих оставил капитан Смолет да ни докара поне до пасатите, тогава можем да избегнем опасността от криви изчисления и да стигнем до лъжичка вода на ден. Но аз знам що за стока сте. Мога да

ги пречукам на острова, щом натоварим златото, но ще бъде жалко. А на вас умът ви е само в пиенето. Тежко ми и горко! Сърцето ми се къса, като си помисля, че трябва да пътувам с такива като вас.

— Не се горещи толкова, Дълги Джон — извика Изреъл. — Някой възразява ли ти?

— Ех, да знаехте колко големи кораби са потъвали пред очите ми и колко смелчаги са съхнали по бесилките на Наказателния док — извика Силвър — само поради това бързане, бързане и бързане. Разбирате ли ме? Та, както виждате, все съм видял нещичко, като съм кръстосвал моретата. Само да умеехте да плавате право към целта, щяхте да се возите в карети, но вие не сте способни на такова нещо, добре ви познавам аз. Утре ще се нагълтате с ром и ще пратите всичко по дяволите.

— Всички знаем, че си нещо като проповедник, Джон, но и други са управлявали кораби като теб — каза Изреъл. — И все са разбрали нещо от живота, не са били такива моралисти, а са обичали да си похапват и попияват с другарите си.

— Тъй ли? — каза Силвър. — Но я ми кажи къде са сега? Пю беше от тоя вид хора, но умря като последен просяк. И Флинт беше такъв, но ромът го умори в Савана. А славни момчета бяха те, но какво остана от тях!

— Ами като ги хванем — попита Дик, — какво ще ги правим?

— Ето такива хора обичам! — извика възхитено готвачът. — Това наричам аз делови човек. Ти как мислиш? Да ги оставим на някой необитаем остров ли? Така щеше да постъпи Ингланд. Или пък да ги изколим като свине? Така щяха да направят Флинт или Били Бонс.

— Били беше само за тая работа — каза Изреъл. — „Мъртвите не хапят“ — казваше той. — Но сега и той е мъртъв, та сам може да провери думите си. В тия работи нямаше равен на него.

— Право казваш — отвърна Силвър. — Били винаги знаеше как да се справи — бързо и смело. Не прощаваше никому. Но аз съм кротък човек, постъпвам джентълменски, обаче този път работата е сериозна. Дългът си е дълг, момчета. Аз гласувам — смърт. Когато вляза в парламента или се возя в каретата си, никак не ми се иска да се вмъкне някой от тия дърдорковци в къщата ми като дявола, когато четеш молитва и най не го очакваш. Та сега, казвам, чакайте, но когато му дойде времето, пипай здраво и не губи миг.

— Джон — извика кормчията, — ти си славен човек!

— Ще се убедиш в това, Изреъл, когато видиш — каза Силвър, — само едно нещо искам — искам да ми падне Трилони. Ще му изтръгна телешката глава със собствените си ръце. Дик! — извика той, като прекъсна речта си. — Я скокни като послушно момче и ми дай една ябълка от бъчвата, да си поразквася гърлото.

Можете да си представите ужаса, който преживях! Щях да изскоча и да побягна в същия миг, ако бях намерил сили в себе си, но сърцето и краката ми не се подчиниха. Чух как Дик бавно се надигна, но някой като че ли го спря и Хендз се провикна:

— Я зарежи това, какво ще смучеш тоя боклук, Джон! Дай да се почерпим с ром.

— Дик — каза Силвър, — аз ти имам доверие. Държа бъчонката си заключена, но ето ти ключа. Напълни една кана и я донеси.

Въпреки ужаса ми аз веднага се сетих откъде мистър Ероу е вземал рома, който го погуби.

Дик се позабави малко и през време на отсъствието му Изреъл пошепна нещо на ухото на готвача. Аз едва долових няколко думи, но между несвързаните откъслечи чух ясно това, което беше важно за мен: „Нито един от тях не е съгласен“. Значи на борда имаше още честни хора.

Когато Дик се върна, тримата пиха поред от каната: единият за „сполуката“, другият за „стария Флинт“, а Силвър някак си напевно изговори думите:

Аз пия за нас и за наш късмет, за много богатства и пари безчет.

Точно в този миг някаква светлина озари бъчвата и като вдигнах глава, видях, че луната бе изгряла и обливаше със сребрилата си светлина върха на гротмачтата^[2] и издутата част на фока^[3]. В същия миг се разнесе гласът на вахтения:

— Земя!

[1] Домакин на кораб. Б.пр. ↑

[2] Втората мачта от носа. Б.пр. ↑

[3] Долно платно на предната мачта. Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА ВОЕННИЯТ СЪВЕТ

На палубата се вдигна голям шум. Чух топуркането на хората, които изскачаха от рубката и от кубрика. В миг изскочих от бъчвата, спуснах се зад гротмачтата към кърмата и се намерих на палубата точно когато Хънтър и доктор Ливзи тичаха към бака.

Целият екипаж се бе струпал там. Почти едновременно с изгряването на луната се бе вдигнал и мъгливият пояс от хоризонта. Далеч на югозапад се виждаха два ниски хълма на разстояние около две мили един от друг, а зад единия от тях се издигаше трети, още по-висок, чийто връх се губеше в мъглата. И трите хълма бяха остри и конусообразни.

Всичко това сякаш виждах насън, защото още не бях се съвзел от току-що преживения ужас. Тогава чух гласа на капитан Смолет, който даваше команди. „Испаньола“ изви няколко румба към вятъра и пое курс право към източния край на острова.

— А сега, момчета — каза капитанът, след като платната бяха нагласени, — виждал ли е някой от вас тази земя преди?

— Аз, сър — каза Силвър. — Аз съм взимал вода оттам, когато служех като готвач на един търговски кораб.

— Вероятно най-удобно е да пуснем котва край южния бряг зад островчето, нали? — попита капитанът.

— Да, сър, наричат го Островът на скелета. Едно време той бил сборище на пиратите и един от нашите моряци знаеше всичките имена, с които го назовавали. Онзи хълм откъм север се казва Фокмачта^[1]; трите хълма са наредени един след друг в южна посока — Фокмачта, Гротмачта и Бизанмачта^[2], сър. Но Гротмачтата — онзи, големия хълм, чийто връх е в мъглата, обикновено наричат „Далекоглед“ поради наблюдателния пост, който стоял там, когато закотвяли някой кораб за ремонт. Те обикновено поправяли тук корабите си, сър, с ваше позволение.

— Аз имам една карта — каза капитан Смолет. — Вижте дали това е същото място.

Очите на Дългия Джон светнаха, когато взе картата, но аз знаех, че той ще се разочарова, като види, че хартията е нова и че това не е истинската карта. И наистина това не беше картата, която бяхме намерили в сандъка на Били Бонс, а едно точно копие с всичките ѝ подробности, названия, плитчините и дълбочините, но без червените кръстчета и ръкописните бележки. Въпреки голямото си разочарование Силвър се овладя и съумя да го прикрие.

— Да, сър — каза той, — това е този същият остров и колко хубаво е нарисуван. Кой ли е извършил това? Пиратите, доколкото знам, са невежи хора. А ето и „Пристанът на капитан Кид“ — същото име, с което един мой приятел моряк го наричаше. Тук има силно течение към юг, което по западния бряг взима северна посока. Вие бяхте прав, сър — каза той, — като натегнахте платната по вятъра и се отправихте към острова. Ако имате намерение да влезете в залива и да хвърлите котва, наистина няма по-подходящо място.

— Благодаря — каза капитан Смолет, — по-късно ще потърся вашата помощ, а сега сте свободен.

Аз бях удивен от хладнокръвието, с което Джон издаде, че познава острова, и да си призная, уплаших се, когато видях, че се приближава към мен. Той, разбира се, не знаеше, че бях подслушвал от ябълковата бъчва как заговорничи, но бях така ужасен от неговата жестокост, двуличие и властност, че изтръпнах, когато той сложи ръка на рамото ми.

— Ах — каза той, — този остров е чудесно място за момче като тебе. Като слезем, ти ще се къпеш, ще се катериш по дърветата, ще ходиш на лов за кози и сам ще се изкачваш по хълмовете като козичка. Ах, тази гледка ме кара да се чувствавам отново млад. Почти забравих, че съм с патерица. Колко хубаво е да си млад и да имаш десет пръста на краката си! Когато искаш да разгледаш острова, кажи на стария Джон и той ще ти приготви закуска за път.

И като ме тупна по рамото най-дружелюбно, той се заклати и се отдалечи. Капитан Смолет, скуайрът и доктор Ливзи беседваха заедно на юта и макар че горях от нетърпение да им съобщя час по-скоро, каквото зная, не смеех да прекъсна разговора им пред всички. Докато още се мъчех да измисля някакъв подходящ повод да ги заговоря, доктор Ливзи ме извика при себе си. Той си бе забравил лулата в каютата и тъй като беше роб на тютюна, искаше да ме изпрати да му я

донеса. Щом го приближих и забелязах, че никой не може да ме чуе, аз му прошепнах:

— Докторе, искам да ви съобщя нещо. Повикайте капитана и скуайра в каютата си и намерете някакъв предлог да ме извикате. Имам ужасни новини.

Докторът трепна, но веднага се овладя.

— Благодаря ти, Джим — каза той доста високо, като даде вид, че ме бе питал нещо, — това е всичко, което исках да зная.

След тия думи той се обърна и се присъедини към другите двама. Известно време те говореха нещо, без да повишават глас или да показват каквито и да е признаци на смущение, но беше явно, че доктор Ливзи им бе предал моята молба, защото веднага чух как капитанът заповяда на Джоб Андерсън да събере всички моряци на палубата.

— Момчета — каза капитан Смолет, — искам да ви кажа една-две думи. Сушата, която виждаме, е островът, към който пътувахме досега. Мистър Трилони, щедър джентълмен, както на всички е известно, току-що ми зададе един-два въпроса и аз му съобщих, че всички на борда са изпълнявали добре службата си и че повече не бих могъл да желая, затова той, аз и докторът ще слезем в каютата да пием за ваше здраве и добра сполука, а на вас ще бъде поднесен грог, за да пиете за наше здраве и добра сполука. Мисля, че това е много любезно от страна на мистър Трилони и ако сте съгласни с мене, нека всички извикаме дружно „ура“ за този джентълмен.

Всички в един глас извикаха „ура“, както трябваше да се очаква, но то прозвуча така мощно и сърдечно, че, да си призная, трудно можех да повярвам, че същите тези хора правят заговор да ни погубят.

— Сега „ура“ за капитан Смолет! — викна Дългия Джон, когато първият възглас утихна.

И този път всички възторжено извикаха „ура“.

След това тримата джентълмени слязоха в каютата и след малко изпратиха да повикат Джим Хокинс.

Аз ги намерих седнали около една кръгла маса пред бутилка испанско вино и малко стафиди. Докторът пушеше нервно и бе свалил перуката на коленете си, което показваше, че е възбуден. Кърмовото прозорче бе отворено, защото нощта беше топла, и през него се виждаше блесналата на лунната светлина водна бразда зад кораба.

— И тъй, Хокинс — каза скуайрът, — какво има да ни кажеш? Говори! Аз им разказах с колкото може по-малко думи целия разговор, който Силвър бе водил. През цялото време всички ме слушаха, без да ме прекъсват и без да мръднат, като не сваляха очи от мен.

— Джим — каза доктор Ливзи, — седни!

И те ме накараха да седна на трапезата при тях, като ми наляха чаша вино и ми напълниха ръцете със стафиди, след което и тримата с поклон пиха за моето здраве, за щастливия случай и моята смелост.

— Капитане — каза скуайрът, — вие имахте право, а не аз. Признавам, че съм бил магаре, и чакам вашето разпореждане.

— И аз не излязох по-малко магаре от вас, сър — отговори капитанът. — За пръв път виждам екипаж да прави заговор за бунт, без да проявява никакви признаци, които да позволят да се вземат предпазителни мерки. Този екипаж — добави той — ме надхитри.

— Капитане — каза докторът, — с ваше разрешение, Силвър ви е надхитрил. Той е наистина забележителен човек.

— Ще ми изглежда забележителен, като увисне на някой рей, сър — отвърна капитанът. — Но празни приказки не водят до нищо. Аз мога да направя само три-четири извода и ще ги изложа, ако мистър Трилони разреши.

— Вие, сър, сте капитанът и имате думата — каза тържествено мистър Трилони.

— Първо — започна мистър Смолет, — ние трябва да продължим пътуването, защото да се върнем е невъзможно. Ако дам команда за връщане, те ще се разбунтуват веднага. Второ, ние разполагаме с още време, най-малко докато се намери съкровището. И, трето, на кораба има още честни хора. Вижте, сър, рано или късно ние ще стигнем до бой, но аз предлагам да не бързаме, а да ги нападнем някой прекрасен ден, когато най-малко очакват. Смятам, че може да разчитаме на вашите хора, мистър Трилони.

— Както на мене — заяви скуайрът. Капитанът започна да пресмята:

— Те са трима и ние четирима — всичко седем души, като броим и Хокинс. А кои ли са честните хора от екипажа?

— Най-вероятно, които Трилони бе избрал — каза докторът, — преди да попадне на Силвър.

— Не — отговори скуайрът. — Хендз е един от тези, които аз избрах.

— А пък аз смятах, че може да се разчита на Хендз — добави капитанът.

— И помислете си само, че това са англичани! — извика скуайрът. — Сър, ще ми се да вдигна целия този кораб във въздуха.

— И така, джентълмени — каза капитанът, — много нещо не бих могъл да кажа, освен това, че засега нищо не трябва да предприемаме, а само зорко да бдим. Знам, че това е много трудно; по-приятно би било да ги нападнем веднага, но ние не можем да направим нищо, докато не разберем кои са с нас. А сега да внимаваме и да чакаме благоприятния момент, това е моето мнение.

— Джим — каза докторът — може да ни бъде по-полезен от всеки друг. Моряците не се стесняват от него, а Джим е наблюдателно момче.

— Хокинс, разчитам много на тебе — добави скуайрът. Аз се боях, че може да не оправдая доверието му, но обстоятелствата така се стекоха, че чрез мене дойде спасението. Междувременно, колкото и да разсъждавахме, от двайсет и шестте души на борда само седем бяха хора, на които можехме да разчитаме, а от тези седем единият бях аз, така че от възрастните само шест души бяха на нашата страна срещу деветнадесет.

[1] Предна мачта. Б.пр. ↑

[2] Най-задна мачта. Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
МОИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА БРЕГА

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАК ЗАПОЧНАХА МОИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА БРЕГА

Когато на следната сутрин излязох на палубата, островът ми се видя съвсем променен. Макар че вятърът беше утихнал, през нощта бяхме изменили дълъг път и сега се движехме спокойно на разстояние около половин миля в югоизточна посока от ниския източен бряг. Гори със сивкав цвят покриваха голяма част от неговата повърхност. Еднообразната сивота се нарушаваше тук-таме от жълтеникавите петна на пясъка в падинките и от някои високи иглолистни дървета, които стърчаха над другите, тук-таме поединично, а някъде на групи. Но общият вид на острова беше еднообразен и мрачен. Хълмовете се издигаха над дърветата като купчини голи скали. Всички имаха особени форми, а „Далекоглед“, който стърчеше три-четиристотин фута над другите хълмове, бе най-странен от всички. Склоновете му бяха стръмни и връхът му бе отсечен, така че образуваше нещо като пиедестал на статуя.

Големи вълни люшкаха „Испаньола“ и стигаха чак до палубата. Утлегарът^[1] теглеше, кормилото се блъскаше насам-натам и целият кораб скърцаше, стенеше и се люлееше като играчка. Аз трябваше да се хвана здраво за един щяг^[2], защото ми се виеше свят. Въпреки че понасях люлеенето на кораба като добър моряк, когато пътувахме, аз не можах да се науча да издържам, когато корабът стоеше на едно място и вълните го подмятаха като бутилка. Тогава ми се гадеше, особено сутрин, на гладен стомах.

Може би поради това, а може би поради вида на острова с неговите печални сиви гори и голи скалисти върхове или поради грохота на разпенения прибой, който чувахме и виждахме край отвесните скали на брега, но макар че слънцето грееше ясно и топло, макар че птиците кряскаха и се спускаха да ловят риба наоколо и човек трябваше да се радва, че е стигнал земя след дълго пътуване по море, аз бях със свито сърце и още при първия поглед намразих Острова на съкровищата.

Предстоеше ни тежка работа тази сутрин, защото нямаше никакъв вятър и трябваше да спуснем лодките и да гребем, за да изтеглим кораба на три-четири мили зад носа на острова и в тесния пролив до залива зад Острова на скелета. Аз влязох в една от лодките, където, разбира се, не ми беше мястото. Жегата бе непоносима и моряците роптаеха и проклинаха работата. Андерсън управляваше нашата лодка и вместо да укроти другите, той самият роптаеше наред с тях.

— Е — каза той и изруга, — това няма да трае вечно. Аз реших, че всичко това е лош знак, защото до този ден хората бяха работили усърдно и енергично, а сега само при вида на острова дисциплината отслабна.

През целия път Дългия Джон стоеше до кормчията и насочваше кораба.

Той познаваше пролива като дланта на ръката си и не се смущаваше, когато човекът, който измерваше дълбочината, съобщаваше по-голяма, отколкото беше нанесено на картата.

— На това място течението при отлив е много силно — каза той — и затова проливът е така дълбок, сякаш е прекопан с лопата.

Ние спряхме точно на мястото, където бе отбелязана котвата на картата — около една трета миля от двата бряга, — островният бряг от едната страна и брегът на Острова на скелета от другата. Дъното беше покрито с чист пясък. Плясъкът от нашата котва вдигна цели облаци птици над гората, които, уплашени от шума, започнаха да се вият и крещят в небето, но след по-малко от минута те пак се спуснаха върху дърветата и отново настъпи спокойствие.

Проливът беше заграден отвсякъде със земя, покрита с гори, които се спускаха чак до ивицата, където стигаше водата при прилив. Бреговете бяха плоски, а недалеч се виждаха върховете на хълмовете, разположени амфитеатрално един над друг. Две малки рекички или по-скоро две мочурища се вливаха в пролива, който приличаше на езеро, а листата край тази част на брега блестяха с някакъв отровен блясък. От кораба не се виждаха оградата и дървената крепост, защото те се губеха сред дърветата, и ако няхаме картата на ръка, можехме да смятаме, че сме първите хора, които са пуснали котва на това място, откакто островът се е издигнал из глъбините на морето.

Въздухът не трепваше и не се чуваше никакъв звук, освен прибоя, който се блъскаше в скалите на половин миля от нас, във от протока. Особена миризма на застояло изпълваше въздуха — миризма на гниеци листа и трупи. Аз забелязах, че докторът постоянно души въздуха и се мръщи като човек, който опитва развалено яйце.

— Не зная дали ще намерим тук съкровища — каза той, — но аз си залагам перуката, че тук има треска.

Поведението на хората, което ме тревожеше в лодката, стана наистина застрашително, когато се върнаха на кораба. Те лежаха на групички по палубата и си мърмореха нещо. И най-незначителната заповед се приемаше с недоволство и се изпълняваше неохотно и небрежно. Дори и честните хора, изглежда се бяха заразили от лошото настроение. По всичко личеше, че над главите ни като буреносен облак е надвиснал бунт.

Но не само ние схващаме опасността. Дългия Джон се стараеше всячески да ги укроти, като ходеше от група на група да ги съветва и увещава, а самият той беше просто образцов. Той наистина надмина себе си в любезността и готовността си да ни услужва, а усмивката не слизаше от лицето му. Щом се дадеше някаква заповед, Джон мигновено скачаше на патерицата си и извикваше весело: „Тъй вярно, сър!“ А когато нямаше работа, той пееше песен след песен, като че ли искаше по този начин да потули недоволството на хората си.

През този зловец следобед най-зловецъ беше явното безпокойство на Дългия Джон.

Ние се събрахме на съвет в каютата.

— Сър — каза капитанът, — ако издам още една заповед, рискувам всички да се нахвърлят върху нас. Та вие сам виждате, сър, как безсрамно ми отговарят. Ако отвърна, следния миг ще започне боят, а ако премълча, Силвър ще забележи, че тук се крие нещо, и ще си проиграем козовете. Засега само на един човек можем да разчитаме.

— На кого? — попита скуайрът.

— На Силвър, сър — отвърна капитанът. — Той иска не по-малко от нас да потули работите. Хората са възбудени, но ако му се удаде случай, той би ги извадил от това състояние, затова аз предлагам да му дадем тази възможност. Нека ги пуснем да прекарат един следобед на брега. Ако всички отидат, корабът остава в наши ръце. Ако никой не отиде, ще се защитаваме в каютата, пък да видим кой ще надвие. А

ако само някои от тях отидат, помнете ми думата, сър, Силвър ще ги върне на кораба кротки като овчици.

Така и решихме. Раздадохме заредени пистолети на всички сигурни хора. Посветихме в нашите планове Хънтър, Джойс и Редърът, които изслушаха новината с по-малко удивление и с по-бодър вид, отколкото бяхме очаквали, след което капитанът излезе на палубата и се обърна към екипажа със следните думи:

— Момчета — каза той, — днес е много горещо и всички сме изморени и в лошо настроение. Една разходка до брега няма да навреди никому. Лодките са спуснати и онези от вас, които желаят, могат да отидат до острова и да прекарат там следобеда. Аз ще дам един топовен изстрел половин час преди залез слънце като сигнал за връщане.

Навярно тези глупави хора са си мислили, че ще нагазят до колене в злато, щом стигнат брега, та мрачното им настроение в миг се изпари и всички дружно извикаха „ура“. Техният вик отекна по далечните хълмове и още веднъж накара птиците да литнат и закрепят над залива.

Капитанът схвана, че не трябва да остава при хората. Той веднага се скри, като остави Силвър да се разпорежда с командата за брега, и мисля, че постъпи добре. Ако бе останал на палубата, едва ли щеше да скрие, че му е известно какво става, защото всичко беше ясно като бял ден. Сега Силвър беше капитанът, който трябваше да се справя с разбунтувания екипаж. Честните моряци — скоро разбрах, че такива има на кораба, — изглежда, бяха доста глупави хора. Или по-скоро може би всички моряци бяха повече или по-малко под влияние на своите главатари и малцината честни по природа хора не можеха да се решат на крайни действия. Защото едно е да лентяйствуваш и да роптаеш, а съвсем друго е да заграбиш кораб и да избиеш невинни хора.

Най-после командата за брега бе съставена. Шест души трябваше да останат на кораба, а останалите тринадесет, включително Силвър, започнаха да слизат в лодките.

Точно в този миг ми хрумна да направя първата си безразсъдна стъпка, която впоследствие ни помогна да се спасим от смърт. Щом Силвър оставяше шест души на кораба, ние нямаше да можем да го превземем; а тъй като все пак те бяха само шест души, беше ясно, че

нашата група в момента нямаше нужда от моята помощ. Изведнъж реших да отида и аз на брега. В миг се прехвърлих през борда и се свих в предната част на най-близката лодка, която веднага потегли.

Никой не ме забеляза, само предният гребец извика:

— Ти ли си, Джим? Дръж главата си ниско.

Но Силвър, който стоеше в другата лодка, веднага се обърна и ме извика по име, за да разбере дали съм аз. От този момент започнах да съжалявам за постъпката си.

Лодките заплуваха в надпревара към брега, но тази, в която бях аз, имаше преимущество, че тръгна първа, и се оказа по-лека и с подобри гребци. Тя бързо изпревари другата и когато носът ѝ опря в обраслия с дървета бряг, аз се хванах за един клон, скочих на брега и се хвърлих към най-близкия гъсталак, докато Силвър и другите бяха още стотина ярда зад нас.

— Джим! Джим! — чух го да вика след мен.

Но аз, разбира се, не му обърнах никакво внимание, а се втурнах между дърветата, прескачах и си пробивах път през храсталаците и тичах право напред, докато краката ми се подкосиха от умора.

[1] Корабно дърво, на което се прикрепя първото платно. Б.пр. ↑

[2] Корабно въже, което крепи мачтата. Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪРВИЯТ УДАР

Доволен, че се изплъзнах от Дългия Джон, аз се ободрих и започнах да разглеждам с любопитство странната земя, на която бях попаднал.

След като преминах една блатиста местност, в която растяха върби, тръстики и странни, непознати блатни дървета, аз стигнах до открито, неравно място, покрито с пясък, дълго около миля, осеяно с борове и голям брой дървета с криви стъбла, подобни на дъба, но с белезникави листа като на върбата. На отсрещната страна се издигаше хълмът с двата чудновати скалисти върха, които блестяха ярко на слънцето.

За пръв път изпитвах радостта от изследване на непозната страна. Островът не бе населен, моите спътници от кораба бяха останали далеч зад мен, а наоколо живееха само зверове и птици. Аз се движех насам-натам сред дърветата. Виждах нацъфтели непознати растения, тук-там — змии. Една змия си подаде главата от пукнатината в скалите и изсъска срещу мен с шум, подобен на шума, който издава въртящ се пумпал. И през ума не ми мина, че това бе страшната, смъртоносната гърмяща змия.

След малко стигнах до един гъсталак от ония дървета, подобни на дъб, които, по-късно разбрах, се наричат вечнозелени дъбове и растат ниско по пясъка като трънки. Клоните им бяха странно извити, а короната им — гъста като сламен покрив. Горичката се спускаше от върха на една пясъчна могила и се разширяваше към долния си край, като достигаше до широко, обрасло с тръстика блато, през което един от двата потока се вливаше в заливчето. Блатото се изпаряваше под горещите лъчи на слънцето, а в далечината през трептящата мараня се виждаха очертанията на „Далекоглед“.

Изведнъж нещо прошумоля сред тръстиките и една дива патица излетя с крясък. Друга я последва и в кратко време над блатото се издигна цял облак птици, които крякаха и се виеха във въздуха. Веднага се сетих, че сигурно някой от нашите моряци се приближава

покрай блатото. Предположението ми се оказа вярно, защото скоро долових далечен човешки глас и като се вслушах, забелязах, че той става все по-силен и се чува все по-отблизо.

Много се изплаших и изпълзах да се скрия под най-близкия дъб, където се свих и притаих като мишка.

Някакъв друг глас отговори и после първият глас, който познах, че е на Силвър, отново поде разговора и продължи да говори още дълго, прекъсван само от време на време от другия. От звуците, които долавях, можех да разбера, че разговорът се води сериозно и разпалено, но не чух ясно нито една дума.

Най-после и двамата спряха да говорят и трябва да бяха седнали, защото гласовете им повече не се приближаваха и дори птиците започнаха да се смълчават и да се връщат отново по местата си в блатото.

Но аз започнах да чувствавам, че пренебрегвам задълженията си. След като тъй неблагоприятно бях дошел на брега с тези главорези, трябваше поне да подслушам техния заговор, като на всяка цена се промъкна колкото може по-близо до тях под удобното прикритие на ниските дървета.

Аз можах точно да определя посоката на разговарящите не само по гласовете им, но и по поведението на последните птици, които все още тревожно се виеха над главите на нежеланите гости.

Като запълзах на четири крака, аз бавно се отправих към тях, докато през една пролука между листата можах да видя ясно Дългия Джон Силвър и един друг моряк да разговарят, седнали на малка зелена морава край блатото.

Слънцето ги огряваше ярко. Силвър си беше хвърлил шапката на тревата и широкото му гладко лице, лъснало от жегата, бе вдигнато някак умолително към човека, седнал до него.

— Драги — казваше той, — само защото за мен си чисто злато, говоря ти така, главата си залагам! Ако не държах на тебе, щях ли сега да седя тук и да те предупреждавам? Всичко е свършено — няма друг изход за теб; за да спася кожата ти, те съветвам. А ако някой от нашите юнаци случайно открие това, къде ще се дяна, Том, я ми кажи, къде ще се дяна?

— Силвър — отвърна другият и аз забелязах, че не само лицето му беше пламнало, но и гласът му беше дрезгав и трептеше като

тетива. — Силвър — каза той, — ти си възрастен и си честен човек, поне минаваш за такъв: ти имаш пари, каквито много бедни моряци нямат; ти също си смел човек, ако се не лъжа. И не мога да повярвам, че ще се оставиш да те поведе тази шайка негодници. Ти не си човек за подобна работа. Кълна се, че по-скоро бих загубил ръката си, отколкото да изменя на дълга си...

Внезапен шум прекъсна думите му. Бях открил току-що един от честните хора и ето че в същия миг долетя гласът на още един. Далеч откъм блатото внезапно се разнесе гневен вик, последван веднага от друг, и малко след това се чу продължителен предсмъртен писък. Ехото от скалите на „Далекоглед“ го повтори многократно. Всички блатни птици изведнъж излетяха и запълниха небето. Дълго кънтя в ушите ми предсмъртният вик, после тишината отново се възцари. Само шумът от крилата на птиците, които се спускаха над водата, и далечният тътен на прибой нарушаваха тежкия покой на следобедния час.

Том подскочи като ужилен при вика, а Силвър и не мигна. Той остана, където беше, облегат на патерицата, без да отделя очи от събеседника си, като змия, готова да се хвърли.

— Джон! — каза морякът, като протегна ръка към него.

— Долу ръцете! — извика Силвър и отскочи назад, както ми се стори, с бързината и ловкостта на трениран атлет.

— Ще ги сваля, щом искаш, Джон Силвър — отвърна другият, — но само човек с нечиста съвест може да се плаши от мен. За бога, кажи ми, какво беше това?

— Какво беше това ли? — отвърна Силвър, като се подсмиваше и го наблюдаваше по-предпазливо отвсякога, а очите му бяха свити като топлийки на широкото му лице и блещукаха като стъклени мъниста. — Какво беше това ли? Предполагам, че това бе Алан.

При тези думи бедният Том пламна от благородно негодувание.

— Алан! — извика той. — Мир на душата му! Той загина като истински моряк. А ти, Джон Силвър, до днес беше мой приятел, но знай, че отсега нататък нямам нищо общо с теб. Може да умра като куче, но ще остана верен на дълга си. Значи ти уби Алан! Убий и мен, ако можеш, но аз те презирам!

При тези думи този смел човек се обърна с гръб към готвача и тръгна право към брега. Но не успя да отиде далеч. С вик Джон се

улови за един клон, измъкна патерицата изпод мишницата си и запрати това необичайно оръжие с все сила към нещастния Том. Патерицата го удари с острия си край право в гърба между плещите. Той вдигна ръце и се строполи със сподавен стон на земята.

Никой не би могъл да каже колко тежко бе засегнат, но ако се съди по шума, който чух, гръбнакът му се счупи от удара. Силвър не му даде възможност да се съвземе. Пъргав като маймуна, макар че беше с един крак и без патерица, той скочи върху него и два пъти заби ножа си чак до дръжката в безпомощното тяло. От скривалището си можах да чуя тежкото му пухтене, когато нанасяше ударите.

Не зная какво точно значи да припаднеш, но знам, че следните няколко минути всичко потъна в някакъв въртоп от мъгла. Силвър, птиците и високият връх на Далекоглед се завъртяха пред очите ми и се обърнаха с главата надолу, а в ушите ми звъняха разни камбани и кънтяха далечни гласове.

Когато отново дойдох на себе си, видях, че чудовището се беше изправило и стоеше с шапка на глава, подпряно на патерицата си, сякаш нищо не се бе случило. Пред него върху моравата лежеше безжизненият труп на Том, но той не му обръщаше никакво внимание и спокойно си избърсваше окървавения нож със снопче трева. Всичко наоколо ми беше, както преди. Слънцето все така безпощадно грееше блатото, над което се носеха гъсти изпарения, и високият връх на хълма. Аз просто не можех да повярвам, че само миг по-рано пред очите ми наистина бе извършено убийство и един човешки живот бе жестоко покосен.

Но ето че Джон бръкна в джоба си, извади свирка и свирна неколkokратно. Звукът ѝ отекна далеч в нагорещения въздух. Аз не можех да разбера какво значи този сигнал, но той мигновено събуди страха ми. Тук щяха да дойдат хора. Можеше да ме открият. Те вече бяха убили двама от честните моряци, а след Том и Алан не идваше ли моят ред?

Пълзешком, колкото може по-бързо и като се мъчех да не вдигам шум, веднага започнах да отстъпвам към гората. Докато пълзях, чувах подвижванията между стария пират и неговите хора. Тези гласове сякаш ми дадоха крила. Щом се измъкнах от гъсталака, аз хукнах напред и тичах, както не бях тичал никога в живота си, без да гледам посоката, в която бягах, достатъчно беше, че тя ме отвеждаше по-далеч от убийците. Аз тичах и страхът ми все повече растеше, докато се превърна в истински ужас.

И наистина, имало ли е някой в по-отчаяно положение от моето? Как щях да посмея да сляза при лодките сред тези злодеи, от чиито

ръце още капеше човешка кръв, когато се разнесе топовният гръм? Нямах ли още първият от тях, който ме съзре, да ми извие врата като на пиле? А моето отсъствие нямах ли да им докаже, че се страхувам от тях и значи, че съм разбрал коварните им планове? „Всичко е свършено с мен — си мислех аз. — Сбогом, «Испаньола»! Сбогом, скуайъре, сбогом, докторе, и сбогом, капитане! Мен ме очаква гладна смърт или смърт от ръката на убийците.“

През цялото това време аз тичах, без да гледам накъде отивам, и неусетно бях стигнал до подножието на хълма с двата върха. Той се намираше в онази част на острова, където вечнозелените дъбове растат по-нарядко и големината им е като на обикновените горски дървета. Между тях тук-таме имаше високи борове, някои от които се издигаха до петдесет, а други почти до седемдесет фута. А и въздухът тук беше много по-свеж и приятен, отколкото долу при блатото.

Но тук отново бях принуден да спра като закован с разтуптяно от страх сърце.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ЧОВЕКЪТ ОТ ОСТРОВА

По стръмния каменист склон на хълма се сринаха камъчета, които изшумоляха и заподскачаха сред дърветата. Инстинктивно погледнах в тази посока и видях, че нещо скочи и бързо се скри зад ствола на един бор. Мечка ли бе това, човек или маймуна, не можех да кажа. Забелязах само, че е тъмно и рунтаво. Но ужасът, който изпитах от неговата неочаквана поява, ме закова на място.

Сега значи пътят ми бе затворен отвсякъде — зад мен разбойниците, а пред мен това неизвестно, дебнещо същество. И в този миг предпочетох известната опасност пред неизвестната. Дори Силвър ми се видя не тъй страшен, както този горски обитател. Аз се обърнах кръгом и като хвърлих бърз поглед назад, хукнах по посока към лодките.

Непознатото същество се появи отново и като ме заобиколи отдалече, понечи да ми пресече пътя. Аз и без това бях капнал от умора, но по всичко личеше, че и сега да ставах от леглото, безполезно бе да се надбягвам с такъв противник. Чудовището приближаваше от дърво до дърво, леко като сърна, и тичаше на два крака като човек, но не приличаше на човек по това, че когато бягаше, се превиваше почти до земята. И все пак това беше човек, повече не можех да се съмнявам.

Започнах да си припомням историите за канибали, които бях чувал. За малко щях да извикам за помощ, но само мисълта, че това все пак беше човек, макар и див, ме спря, а и страхът от Силвър отново оживя в съзнанието ми. Затова аз се спрях и започнах да обмислям по какъв начин да се изплъзна. Изведнъж си спомних, че нося пистолет. При мисълта, че не съм безпомощен, сърцето ми отново се изпълни със смелост и аз безстрашно, с твърда стъпка се запътих към човека от острова. В това време той се криеше зад едно дърво, но трябва да ме е наблюдавал внимателно, защото, щом се отпратих към него, отново се показа и пристъпи да ме посрещне. После се поколеба, отново се върна, пак тръгна към мен и накрая за мое най-голямо удивление падна на колене пред мен и издигна умолително ръце.

При този негов жест спрях в недоумение.

— Кой си ти? — попитах аз.

— Бен Гън — отговори той и гласът му прозвуча диво и дрезгаво като скърцането на ръждясала брава. — Аз съм нещастният Бен Гън и цели три години не съм приказвал с човек.

Сега успях да видя, че той е бял човек като мен и че чертите на лицето му са дори приятни. Кожата му, където не бе защитена, беше силно обгоряла от слънцето, дори устните му бяха почернели, а светлите му очи изпъкваха на тъмното му лице. Никога не бях виждал, дори не можех да си представя по-окъсан просяк. Той беше облечен в парцали от стари корабни платна и моряшки дрехи и всички тия дрипи се крепяха по всевъзможни начини — с бронзови копчета, клечици и насмолени върви. През кръста бе препасан с кожен колан, закопчан с бронзова тока — единствената здрава вещь от цялото му облекло.

— Три години! — извиках аз. — Навярно си преживял корабокрушение?

— Не, друже — каза той, — изоставиха ме.

Аз бях чувал за това страшно наказание, което бе нещо обикновено сред пиратите, при което виновният се изоставя на някой пуст, далечен остров с малко барут и куршуми.

— Изоставиха ме преди три години — продължи той — и оттогава се храня само с козе месо, диви плодове и стриди. Аз винаги съм казвал, че където и да попадне човек, може някак си да преживее. Но, друже, страшно ми се иска да хапна по човешки. Случайно нямаш ли някое парченце сирене? Не? Ех, много ноци съм сънувал сирене, и то повечето с препечен хляб, а като се събудя — сиренето го няма.

— Ако успея да се върна на кораба — казах аз, — ще получиш сирене, и то на буци.

През цялото време, докато говорехме, той опипваше плата на моя жакет, галеше ръцете ми, разглеждаше обувката ми и изобщо, щом спреше да говори, проявяваше детска радост, че се намира в присъствието на себеподобен. Но при последните ми думи той някак си плахо се сепна.

— Казваш „ако успея да се върна на кораба“? — повтори той. — Та кой ти пречи?

— Сигурно не ти — бе отговорът ми.

— Прав си — извика той. — Но виж какво, я ми кажи, как се казваш, друже?

— Джим — казах аз.

— Джим, Джим — произнесе той с явно задоволство, — виж какво, Джим, аз водех лош живот, ще те е срам да ти го опиша. Например ти не би помислил, че съм имал благочестива майка, като ме гледаш такъв, нали? — попита той.

— Наистина, не — отговорих аз.

— Да — каза той, — а майка ми беше крайно благочестива жена. Аз самият бях възпитано, набожно момче и можех да казвам наизуст целия катехизис тъй бързо, че не би могъл да различиш думите една от друга. А виж докъде стигнах, Джим. И всичко това започна с комар върху плочите на гробищата. Така започнах, но още по-далече отидох. Майка ми предвиждаше всичко и ме предупреждаваше, благочестивата жена! Но провидението ме доведе тук. Аз всичко размислих в този самотен остров и се разкаях. Вече няма да ме видиш да пия ром като едно време, но ако някога ми падне случайно, ще си пийна, разбира се, но само една глътчица, ей тъй, за здраве. Решил съм да стана добър човек и зная как ще го постигна. И, Джим — той се обърна встрани и ми пошепна, — аз съм богат.

Сега вече се уверих, че нещастният човек се е побъркал от самотата, и навярно лицето ми е изразило тази увереност, защото той повтори разпалено:

— Богат! Богат! Богат, ти казвам! Слушай какво ще ти кажа — аз ще те направя човек, Джим. А-а, Джим, ще благославяш часа, в който си се родил, че пръв ме намери!

Но внезапно мрачна сянка покри лицето му, той стисна ръката ми и заканително вдигна пръст.

— Слушай, Джим, кажи ми истината, това не е ли корабът на Флинт? — попита той.

Щастлива мисъл ми хрумна при тези негови думи. Аз започнах да вярвам, че съм намерил един съюзник, и веднага му отговорих:

— Това не е корабът на Флинт и Флинт отдавна е умрял, но щом ме питаш, ще ти кажа истината — някои от хората на Флинт са на кораба за наше най-голямо нещастие.

— Там няма ли... човек... с един крак — попита той и дъхът му спря.

— Силвър ли? — попитах аз.

— А-а, Силвър! — каза той. — Тъй беше името му.

— Той е наш готвач и е водачът на шайката.

Той все още ме стискаше за китката, но при тези думи я изви до болка.

— Ако си изпратен от Дългия Джон — каза той, — свършено е с мене. Но ти знаеш ли къде се намираш?

Реших вместо отговор да му разкажа цялата история на нашето пътуване и опасното положение, в което се намирахме. Той ме изслуша с най-голямо внимание и когато свърших разказа си, ме погали по главата.

— Ти си славен юнак, Джим — каза той. — И всички сте в капана, а? Но доверете се на Бен Гън — само Бен Гън ще ви отърве. Ти смяташ ли, че вашият скуайър ще излезе щедър човек, ако ви помогна, тъй като според твоите думи и той е в капана.

Аз му казах, че скуайрът е един от най-щедрите хора.

— Да, но разбери ме — отвърна Бен Гън, — аз не искам да ме направи портиер на някое имение или да ме облече в ливрея или нещо такова. Не това искам аз, Джим. Аз искам да зная би ли ми дал той, да кажем, хиляда фунта от парите, които и без това са в ръцете ми.

— Сигурен съм, че би дал — казах аз. — Бяхме се разбрали всички моряци да получат своя дял.

— И да ме върне в къщи — добави той с изпитателен поглед.

— Разбира се — извиках аз, — скуайрът е джентълмен. А освен това, ако се отървем от другите, ще имаме нужда от твоята помощ при завръщането.

— Ах, значи ще ме вземете — каза той с голямо облекчение.

— Сега слушай какво ще ти разкажа — продължи той. — Само това ще ти разкажа и нито дума повече. Аз бях на кораба на Флинт, когато той зарови съкровището. С него имаше шест души — шест силни моряка. Те стояха на брега около седмица, а ние ги чакахме на стария кораб „Морж“ и плавахме край брега. Един прекрасен ден се даде сигнал и ето че Флинт пристигна сам в една малка лодка, а главата му превързана със синя кърпа. Слънцето изгряваше, та видяхме, че лицето му е смъртно бледо, когато наближи носа на кораба. Но той бе сам, забележи това, а шестте моряка, които отидоха с него, бяха мъртви и заровени. Как бе успял да стори това — никой от нас не можа да разбере. То трябва да е било страшна битка, клане и сеч, и при това един срещу шестима. Били Бонс бе помощник-

капитанът; Дългия Джон бе квартирмайстер и те го попитаха къде е съкровището. „А-а! — отговори той. — Вие можете да слезете на брега, ако желаете, и там да си останете, но моят кораб тръгва на лов за нова плячка, гръм да ви удари!“ Така им каза той.

А преди три години бях на друг кораб, когато съзряхме този остров. „Момчета — казах аз, — тук е заровено съкровището на Флинт, да слезем на брега и да го намерим.“ Капитанът не бе доволен от това, но всички моряци бяха с мене и слязохме. Търсихме го цели дванадесет дни и от ден на ден те все повече ме ругаеха, докато една сутрин всички се върнаха на кораба. — „А ти, Бенджамин Гън — думат, — ето ти пушка, лопата и търнокоп, остани тук и намери парите на Флинт за себе си“ — казаха те.

— Ех, Джим, от три години съм тук и оттогава до този ден не съм сложил хапка човешка храна в уста. Но виж какво, я ме погледни. Имам ли вид на прост моряк? Не? — казваш ти. И никога не съм бил такъв — казвам аз.

И той ми намигна и силно ме ощипа.

— Ти кажи само тези думи на твоя скуайър, Джим — продължи той. — „И никога не е бил такъв“ — тези думи. От три години той е единственият човек на този остров. Ден и нощ, в слънце и буря, а понякога може би си е мислил за молитви (така му кажи) или пък си е спомнял за своята стара майка, сякаш е още жива (ще кажеш ти). Но най-голямата част от времето на Гън (това ще кажеш) — най-голямата част от времето си е прекарал в друга работа. И тогава ще го щипнеш ей така.

И той отново ме щипна най-приятелски.

— Тогава — продължи той, — тогава ще кажеш така — Гън е добър човек (ще кажеш) и той има много по-голямо доверие, много по-голямо доверие, забележи това, в един роден джентълмен, отколкото в тези джентълмени на сполуката, сам е бил такъв джентълмен.

— Виж какво — казах аз, — не разбирам дума от това, което ми говориш. Обаче това сега няма никакво значение, тъй като не знам как да стигна до кораба.

— А-а — каза той, — ето че си в капан. Но аз имам лодка, която съм направил с тези две ръце. Пазя я под бялата скала. Ако нещата се влошат още, може да се опитаме да тръгнем с нея, след като се стъмни. Чакай! — извика той. — Какво е това?

Защото точно в този миг, макар че оставаше още час-два до залез слънце, над острова проехтя оръдеен изстрел.

— Боят е почнал! — извиках аз. — Тичай с мен! И аз се спуснах бегом към заливчето, забравил всичките си предишни страхове, а до мен леко и пъргаво тичаше облеченият в дрипи човек от острова.

— Вляво! Вляво! — викаше той. — Дръж вляво, Джим! Мини под дърветата! Ето къде убих първата си коза. Те вече не слизат тук, а бягат по върховете, защото ги е страх от Бенджамин Гън. А, ето и брогището — Той навярно искаше да каже гробището. — Виждаш ли могилките? Аз понякога идвах тук да се моля, когато мислех, че може да е неделя. То не е като в черква, но мястото е по-тържествено. Ти сигурно ще кажеш, че службата не е била истинска, щом е без пастор, без Библия или знаме.

Докато тичахме, той все бърбореше, без да получава или да очаква някакъв отговор.

Оръдейният изстрел след доста дълга пауза бе последван от пукотевица.

След още една пауза аз съгледах на по-малко от четвърт миля пред мен нашия Юниън Джек^[1] да се развява над една горичка.

[1] Юниън Джек — британското знаме. Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДЪРВЕНАТА КРЕПОСТ

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДОКТОРЪТ ПРОДЪЛЖАВА РАЗКАЗА „КАК ИЗОСТАВИХМЕ КОРАБ“

Часът беше около един и половина — или по морски: след като камбаната удари три пъти, — когато двете лодки отплаваха от „Испаньола“ към брега. Капитанът, скуайрът и аз се съвещавахме в каютата. Ако лъхаше и най-слаб ветреца, ние щяхме да нападнем шестте бунтовника, оставени на кораба при нас, щяхме да вдигнем котва и да хванем морето. Но никакъв вятър не духаше и това, което още повече върза ръцете ни, бе новината, която Хънтър ни донесе, че Джим Хокинс се е промъкнал в едната лодка и е отишел заедно с другите на брега.

Ние, разбира се, нито за миг не се усъмнихме в Джим Хокинс, но се страхувахме за неговия живот. Като знаехме в какво настроение бяха моряците, имаше изгледи никога вече да не видим това момче. Изтичахме на палубата. Смолата вреше в пролуките на дъските. От отвратителния блатен въздух ми се гадеше. Това омразно заливче миришеше на треска и дизентерия. Шестимата негодници седяха и мърмореха под едно платно на бака. Край брега, близо до мястото, където се втича рекичката, се виждаха вързаните лодки с по един човек във всяка. Един от тях подсвиркуваше песента „Лилибулери“.

Да чакаме беше непоносимо, затова решихме Хънтър и аз да отидем на брега с лодка, за да разберем какво става.

Лодките на брега бяха надясно от кораба, но ние с Хънтър започнахме да гребем направо, по посока към дървената ограда, отбелязана на картата. Двамата пазачи на лодките, изглежда, се смутиха, когато ни видяха. „Лилибулери“ секна изведнъж и аз забелязах, че те се съветваха какво да правят. Ако бяха отишли да осведомят Силвър, навярно всичко щеше да се развие другояче, но те изглежда бяха получили заповед да си стоят мирно по местата и затова продължиха да си свирят „Лилибулери“.

На едно място брегът образуваше малък нос и аз насочих нашата лодка така, че той да остане между нас и другите лодки. Още преди да

стигнем брега, двете лодки се скриха от погледа ни. Аз изскочих и се затичах, като сложих една копринена кърпа под шапката си, за да ми държи хлад, и заредих два пистолета за всеки случай.

Не бях изминал и сто ярда, когато пред мен се изпречи крепостта.

Ето какво представляваше тя: бистро изворче извираше почти от върха на една могила. На самия връх бе изградена масивна дървена постройка от дебели дървета, която заграждаше извора. В случай на нужда в нея можеха да се поберат около четиридесет души и от всичките ѝ страни имаше бойници. Наоколо се простираше широко разчистено място, заградено с ограда от дебели колове, около шест фута високи, която нямаше никаква врата или отвор. Тя беше достатъчно здрава и не можеше да се събори лесно, но така рядка, че зад нея не би могъл да се укрие никой нападател. Хората в дървената крепост имаха всички преимущества, защото можеха да си седят вътре в безопасност и да стрелят по другите като по пъдпъдъци. Стига да имаха добри часовои и достатъчно провизии, те биха могли да се отбраняват срещу цял полк.

Това, което особено много ми хареса, беше изворчето. Защото макар че в каютите на „Испаньола“ ни беше доста удобно и разполагахме с достатъчно запас от оръжия, хранителни припаси и превъзходни вина, едно нещо не беше предвидено — няхаме вода. Размишлявах за това, когато над острова се разнесе вик на човек, който загива. Макар че насилствената смърт не беше нещо ново за мен, тъй като съм служил при негово царско величество Къмберландския херцог и самият аз съм раняван при Фонтеной, усетих как сърцето ми започна да бие неравно. „С Джим Хокинс е свършено“ — бе първата ми мисъл.

Да си бил войник е много нещо, но да си и лекар при това е нещо повече. Нашата работа не позволява разтакаване. И така, аз веднага реших да не се бавя повече, върнах се на брега и скочих в лодката.

За щастие Хънтър бе добър гребец. Ние полетяхме към кораба и скоро се намерихме отново на борда.

Всички бяха потресени, както можеше и да се очаква. Скуайрът седеше бял като платно и се разкайваше, загдето ни бе довел до това бедствено положение. Горкият човек! Но и един от шестимата моряци на бака изглеждаше уплашен.

— Ето един човек — каза капитан Смолет, като кимна към него — новак в тези работи. Той почти припадна, докторе, когато чу вика. Малко му трябва, за да мине на наша страна.

Аз разказах плана си на капитана и двамата заедно обмислихме подробностите за изпълнението му.

Поставихме стария Редрът в коридора между каютата и бака, въоръжен с три-четири заредени мускета и един дюшек, зад който да се крие. Хънтър закара лодката до кърмата, а Джойс и аз започнахме да я товарим с бурета барут, мускети, торби сухар, качета със свинско месо, една бъчонка коняк и моята безценна чанта с лекарства. През това време скуайрът и капитанът стояха на палубата и капитанът викна на кормчията, който беше най-старши от шестимата, оставени на борда.

— Мистър Хендз — извика той, — тук сме двамина и всеки от нас има по един чифт пистолети. Ако някой от вас сигнализира по някакъв начин другите на острова, да знае, че с него е свършено. Те останаха като гръмнати, но след кратък разговор всички до един се спуснаха през входника на камбуза, като вероятно мислеха да ни ударят откъм гърба. Но когато видяха, че Редрът ги чака в коридора, те изведнъж удариха назад и една глава отново се показа над палубата.

— Долу, куче! — извика капитанът.

Главата веднага се скри. За известно време и шестимата изплашени моряци нито се чуха, нито се видяха.

През това време ние успяхме бързо да натоварим лодката дотолкова, доколкото смятахме, че ще издържи. Джойс и аз излязохме през кърмовия люк^[1] и се отправихме отново към брега с най-голяма бързина. Това второ отиване изглежда разтревожи часовите край брега. „Лилибулеро“ отново секна и точно преди да ги изгубим от погледа си зад малкия нос, един от тях скочи на брега и изчезна. Аз бях почти решил да унищожа лодките им, но се боях да не би Силвър и другите пирати да са някъде наблизо и вместо да спечелим, да загубим всичко.

Ние скоро стигнахме брега на предишното място и започнахме да пренасяме провизиите в дървената крепост. Най-напред и тримата, тежко натоварени, се запътихме към крепостта и прехвърлихме нашите припаси през дървената ограда. Като оставихме Джойс да ги пази — сам наистина, но с половин дузина мускети, — Хънтър и аз се

завърнахме в лодката и отново се натоварихме. Така продължихме да пренасяме без почивка, докато целият товар бе пренесен. Двамата слуги останаха да пазят дървената крепост, а аз, гребейки с всички сили, отново закарах лодката до „Испаньола“.

Това, че се върнахме да натоварим втори път лодката, изглеждаше по-рисковано, отколкото всъщност беше. Те наистина бяха повече от нас на брой, но пък оръжието беше в наши ръце. Нито един от тези, които отидоха на острова, нямаше мускет и ние мислехме, че преди да успеят да дойдат на разстояние от един пистолетен изстрел, ние щяхме да застреляме поне шест души.

Скуайрът ме очакваше на кърмовия люк доста ободрен. Той хвана въжето, здраво върза лодката и ние започнахме да я товарим като бесни. Товарът се състоеше от месо, барут и сухари, по един мускет и по една сабя за скуайъра за мен, за Редрът и за капитана. Останалото оръжие и барут пуснахме в морето. Дълбочината тука беше два и половина сажена, така че можахме да видим лъсналия на слънце метал дълбоко под нас, върху чистото пясъчно дъно.

По това време започваше отливът и корабът се люшкеше на котвата си. Откъм лодките се чува гласове и макар че ние бяхме спокойни за Джойс и Хънтър, които се намираха доста на изток, това ни накара веднага да тръгнем.

Редрът напусна поста си в коридора и се спусна в лодката, която закарахме на другата страна на кораба, за да може да се качи капитан Смолет.

— Ей, хора — извика той, — чувате ли ме?

Но не получи никакъв отговор откъм бака.

— Ейбръм Грей, на теб говоря!

Пак никакъв отговор.

— Грей! — отново викна мистър Смолет, този път малко по-високо. — Аз напускам този кораб и ти заповядвам да последваш своя капитан. Зная, че по душа си добър човек и съм сигурен, че нито един от вас не е толкова лош, колкото изглежда. Държа часовника си в ръка, давам ти трийсет секунди да тръгнеш с мен.

Последва мълчание.

— Тръгни, приятелю — продължи капитанът, — не се бави повече. Аз рискувам своя живот и живота на тия добри джентълмени всяка секунда.

Внезапно се чу шум от борба, от удари и Ейбръм Грей изскочи с разрязана от нож буза и се спусна към господаря си.

— С вас съм, сър — каза той.

Следния миг той и капитанът скочиха при нас и ние веднага потеглихме. Ние напуснахме кораба, но все още бяхме далече от нашата дървена крепост.

[1] Отвор в борда на кораба за влизане, товарене и пр. Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РАЗКАЗА НА ДОКТОРА: ПОСЛЕДНОТО ПЪТУВАНЕ НА ЛОДКАТА

Последното ни пътуване излезе съвсем различно от предишните. На първо място, нашата малка лодка беше претоварена. Петима възрастни мъже, от които тримата — Трилони, Редрът и капитанът — високи над шест фута, представляваха по-голям товар, отколкото тя можеше да носи. Към това трябва да прибавим барута, свинското и торбите със сухар. Кърмата потъваше почти до горния ръб. На няколко пъти трябваше да изхвърляме вода и моите панталони и краищата на жакета ми се измокриха, преди да изминем сто ярда.

Капитанът ни накара да разместим товара и ние уравновесихме лодката донякъде. Въпреки това едва дишахме от страх да не се обърнем.

На второ място, отливът причини силно течение на запад, а след това на юг към открито море, по посока на пролива, през който бяхме влезли сутринта. Дори и най-малките вълни застрашаваха нашата лодка. Но най-лошото беше, че течението ни отклоняваше от посоката, която трябваше да държим, за да слезем от другата страна на носа. Ако се оставехме на течението, то щеше да ни отнесе до двете лодки, където пиратите можеха да се появят всеки момент.

— Не мога да държа курс към дървената крепост, сър — казах на капитана.

Аз бях на кормилото, а капитанът и Редрът гребяха с пресни сили. — Течението я отнася нататък. Не бихте ли могли да наблегнете повече с веслата?

— Това ще потопи лодката — отвърна капитанът. — Моля ви, сър, гледайте да държите курса, докато преодолеем течението.

Аз се опитах да държа курс срещу течението и разбрах, че то ни отнася на запад. Тогава насочих носа на изток или точно под прав ъгъл към мястото, където отивахме.

— С този темп никога няма да стигнем брега — казах аз.

— Това е единствената посока, която можем да държим, сър, и трябва да я държим — отвърна капитанът. — Ние трябва да плаваме срещу течението. Вижте, сър — продължи той, — ако течението ни отнесе далече от определеното място, трудно е да се каже къде ще излезем на брега, а има и опасност лодките да ни нападнат, докато вървим срещу него; то скоро ще отслабне и тогава лесно ще можем да се доберем до брега.

— Течението вече намалява, сър — каза Грей, който седеше на носа. — Може да обърнете малко към брега.

— Благодаря ти приятелю — казах аз, като че ли нищо не се беше случило, защото ние всички мълком бяхме решили да се държим с него като с наш човек. Изведнъж капитанът пак се обади, но гласът му сякаш беше друг:

— Оръдието! — извика той.

— И аз се сетих за това — казах аз, защото бях сигурен, че мисли за вероятността да бомбардират крепостта ни. — Те няма да успеят да го изкарат на брега, а дори и да успеят, не биха могли да го замъкнат през гората.

— Я погледнете към кърмата, докторе — отвърна капитанът. Съвсем бяхме забравили за оръдието и сега с ужас видяхме, че петимата разбойници правят нещо около него и му свалят „жакета“, както наричаха тежкия насмолен брезентов калъф, който го покриваше. Изведнъж се сетих и за гюлетата и барута, които бяхме забравили в склада и които само след един удар на брадва щяха да бъдат в ръцете на злодеите.

— Изреъл е бил топчия на Флинт — каза Грей пресипнало. Въпреки риска насочихме лодката право към мястото, където трябваше да слезем. Бяхме излезли от течението и макар че по необходимост гребяхме леко, аз я насочих право към целта. Но бедата беше там, че след като поехме новия курс, лодката се обърна с борда си вместо с кърмата към „Испаньола“ и представляваше много по-удобна мишена.

Аз можех да чуя, както и да видя как червендалестият негодник Изреъл Хендз търкаля едно гюлле по палубата.

— Кой от нас е най-добрият стрелец? — попита капитанът.

— Без съмнение мистър Трилони — казах аз.

— Мистър Трилони, моля ви, прицелете се в някой от ония там; по възможност в Хендз, сър — каза капитанът.

Трилони беше ледено студен. Той опита спусъка на мускета си.

— Сега — извика капитанът — внимавайте, сър, иначе ще потопим лодката. Да се приготвим да я уравнилим, когато той се прицели.

Скуайрът дигна мускета. Гребците престанаха да гребат, наведохме се на другата страна, за да я уравнилим и всичко премина така, че нито капка вода не влезе в лодката.

Те бяха вече извърнали оръдието си към нас. Хендз, който беше пред дулото с харбията, бе най-изложен. Но не ни провървя, защото точно когато Трилони гръмна, той се наведе, куршумът изсвистя над него и повали един от другите четирима.

Неговият вик бе подхванат не само от другарите му на борда, но и от множество гласове на брега. Като погледнах в онази посока, видях как пиратите изскачат иззад дърветата и се втурват към лодките.

— Лодките сега ще дойдат, сър — казах аз.

— Гребете бързо — извика капитанът. — Сега няма значение дали ще потопим лодката или не. Ако не се доберем до брега, загинали сме.

— Само една от лодките потегли, сър — отговорих аз. — Вероятно хората от другата лодка ще минат по брега да ни отрежат пътя.

— Ще изплезят езици, сър — отвърна капитанът. — Нали знаете как моряк бяга по суша. От тях не ме е страх, а от оръдието. Ние сме играчка в ръцете им, така лесно могат да ни улучат. Кажете ни, скуайър, щом забележите, че палят фитила, за да се приготвим.

Макар че лодката бе претоварена, гребяхме бързо и бяхме изменили вече доста път. Твърде малко вода беше влязла в лодката. Още тридесет-четиридесет удара с греблата, и щяхме да спрем, защото отливът беше оставил вече тясна пясъчна ивица под надвисналите дървета. Нямахше защо да се плашим повече от пиратската лодка, защото тя вече се беше скрила от погледа ни зад носа. Отливът, който така безмилостно ни беше забавил, сега ни се отплащаше, като забавяше пиратите. Единствената опасност беше оръдието.

— Да смеех — каза капитанът, — бих спрял и бих довършил някой от ония там.

Разбрахме, че нямат намерение да се бавят и че скоро ще стрелят, защото дори и не погледнаха своя паднал другар, въпреки че беше жив,

и аз видях как се мъчи да избяга, като пълзи встрани.

— Готови! — извика скуайрът.

— Назад! — като ехо откликна капитанът.

И двамата с Редърът така силно тласнаха веслата, че кърмата гребна вода. В същия миг се разнесе гърмът от оръдието. Това бе първият гръм, който Джим е чул, тъй като изстрелът на скуайъра не е стигнал до ушите му. Никой от нас не можа да определи къде мина гюллето, но предполагам, че то е префучало над главите ни и че навярно въздушната струя, причинена от него, е спомогнала за потапянето ни.

Както и да е, лодката потъна бавно с кърмата надолу в три фута дълбочина, а капитанът и аз останахме прави един срещу друг. Другите трима паднаха във водата с главите надолу и излязоха измокрени, като плюеха вода.

Дотук не бяхме много пострадали. Всички останахме живи и можехме спокойно да прегазим водата до брега. Но всичките ни припаси лежаха на дъното и още по-лошо бе, че само два от петте мускета бяха годни. Аз някак инстинктивно бях грабнал моя мускет от коленете си и го бях вдигнал високо над главата си. Капитанът, който носеше своя, препасан през рамо като опитен човек, го държеше с цевта нагоре. Останалите три потънаха с лодката.

Тревогата ни се усили от гласовете, които идваха откъм крайбрежната гора. Опасявахме се не само че може да ни пресекат пътя към крепостта и да ни оставят в това бедствено положение, а и че, ако половин дузина от пиратите нападнат Джойс и Хънтър, те няма да удържат. Хънтър беше твърд човек, но ние се съмнявахме в Джойс, който беше приятен и възпитан камериер и можеше прекрасно да изчетка дрехи, но съвсем не бе годен за подвизи.

С тия тревожни мисли ние излязохме на брега колкото може побърже, като оставихме зад нас нещастната лодка с близо половината от барута и провизиите.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РАЗКАЗА НА ДОКТОРА: КАК ЗАВЪРШИ БИТКАТА ПРЕЗ ПЪРВИЯ ДЕН

Вървахме с най-голяма бързина през малката горичка, която ни отделяше от крепостта. С всяка наша крачка гласовете на пиратите се чуваха все по-близо. Скоро чухме стъпките на тичащите пирати и пращането на клоните, които те чупеха, като си проправяха път през гъсталака.

Разбрах, че ни предстои сериозна схватка и прегледах мускета си. — Капитане — казах аз, — Трилони има точен удар. Дайте му вашия мускет, защото неговият е негоден.

Те си размениха мускетите и Трилони, мълчалив и хладнокръвен както преди, спря за миг, за да провери дали всичко е в ред. В същия миг забелязах, че Грей е невъоръжен, и му дадох сабята си. Зарадвахме се, когато той плю на ръцете си, свъси вежди и така замахна, че острието изсвистя във въздуха. Всички негови движения говореха, че нашият нов съюзник е човек на място.

След около четирийсет крачки излязохме от гората и видяхме крепостта пред нас. Едва стигнахме средата на южната страна на оградата и откъм югозападния ъгъл се показаха седем бунтовника начело с боцмана Джоб Андерсън, които тичаха с всички сили.

Те спряха изненадани, но преди да се окопитят, скуайрът, аз, както и Хънтър и Джойс от крепостта стреляхме по тях. Четирите изстрела се разнесоха почти едновременно и постигнаха целта си. Един от враговете ни падна мъртъв, а останалите веднага се обърнаха и се втурнаха към гората.

Заредихме отново мускетите си и тръгнахме покрай оградата към падналия неприятел. Той бе убит на място с куршум в сърцето.

Докато още се радвахме на успеха си, от гъсталака се чу пистолетен изстрел. Един куршум изсвистя край ухото ми и нещастният Том Редърт се строполи на земята. Скуайрът и аз веднага отвърнахме с изстрели, но тъй като стреляхме наслуки, навярно

напразно сме изхабили барута. Отново заредихме мускетите си и насочихме вниманието си към нещастния Том.

Капитанът и Грей го преглеждаха, но аз с един поглед разбрах, че положението му е безнадеждно.

Предполагам, че нашият незабавен залп в отговор на техния изстрел бе разпръснал още веднъж бунтовниците, защото, несмушавани повече от тях, прехвърлихме клетия стар ловец през оградата и го отнесохме в дървената крепост. Той стенеше и губеше кръв.

Нещастният човек не бе продумал ни една дума на изненада, недоволство, страх, дори и на съгласие от самото начало на нашите тревоги до момента, когато го положихме на смъртен одър в дървената крепост. Той бе отбранявал коридора на кораба като троянски воин и бе изпълнявал безмълвно, упорито и добросъвестно всяка заповед. Той беше двадесет години по-стар от всички ни. И сега този тих, стар и верен слуга трябваше пръв да загине.

Скуайрът коленичи до него, целуна ръката му и се разплака като дете.

— Отивам ли си, докторе? — попита той.

— Да, Том, скъпи мой — казах аз.

— Да бях им изпратил поне още един куршум, преди да си отида — отвърна той.

— Том — каза скуайрът, — кажи, че ми прощаваш.

— Не подобава на един слуга да прощава на господаря си — бе отговорът. — Но нека бъде волята ви. Амин.

След кратко мълчание той помоли някой да прочете молитва.

— Така е обичаят, сър — каза той, сякаш се извиняваше. И не след дълго, без да каже нито дума повече, той издъхна. В това време аз забелязах, че дрехите на капитана бяха особено издути, а най-вече джобовете и пазвата му. Оказа се, че там има най-различни предмети: британски знамена, Библия, навито въже, перодръжка, мастило, корабният дневник и цели футове тютюн. Той намери наблизо в двора един дълъг боров ствол с изсечени клони и с помощта на Хънтър го изправи в ъгъла на дървената крепост, където се кръстосват гредите. След това се изкачи на покрива и със собствените си ръце прикрепил британското знаме и го вдигна над крепостта.

Това изглежда много го успокои. Той отново влезе в крепостта и се зае да проверява припасите, като забрави всичко друго. Но все пак той понякога хвърляше поглед към Том и когато последният издъхна, приближи се благоговейно до него с друго знаме в ръка и го просна върху тялото му.

— Не скърбете, сър — проговори той, като стисна ръката на скуайъра. — Той падна при изпълнение на своя дълг. После ме дръпна настрана.

— Доктор Ливзи — каза той, — след колко седмици вие със скуайъра очаквате кораба, който ще дойде на помощ?

Отговорих му, че не става въпрос за седмици, а за месеци, и че ако не се върнем до края на август, Бландли ще изпрати кораб да ни търси, но не по-рано.

— Вие сам можете да изчислите колко време остава дотогава — казах му аз.

— Но, сър — отвърна капитанът, като се почеса по главата, — дори и да вземем под внимание всички непредвидени блага, с които съдбата може да ни удостои, сър, струва ми се, че припасите ни ще се окажат недостатъчни.

— Какво искате да кажете? — попитах аз.

— Искам да кажа, че е жалко, загдето последният товар потъна — отвърна капитанът. — Имаме достатъчно барут и куршуми, но храната ни е недостатъчна. Тъй недостатъчна, доктор Ливзи, та може би е по-добре, че сега ще храним едно гърло по-малко.

И той посочи мъртвеца под знамето.

В този миг високо над покрива на крепостта едно оръдейно гюлле силно изсвистя и падна в гората далече от нас.

— Охо-о! — каза капитанът. — Бийте! Бийте! Но барутът ви скоро ще се свърши.

Вторият прицел беше по-сполучлив и гюллето падна отсам оградата на крепостта, като вдигна облак пясък, но не нанесе никаква друга вреда.

— Капитане, крепостта не се вижда от кораба. Те сигурно се прицелват в знамето ни. Няма ли да е по-разумно да го свалим?

— Да сваля знамето ли? — извика капитанът. — Не, сър, това не мога да сторя — и щом изговори тези думи, всички се съгласихме с него. Това не бе само израз на смелост и моряшко достойнство, но

показваше на врага, че се отнасяме с пълно пренебрежение към стрелбата му.

Те ни обстрелваха през цялата вечер. Изстрелваха гюлле след гюлле, едни от които минаваха над нас, други падаха пред крепостта, а някои се забиваха в пясъка зад оградата. Но тъй като бяха принудени да се прицелват високо, гюлетата загубваха силата си, докато паднат на земята, и се зариваха в мекия пясък, така че не се бояхме и от рикошет. И макар че едно гюлле веднъж падна през покрива и изскочи през пода, ние скоро свикнахме с тази игра и гледахме на нея като на игра на крикет.

— Добрата страна на цялата тая работа е — забеляза капитанът, — че сигурно в гората пред нас няма нито един пират. А отливът е започнал отдавна и нашите припаси трябва да са вече на сухо. Кой желае да отиде и да пренесе свинското?

Грей и Хънтър първи изявиха желание. Те се въоръжиха добре и предпазливо напуснаха крепостта. Но мисията им се оказа безуспешна. Пиратите бяха по-смели, отколкото предполагахме, или разчитаха на умелата стрелба на Изреъл. Няколко души от тях вече пренасяха нашите припаси до една лодка, която стоеше наблизко, като газеха в плитката вода. Хората в лодката бяха принудени да гребат от време на време, за да не я отвлече течението. На носа седеше Силвър и даваше команди, а всички имаха мускети, с които се бяха снабдили от някакъв таен техен склад.

Капитанът взе корабния дневник, седна и започна да записва следното:

„Александър Смолет — капитан; Дейвид Ливзи — корабен лекар; Ейбръм Грей — помощник-дърводелец; Джон Трилони — собственик на кораба; Джон Хънтър и Ричард Джойс — слуги, земляци на собственика — ето всички, които останаха верни от целия екипаж на кораба — с припаси за десет дни при малки дажби днес стъпиха на брега и развяха британското знаме над дървената крепост на Острова на съкровищата. Томас Редърт, земляк и слуга на собственика на кораба, бе убит от бунтовниците: Джеймс Хокинс — юнга...“

По това време аз мислех за съдбата на нещастния Джим Хокинс. Някой извика откъм гората.

— Някой ни вика — каза Хънтър, който беше на стража.

— Докторе! Скуайъре! Капитане! Здравей, Хънтър, ти ли си? —
викаше някой.

Аз изтичах до вратата и видях Джим Хокинс, здрав и читав, да се
прехвърля през дървената ограда.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖИМ ХОКИНС ОТНОВО РАЗКАЗВА: ГАРНИЗОНЪТ В КРЕПОСТТА

Щом Бен Гън видя знамето, той спря, хвана ме за ръката и седна.

— Сигурно — каза той — твоите приятели са там.

— Много по-вероятно е да са пиратите — отговорих аз.

— Тъй ли? — извика той. — На остров като този, дето не стъпва никой друг, освен джентълмените на сполуката, Силвър щеше да развее черното пиратско знаме, няма защо да се съмняваш. Не, това са твоите хора. Навярно е имало бой и твоите приятели са надвили и ето на, настанили са се в старата крепост, която Флинт изгради преди много години. А-а, умна глава беше Флинт! Да не беше пианството, нямаше да има друг като него. От никого не се плашеше, само от Силвър — ето какъв хубостник е Силвър.

— Добре — казах аз, — може да е така, тогава да побързаме да се приберем по-скоро при моите хора.

— Не, момчето ми — отвърна Бен. — Не бива. Ти си добро момче, ако не греша, но си все пак още момче и толкоз, а Бен Гън е хитър. И ром да ми обещаеш — няма да ме закараш там. Първо, трябва да видя твоя джентълмен и да чуя неговата честна дума. А ти не забравяй моите думи: „Много по-голямо доверие (това ще кажеш), много по-голямо доверие“ — и тогава ще го щипнеш.

И той за трети път ме ощипа със същия многозначителен поглед.

— А когато потърсят Бен Гън, ти знаеш къде да го намериш, Джим. Точно там, където го намери днес. И този, който идва, трябва да носи нещо бяло в ръка и да бъде сам. О! И това ще кажеш: „Бен Гън, ще кажеш, си има причини“.

— Добре — казах аз, — мисля, че те разбирам. Значи ти искаш да направиш някакво предложение, желаеш да видиш скуайъра или доктора и може да те намерят там, където те срещнах. Това ли е всичко?

— И кога? Ще питаш ти — добави той. — От обед до шестата камбана.

— Добре — казах аз, — а сега мога ли да си отида?

— Нали няма да забравиш? — ме попита той тревожно. — „Много по-голямо доверие и има си причини“, ще кажеш. Но ще наблегнеш на това — има си причини, кажи му го като мъж на мъж. Добре тогава — той все още ме държеше, — смятам, че можеш да си отидеш, Джим. Джим, ако видиш Силвър, нали няма да предадеш Бен Гън? Нали, да те разчекнат, няма да изтръгнат дума от устата ти? Не, казваш ти. Ако тези пирати стануват на брега, Джим, да не мислиш, че няма да оставя до сутринта жените им вдовици?

Силен гръм прекъсна думите му и едно гюлле префуча през дърветата и се заби в пясъка на около сто ярда от мястото, където говорехме. Следния миг и двамата си плюхме на петите и хванахме две различни посоки.

В продължение на около час чести изстрели разтърсваха острова и гюлетата трещяха в гората. Аз бягах и се криех от място на място и все ми се струваше, че тези ужасни гюлета ме преследват. Но към края на обстрелването, макар че още не смеех да тръгна към крепостта, където гюлетата най-често падаха, аз се покуражих и като направих широк завой към изток, се промъкнах до крайбрежната горичка.

Слънцето току-що бе залязло. Морският бриз шибаше дърветата и къдреше сивата повърхност на заливчето. Водата се беше отдръпнала от брега при отлива и се откриваха големи пясъчни пространства. След горещия ден хладният вечерен вятър ме пронизваше.

„Испаньола“ още стоеше там, където я бяхме закотвили, но за моя голяма изненада над нея се развяваше „Веселият Роджър“ — черното пиратско знаме. Докато наблюдавах кораба, видях огнен блясък, последван от оръдеен гръм. Ехото многократно повтори гърма и едно гюлле изсвистя във въздуха. Това беше последният топовен изстрел.

Аз лежах известно време и наблюдавах суетнята на пиратите след обстрелването. На брега, близо до крепостта, няколко души разбиваха нещо със секири. По-късно разбрах, че те са унищожили нашата нещастна лодка. В далечината близо до устието на рекичката сред дърветата се червенееше голям огън, а между тази точка на брега и кораба сновеше непрестанно едната лодка, в която пиратите, които бяха тъй мрачни сутринта, гребейки, се провикваха весело като деца.

Но в техните гласове имаше нещо, което ми подсказваше, че не са трезви.

Най-после се реших да тръгна към крепостта. Бях доста далеч от нея на ниския пясъчен бряг, който загражда заливчето откъм изток и почти се слива при отлив с Острова на скелета. Когато се изправих, забелязах, че на известно разстояние от брега над ниските храсти се издига доста висока самотна скала с необикновено бял цвят. Сетих се, че навярно това е бялата скала, за която Бен Гън ми беше споменал, и че там мога да намеря лодка, ако ми дотрябва някой ден. Аз се промъквах през гората, докато пред мен се показва задният край на оградата, който е най-близо до морето, и скоро бях сърдечно приветствуван от нашите хора.

Като им разказах приключенията си, взех да се оглеждам. Покривът, стените и подът на дървената крепост бяха направени от неодялани борови трупи. Подът се издигаше на фут, фут и половина над пясъка. Пред входа имаше навес, а под него извираше малкото изворче, чиито води се събираха в изкуствен басейн с доста чудноват вид. Басейнът беше един корабен железен котел с избито дъно, заровен в пясъка чак до „борда“, както се изрази капитанът.

Вътре в сградата не беше останало почти нищо, само в един ъгъл бе сложена каменна плоча, служила за огнище, и една ръждясала желязна кошница за въглените.

Цялото заградено място, както и склоновете на могилката бяха голи — дърветата бяха изсечени и от тях е била изградена крепостта. От дънерите можеше да се види каква хубава стара гора е била унищожена. Почвата беше отмита от пороищата или покрита с нанесен от вятъра пясък след изсичането на дърветата; само там, където течеше поточето, имаше дебел килим от мъх, малко папрат и ниски храсти, които се зеленееха сред пясъка. Много близо до крепостта — толкова близо, че според другите това застрашавало нашата безопасност — растеше висока и гъста гора към вътрешността — само от борове, а в крайбрежната част от борове и вечнозелени дъбове.

Студеният вечерен бриз, за който вече споменах, свиреше във всички пролуки на грубо сглобената сграда и сипеше по пода дъжд от ситен пясък. Очите ни бяха пълни с пясък, зъбите ни скърцаха от пясъка, гълтахме пясък с храната си, а на дъното на изворчето пясъкът приличаше на вряща каша. За комин служеше четвъртитя дупка на

покрива, през която излизаше много малка част от дима, а останалият се въртеше из стаята и ни задушаваше. Ние непрестанно кашляхме и на очите ни страшно лютеше.

Не стига това, ами Грей, новият ни другар, беше с превързана буза поради раната, получена, когато се мъчел да се изскубне от пиратите, а студеният труп на нещастния стар Том Редрът лежеше непогребан край стената, покрит с британския флаг.

Ако бяхме останали без работа, всички щяхме да изпаднем в мрачно настроение, но капитан Смолет не ни даде възможност за това. Той ни събра и ни разпреди на групи за стража. Докторът, Грей и аз бяхме в едната група, а скуайрът, Хънтър и Джойс в другата. Макар че всички бяхме уморени, двама отидоха за дърва, двама се заеха да изкопаят гроб за Редрът, докторът стана готвач, а мен поставиха на пост до вратата. Капитанът ходеше от човек на човек, поддържаше духа ни и помагаше, където имаше нужда от помощ.

От време на време докторът излизаше на вратата, за да поеме малко чист въздух и да успокои очите си, които се бяха зачервили от дима, и при всяко излизане разменяше по някоя дума с мен.

— Този човек Смолет — ми каза той веднъж — е много по-добър от мене. А щом аз ти казвам това, значи е така, Джим.

Друг път той помълча известно време, после наклони глава и ме погледна.

— Що за човек е този Бен Гън? — ме попита той.

— Не зная, сър — отговорих аз. — Май че не е съвсем с ума си.

— Щом се съмняваш, сигурно не е в ред — отговори докторът. — Човек, който цели три години дивее на един пуст остров, Джим, и само гризе ноктите си, не може да бъде нормален като теб и мен. Това не е по силите на човека. Ти каза, че му се е прияло сирене, така ли?

— Да, сър, сирене — отговорих аз.

— Добре, Джим — каза той. — Виж как понякога е полезно човек да си угажда. Ти нали си виждал моята кутия за емфие? Само че никога не си ме видял да смъркам от нея. Причината е тази, че в кутията има парче пармско сирене — вид сирене, което се прави в Италия и е много хранително. Него ще дадем на Бен Гън.

Преди да вечеряме, погребяхме стария Том в пясъка и застанахме за известно време край гроба му гологлави на студения вятър. Макар че бяха донесени доста дърва, капитанът не бе доволен, а поклати

глава, като ги видя, и ни каза, че „утре трябва да поработим по-живо“. След като всеки изяде порцията си от свинското и изпи по една пълна чаша грог, тримата ръководители се отделиха в един ъгъл, за да обсъдят положението.

Но изглежда, че и те самите не знаеха какво да правят. Припасите бяха толкова малко, че за да не умрем от глад, трябваше да се предадем дълго преди да дойде помощ. Оставаше само, както решиха, да избиваме пиратите, докато те свалят черния си флаг или избягат с „Испаньола“. От деветнадесет те вече бяха станали петнадесет, двама бяха ранени и човекът, когото застреляхме до оръдието, ако не беше вече мъртъв, най-малко беше тежко ранен. Трябваше да използваме всяка възможност да стреляме по тях и грижливо да пазим своя живот. Имахме и два добри съюзника — ромът и климатът.

Първият вече вършеше своята работа. Макар че бяхме на половин миля от пиратите, чувахме виковете и песните им до късно през нощта; а що се отнася до втория, докторът залагаше перуката си, че тъй като техният стан бе сред блатата и нямаха никакви лекарства, треската щеше да натръшка поне половината от тях, преди да измине седмица.

— Така че — добави той, — не успеят ли да ни избият, ще са щастливи, ако се измъкнат с шхуната. А на тях е нужен само кораб, за да се заемат отново със своя стар занаят.

— Първия кораб, който ми отнемат — каза капитан Смолет. Бях капнал от умора и преди да заспя, дълго се мятах, след което спях като заклан.

Всички отдавна бяха станали, закусили и донесли дърва, когато се събудих от някаква тупурдия и глъчка.

— Бяло знаме! — чух някой да казва. И веднага след това вик на изненада:

— Самият Силвър!

Аз веднага скочих, потрих очи и се спуснах към една бойница в стената.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА СИЛВЪР ПАРЛАМЕНТЪОР

И наистина зад оградата стояха двама души. Единият от тях развяваше бяла кърпа, а до него стоеше спокойно самият Силвър.

Беше ранно утро. Не помня през живота си по-голям студ. Студът ни пронизваше до кости. Небето беше ясно и безоблачно, а върховете на дърветата розовееха от лъчите на изгряващото слънце. Но мястото, дето стояха Силвър и неговият спътник, беше още в сянка и те бяха потънали до колене в гъстата мъгла, допълзяла през нощта откъм блатото. Мразът и мъглата показваха ясно, че островът е влажно, маларично и нездравословно място.

— Всички вътре! — каза капитанът. — Сто на сто кроят някаква измама. Тогава той викна към пирата:

— Кой е там? Стой или ще стрелям!

— Бяло знаме! — извика Силвър.

Капитанът се приближи до вратата, като внимателно се притули да не го удари някой предателски куршум. Той се обърна към нас и нареди:

— Командата на доктора да заеме бойниците. Доктор Ливзи, моля ви, застанете на северната страна, Джим — на източната, а Грей — на западната. Другата команда да зарежда мускетите. Живо, момчета, и внимавайте. После той отново се обърна към бунтовниците.

— А вие какво искате с това бяло знаме? — извика той.

Този път не отговори Силвър, а другият пират.

— Капитанът Силвър, сър, иска да дойде и да води преговори — извика той.

— Капитан Силвър? Не го познавам. Кой е той? — извика капитанът. И ние можахме да чуем как той добави тихо: „Значи капитан. Виж ти, повишение.“ Дългия Джон отговори сам:

— Аз съм, сър. Тези бедни момчета ме избраха за капитан след вашето дезертъорство, сър — и той особено натърти думата „дезертъорство“. — Ние сме съгласни да се подчиним без много церемонии, ако се споразумеем с вас. Само че искам да ми дадете

честна дума, капитан Смолет, че ще ме пуснете да си отида оттук здрав и читав и че няма да стреляте, преди да изляза от обсега на мускетите ви.

— Слушай какво — каза капитан Смолет, — аз нямам никакво желание да говоря с тебе. Ако ти искаш да говориш с мене, можеш да дойдеш тук, това само ще ти кажа. Не ние, а вие вършите предателства, но знайте, че скъпо ще ви излезе.

— Това е достатъчно, капитане — извика бодро Дългия Джон. — Само една дума от вас ми стига. Аз зная, че сте джентълмен, главата си залагам.

Видяхме как пиратът, който носеше бялото знаме, се опита да задържи Силвър. И никак не бе чудно, след като бе чул надменния отговор на капитана. Но Силвър му се присмя и го тупна по рамото, като че ли с това искаше да каже, че е безсмислено да се страхува. После стигна до оградата, прехвърли патерицата, след нея единия си крак и я прескочи бързо и ловко.

Трябва да призная — тази сцена така ме бе погълнала, че съвсем бях забравил задълженията си като часовой. Аз напуснах поста си на източната бойница и застанах зад капитана, който междуременно беше седнал на прага с подпрени на коленете лакти и държеше в длани главата си, загледан във водата, която клокочеше в стария железен котел. Той тихичко си подсвиркуваше песента:

„Елате, момци и девизи“.

Изкачването на хълма беше истинско мъчение за Силвър. Стръмнината на склона, дънерите и мекият пясък затрудняваха движението му с патерицата и той беше безпомощен като кораб без вятър. Но Силвър юнашки и мълчаливо превъзмогна препятствията и накрая застана пред капитана, като най-учтиво му отдаде чест. Той беше облечен в най-новите си дрехи: дълъг до колене син мундир с много бронзови копчета, а на главата си носеше килната назад, богато извезана триъгълна шапка.

— Значи дойде, приятелю — каза капитанът, като вдигна глава. — Седни.

— Няма ли да ме пуснете да вляза, капитане? — жално попита Силвър. — Тази сутрин е много студено, сър, за да седя във на пясъка.

— Е, да, Силвър — каза капитанът, — ако беше честен човек, можеше сега да си седиш в кухнята. Ти сам докара работите до това

положение. А сега или си моят корабен готвач, с когото ще се отнеса човешки, или си капитан Силвър — бунтовник и морски разбойник, когото ще пратя по дяволите!

— Добре, добре, капитане — отвърна корабният готвач, сядайки на пясъка, както му бе казано, — само че ще трябва после да ми подадете ръка да стана. В какво хубавичко място сте се наредили! А-а, ето и Джим! Добро ти утро, Джим! Докторе, моите почитания! Виж как сте се събрали, така да се каже, като някое щастливо семейство.

— Ако имаш нещо да казваш, приятелю, казвай! — рече капитанът.

— Прав сте, капитан Смолет — отвърна Силвър. — Работата преди всичко. Я слушайте, тая нощ вие добре ни изиграхте, не отричам, че добре ни изиграхте. Някой тук знае майсторски да върти тоягата. Не отричам, че здравата разтресохте някои от нашите хора, дори не само някои, а всички. Да речем, че и мен разтресохте, та може би затова съм тук, да се споразумея с вас. Но запомнете, капитане, това няма да се случи втори път, гръм да ме порази! Ние ще поставим стража и ще намалим рома. Вие сигурно сте смятали, че всички сме мъртво пияни, но аз ще ви кажа, че лично аз бях трезвен — само че бях уморен като куче. Миг по-рано да се бях събудил, щях да ви хвана на местопрестъплението, главата си залагам! А оня още не бе умрял, когато отидох при него.

— Е и? — каза капитан Смолет съвсем хладнокръвно. Всичко, което Силвър му разказа, беше загадка за него, но той не даде да се разбере това от тона му. Аз започнах да се досещам каква ще да е била работата. Припомних си последните думи на Бен Гън и разбрах, че той е посетил пиратите през нощта, когато са спели мъртво пияни около огъня. Сърцето ми трепна от радост, че сега срещу нас оставаха само четиринадесет противника.

— Вижте какво ни интересува — каза Силвър. — Ние искаме съкровището и рано или късно то ще бъде в наши ръце — това искаме ние. А вие навярно гледате да отървете кожата си — това искате вие. Вие имате някаква карта, тъй ли?

— Може и да е тъй — отвърна капитанът.

— А-а, аз зная, че тя е у вас — отговори Дългия Джон. — И вие нищо не печелите, че ми говорите с недомлъвки, главата си залагам. Та

вижте какво — на нас ни трябва тази карта. А самият аз никога не съм ви мислил злото.

— Тия приказки не ми минават, приятелю — прекъсна го капитанът. — На нас ни е известно какви са намеренията ти, но това не ни тревожи, защото, както виждаш, няма да ги изпълниш.

И капитанът го изгледа спокойно, като продължи да пълни лулата си.

— Ако Ейб Грей... — започна Силвър.

— Млъкни! — изрева капитанът. — Грей нищо не ми е разправял, а и аз нищо не съм го питал. Нещо повече — ще ми се да хвърля и теб, и него, и целия този остров във въздуха. Ето какво мисля, приятелю, по този въпрос.

Този гневен изблик, изглежда, подействува като студен душ на Силвър. Той бе започнал да се разпалва, но сега се овладя.

— Така да е — каза той. — Не е моя работа да казвам кое джентълмените трябва да смятат за редно и кое не. Но както виждам, вие се готвите да запушите, капитане, и аз ще си позволя същото.

И той си напълни лулата и запуши. Двамата седяха мълчаливо и пушеха, като ту си разменяха погледи, ту натъпкваха тютюна в лулите си или пък се навеждаха напред да плюнат. Да ги гледа човек беше интересно като на театър.

— Та сега на въпроса — каза най-после Силвър. — Вие трябва да ни дадете картата, за да намерим съкровището, и да спрете да стреляте по нещастните моряци и да им разбивате главите, когато спят. Ако се съгласите, ще ви дадем възможност да избирате: или да дойдете с нас на кораба, след като сме натоварили съкровището, и да ви оставим на някой бряг невредими, за което ще получите гаранция и честната ми дума; или, ако това не ви харесва, понеже някои наши хора имат да уреждат стари сметки с вас, че сте ги тормозили при пътуването насам, ще ви оставим тук на острова. Ще си разделим припасите поравно и аз ви гарантирам, както и при първото условие, че ще съобщя на първия срещнат кораб да дойде да ви вземе. Сега признайте, че ви предлагам добри условия. По-добри никой няма да ви предложи. И аз се надявам — тук той повиши гласа си, — че всички, които са вътре, ще чуят моите думи, защото това, което ви говоря, се отнася до всички.

Капитан Смолет стана от мястото си и тръсна пепелта от лулата в лявата си длан.

— Това ли е всичко? — попита той.

— До последна дума, гръм да ме поразя! — отговори Джон. — Откажете ли, вече ще ви говоря с куршуми.

— Много добре — каза капитанът. — А сега ти ме изслушай. Ако дойдете тук един по един, невъоръжени, ще ви окова и ще ви откарам на съд в Англия. Ако не дойдете, аз, Александър Смолет, верен на своето родно знаме, ще ви пратя до един при самия дявол! Вие няма да намерите съкровището. Не можете да управлявате и кораба, защото нито един от вас не е годен за тази работа. Не можете и да се биете с нас, защото ето Грей сам се изтръгна от петима. Вашият кораб е вързан, мистър Силвър, и здравата е затънал, това скоро ще разберете. Аз стоя тук и ти говоря, но това са последните човешки думи, които чуваш от мене, защото кълна се, че ще забия куршум в гърба ти, когато те срещна втори път. А сега марш! Веднага се омитай оттук!

Лицето на Силвър се изкриви от злоба. Очите му изскочиха от орбитите. Той гневно изтърси пепелта от лулата си.

— Подайте ми ръка да стана! — извика той.

— Няма да ти подам — отвърна капитанът.

— Кой ще ми подаде ръка? — изрева Силвър.

Нито един от нас не се помръдна. Като забълва най-грозни ругатни, той запълзя по пясъка, докато стигна подпората на навеса, с помощта на която се изправи на патерицата си. Тогава той плюна в извора.

— На ви! — извика той. — Това е мнението ми за вас. Преди да изтече час, ще стегнем крепостта в железен обръч като някоя ромова бъчва. Смейте се, смейте се, дявол ви взел! След малко ще се смеете на оня свят. Щастлив ще е оня, който не остане жив.

Той изтърси една безобразна ругатня и се спусна бързо по склона, като забиваше патерицата в пясъка. Долу направи няколко несполучливи опита да прескочи оградата, човекът с бялото знаме му помогна и в миг се скриха между дърветата.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

АТАКАТА

Щом Силвър се скри, капитанът, който го беше наблюдавал внимателно, влезе в крепостта и видя, че никой, освен Грей не беше на поста си. И тогава за пръв път го видяхме разгневен.

— По местата си! — изрева той.

След като изпълнихме заповедта му, той каза:

— Грей, ще запиша името ти в корабния дневник. Ти изпълни дълга си като истински моряк. Мистър Трилони, вие ме изненадвате, сър. Докторе, смятах, че сте носили военна униформа. Ако така сте изпълнявали дълга си при Фонтеной, сър, по-добре да бяхте останали да си лежите в койката.

Групата на доктора зае местата си на бойниците, а останалите започнаха да зареждат мускетите. Лицата на всички ни горяха от срам.

Капитанът ни наблюдаваше мълчаливо известно време, после отново заговори:

— Момчета — каза той, — аз здравата наредих Силвър, като нарочно го предизвиках, та както той сам каза, преди да е изтекъл и час, ще бъдем нападнати. Те ни превишават по брой, както ви е известно, но ние се бием от защитено място, а преди минута мислех и че сме дисциплинирани. Не се съмнявам, че ще ги бием, ако вие сте твърдо решени на това.

Тогава той обходи крепостта и сам каза, че всичко е в ред. На двете къси стени на крепостта — към изток и запад — имаше само по една бойница; на южната страна, откъм навеса, имаше две, а на северната — пет. Имахме точно двадесет мускета за седмината. Дървета бяха струпани на четири купчини — нещо като маси, по една към средата на всяка стена, върху които наредихме бойните припаси и по четири заредени мускети, за да бъдат подръка на защитниците. В средата бяха наредени ножовете.

— Изгасете огъня — каза капитанът. — Вече не е студено и в очите ни не бива да влиза пушек.

Мистър Трилони сам изнесе желязната кошница с горещите въглени, които загаси в пясъка.

— Хокинс не е закусвал. Хокинс, вземи си закуската и я яж на поста си — продължи капитан Смолет. — По-бързо, момчето ми, не бива да останеш гладен. Хънтър, раздай на всеки по чашка бренди.

Докато се извършваше всичко това, капитанът обмисли докрай плана за отбраната.

— Докторе, вие ще стоите до вратата — каза той. — Само внимавайте и не се показвайте. Не излизайте под навеса, а стреляйте отвътре. Хънтър, дръжете източната страна. А вие, Джойс, застанете на западната страна. Мистър Трилони, вие сте най-добрият стрелец затова заедно с Грей ще отбранявате дългата северна страна с петте бойника, защото оттам ще дойде опасността. Ако успеят да се доберат до тази стена и започнат да стрелят върху нас през собствените ни бойници, ще загубим играта. Хокинс, тъй като нито ти, нито аз умеем да стреляме, ще зареждаме мускетите и ще помагаме, където трябва.

Както капитанът каза, студът бе преминал. Щом слънцето се издигна над горския пояс около крепостта, то започна силно да припича откритата част на хълма и в миг разпръсна мъглата. Пясъкът бързо се нажежи, смолата в трупите започна да се топи. Ние хвърлихме всички жакети и палта, разкопчахме и ризите си и навихме ръкави. В треска от горещина и напрежение всеки застана на своя пост.

Измина час.

— Дявол ги взел — каза капитанът. — Отегчително като затишие в морето. Грей, я засвири нещо, за попътен вятър.

Точно в този миг разбрахме, че атаката е предстояща.

— Моля ви, сър — каза Джойс, — ако видя някого, трябва ли да стрелям?

— Нали така ти казах! — извика капитанът.

— Благодаря ви, сър — отвърна Джойс пак така спокойно и учтиво.

Известно време не се чуваше нищо, но въпросът на Джойс ни държеше нащрек, ние налягахме слух и зрение, стрелците стискаха мускетите си, готови за стрелба, а капитанът стоеше в средата на крепостта със стиснати устни и свъсени вежди.

Така изминаха няколко секунди. Внезапно Джойс се прицели и гръмна. Ехото едва бе замряло, когато от всички страни проехтя

разкъсан залп, изстрелите следваха един след друг като непрекъснатата пукотевица. Няколко куршума се забиха в стените, но нито един не проникна вътре. Когато пушекът се разсея, крепостта и горите наоколо придобиха отново предишния си тих и спокоен вид. Нито едно клонче не се поклащаше, нито пък се мярваше някое лъскаво дуло, за да издаде присъствието на нашите врагове.

— Можа ли да го уцелиш? — попита капитанът.

— Не — отвърна Джойс. — Мисля, че не успях, сър.

— И това не е лошо, да си кажа правото — промърмори капитан Смолет. — Зареди му мускета, Хокинс. Колко смятате, че са били откъм вашата страна, докторе?

— Мога да ви кажа, че бяха точно три изстрела от моята страна — каза доктор Ливзи. — Видях трите блясъка — двата един до друг, а другият по на запад.

— Три! — повтори капитанът. — А колко от вашата страна, мистър Трилони?

Но на този въпрос не можеше така лесно да се отговори. Откъм север, според скуайъра, бяха седем, а според Грей — осем или девет. От изток и запад бе отправен само по един изстрел. Явно, че атаката щеше да се развие от северната страна, а от другите три страни щяха да водят мнима атака, за да отвлекат вниманието ни. Но капитан Смолет не направи никакви размествания. Той твърдеше, че ако нападателите успеят да прехвърлят оградата, те ще превземат неотбраняваните бойници и ще ни избият като плъхове в собствената ни крепост.

Но ние нямахме много време да разсъждаваме. Внезапно със силни викове малка група пирати изскочи от северната страна на гората и се втурна право към оградата на крепостта. В същия миг от гората отново откриха огън и един куршум изсвистя през входа и пръсна на парчета мускета на доктора.

Нападателите се покатериха по оградата като маймуни. Скуайрът и Грей непрекъснато стреляха. Трима пирати паднаха, един отсам оградата, двама отвън. Но от тях единият, изглежда, беше повече уплашен, отколкото ранен, защото веднага скочи на крака и мигом изчезна в гората.

Двама лежаха на земята, един избяга, а четирима успяха да прехвърлят благополучно оградата, докато останалите седем-осем

души, всеки от които вероятно беше снабден с по няколко мускета, непрекъснато ни обстрелваха. Но тяхната стрелба по крепостта беше безполезна.

Четиримата нападатели се втурнаха с викове право към крепостта, като непрекъснато стреляха. Пиратите, останали в гората, също викаха за насърчение. Ние дадохме няколко изстрела, но в бързината стрелците, изглежда, не улучваха целта. Следния миг четиримата пирати изкачиха хълма и ни нападнаха.

На средната бойница се показва главата на боцмана Джоб Андерсън.

— Бийте ги! Бийте ги! — ревеше той гръмогласно.

В същия миг друг един пират грабна мускета на Хънтър за дулото, което се подаваше от бойницата, изтръгна го от ръцете му и със силен удар просна нещастния човек безчувствен на земята. В това време трети пират, който беше успял да обиколи оградата невредим, се появи внезапно на входа и нападна със сабя доктора.

Сега нашето положение изведнъж се измени. Само миг по рано ние стреляхме от прикритие върху неприкрити врагове, а сега бяхме изложени на техните удари, без да можем да им отвърнем.

— Всички навън, на открито! На нож! — викаше капитанът. Аз грабнах една сабя от купа дърва, но в същото време някой друг също грабна сабя оттам и ме поряза по кокалчетата на пръстите, което почти не усетих. Аз се втурнах през вратата и изскочих вън на светло. Някой тичаше по петите ми, но не знаех кой е. Точно пред мен докторът гонеше пирата, който го нападна, надолу по хълма, и в момента, когато погледнах към него, той изби с удар сабята му и го простря на земята по гръб с разсечено лице.

— Около къщата, момчета! Около къщата! — викаше капитанът и въпреки суматохата долових някаква промяна в гласа му.

Аз се подчиних машинално, обърнах се към изток и с вдигната сабя се втурнах зад ъгъла на къщата. В следния миг се намерих лице с лице с Андерсън. Той изрева и вдигна ножа високо над главата си, който блесна на слънцето. Нямах време дори да се уплаша и тъй като ударът идеше отсреща ми, аз отскочих встрани, но кракът ми се плъзна на мекия пясък и се търкулнах с главата надолу по склона на хълма.

Когато излязох през вратата, другите пирати вече се бяха втурнали към оградата, за да ни довършат. Един от тях с червено нощно кепе и нож в уста се беше покатерил вече на нея и бе прехвърлил единия си крак. Всичко стана толкова бързо, че когато отново скочих на крака, картината бе същата. Пиратът с червеното кепе все още беше на оградата, а главата на друг се подаваше над нея. И все пак в този кратък миг боят бе завършил и победата бе на наша страна.

Грей, който тичал след мене, успя да посече големия боцман, когато той напразно замахнал към мене. Друг пират беше застрелян на самата бойница в момента, когато стрелял вътре, и сега агонизираше, а пистолетът пушеше в ръката му. Сам видях как докторът с един удар се беше справил с третия. От четиримата, които прескочиха оградата, само един беше невредим, но той, като остави сабята си на полесражението, се мъчеше да прехвърли оградата, обезумял от страх.

— Стреляйте! Стреляйте отвътре! — извика докторът. — А вие, момчета, всички веднага в заслона!

Но никой не обърна внимание на думите му, отвътре не последва никакъв изстрел и последният нападател успя да избяга и изчезна с другите в гората. За няколко секунди нищо не остана от нападателите, освен петимата убити, четирима отвътре и един извън оградата.

Докторът, Грей и аз се спуснахме с всички сили към закритието. Останалите живи пирати сигурно скоро щяха да се върнат там, където бяха оставили мускетите си, и можеха всеки миг отново да открият огън.

Пушекът се беше вече поразнесъл и с един поглед ние видяхме цената, с която бяхме платили победата. Хънтър лежеше безчувствен до своята бойница; Джойс бе мъртъв, застрелян в главата, а в средата скуайрът придържаше капитана. И двамата бяха бледи.

— Капитанът е ранен — каза мистър Трилони.

— Избягаха ли? — попита мистър Смолет.

— Всички, които успяха — отвърна докторът, но петима от тях никога вече няма да бягат.

— Петима! — извика капитанът. — Това е добре. Петима убити срещу трима наши, значи оставаме четири срещу девет. Сега сме по-добре, отколкото в началото. Тогава бяхме седем срещу деветнадесет или поне мислехме, че са толкова.

Бунтовниците скоро останаха само осем души на брой, защото човекът, когото мистър Трилони застреля на борда на шхуната, умря същата вечер от раната си. Но това, разбира се, узнахме по-късно.

ПЕТА ЧАСТ
МОИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ ПО МОРЕ

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

КАК ЗАПОЧНАХА МОИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ ПО МОРЕ

Бунтовниците вече не се върнаха, нито се опитаха да стрелят от гората. „Те си получиха пая за днес“ — казваше капитанът и ние можехме спокойно да превържем ранените и да приготвим обяда. Скуайрът и аз готвехме във въпреки опасността, за да сме по-далече от охканията на ранените, за които докторът се грижеше.

От осемте, които бяха паднали в боя, само трима все още дишаха — пиратът, който бе ранен при бойницата, Хънтър и капитан Смолет. Положението на първите двама беше безнадеждно: пиратът издъхна, докато докторът го оперираше, а Хънтър въпреки всичките ни усилия не можа да дойде в съзнание. Той живя през целия ден, като дишаше шумно, също като стария пират у нас, след като получи апоплектичен удар. Костите на гръдния му кош бяха счупени от удара, а черепът му — пукнат от падането. През следната нощ, без да издаде нито звук, той издъхна.

Раните на капитана бяха тежки, но не опасни. Нито един важен орган не беше тежко засегнат. Куршумът на Андерсън — защото Джоб беше първият, който го рани — бе счупил ключицата му и засегнал леко белия му дроб, а вторият куршум беше само разкъсал и разместил някои мускули в прасеца му. Докторът беше сигурен, че той ще се възстанови, но казваше, че в течение на няколко седмици не трябва да ходи, да движи ръката си или да говори много.

Случайната рана на пръстите ми беше като ухапване от бълха. Доктор Ливзи ми сложи лейкопласт и приятелски ми издърпа ушите.

Рано следобед скуайрът и докторът седнаха до капитана да се съвещават и след като се наприказваха, докторът си взе шапката и пистолетите, препаса сабя, сложи картата в джоба си и с мускета на рамо прехвърли оградата откъм северната страна и бързо се отдалечи между дърветата.

Грей и аз бяхме седнали в един далечен ъгъл, за да не чуваме разговора на нашите ръководители. Грей извади лулата от устата си и забрави да я сложи отново, така се смая, като видя, че докторът излиза.

— Що за дяволска работа — каза той, — доктор Ливзи да не е полудял?

— Не мисля така — казах аз, — той ще е последният човек от нас, на когото може да се случи подобно нещо.

— Може, приятелю — каза Грей, — но тогава, ако той не е луд, то аз съм луд.

— Предполагам — отвърнах аз, — че докторът си има някакъв план и ако не се лъжа, той сега отива да се срещне с Бен Гън.

Не се лъжех, както по-късно разбрах. Междувременно в крепостта се задушавихме от горещина, а отвън пясъкът беше нажежен от обедното слънце и в главата ми започна да се промъква една мисъл, която съвсем не беше разумна. Аз започнах да завиждам на доктора, че се разхожда в хладната сянка на дърветата, че слуша пойните птици и диша приятната миризма на боровете, докато аз седях и се пържех от горещина с дрехи, залепнали за смолата на трупите, сред кръв и мъртви тела. Обхвана ме чувство на силно отвращение към това място, чувство почти равно по сила на страха ми.

През цялото време, докато почиствах пода и миех съдовете от обета, това чувство на отвращение и завист ме завладяваше все по-силно, докато най-последно, като се намерих близо до един чувал със сухари и забелязах, че никой не ме наблюдава, реших да направя първата стъпка към моето бягство и напълних двата джоба на жакета си със сухари.

Може да ме смятате за глупак, защото действително щях да извърша една безумна и крайно рискована постъпка, но аз бях решил да взема всички възможни предпазителни мерки. Ако нещо ми се случеше, тези сухари щяха да ми помогнат да не премалея от глад поне до края на следния ден.

Взех също един чифт пистолети и тъй като имах вече барут и куршуми, се почувствувах добре въоръжен.

Планът, който бях замислил, сам по себе си не беше лош. Аз смятах да сляза до пясъчната ивица, която откъм изток отделя залива от откритото море, и да намеря Бялата скала, която бях забелязал предишната вечер, за да разбера дали Бен Гън наистина крие лодката си там — нещо, което си заслужаваше риска. Но тъй като бях сигурен, че няма да ми позволят да напусна крепостта, нищо друго не ми оставаше, освен да се измъкна незабелязано — една лоша и

неоправдана постъпка. Но тогава бях още момче и правех това, което си намислех.

Скоро обстоятелствата така се стекоха, че удобният миг настъпи. Скуайрът и Грей бяха заети с превързване на раните на капитана и тъй като пътят беше открит, аз се прехвърлих през оградата и се отправих през дърветата и преди да забележат моето отсъствие, толкова се отдалечих, че не бих могъл да чуя виковете им.

Тази беше втората ми неразумна постъпка, много по-лоша от първата, защото оставях само двама здрави хора да пазят крепостта, но както първата, така и тази спомогна впоследствие за нашето спасение.

Аз се запътих право към източния бряг на острова, защото бях решил да вървя по пясъчната ивица откъм страната на морето, за да избягна възможността да ме забележат от залива. Беше късно следобед, но слънцето все още припичаше силно. Като вървах под високите дървета, чувах не само непрестанния тътен на прибоя в далечината, но и шумоленето на листата и блъскането на клоните, което показваше, че духа по-силен морски бриз от обикновено. Скоро ме лъхна прохладна струя и след няколко крачки стигнах до края на гората. Пред мен до самия хоризонт блесна синьото море, чиито вълни се блъскаха и пенеха в брега.

Морето никога не беше спокойно около Острова на съкровищата. Слънцето можеше да блести, въздухът да не трепва, а морето да е гладко и синьо, но големите вълни се разбиваха край брега деня и нощя и едва ли имаше място на острова, където да не се чува техният грохот.

Аз вървах по пясъка и изпитвах голямо удоволствие, но като сметнах, че съм слязъл доста на юг, скрих се сред гъстите храсти и запълзях внимателно нагоре към хребета на пясъчната ивица.

Морето остана зад мен, а пред мен беше заливът. Морският бриз, след като се беше надухал вече, утихваше. Смениха го леки въздушни течения от юг и югоизток, които носеха гъсти мъгли. Заливът, заграден от Острова на скелета, лежеше неподвижен и оловносив, като в деня, когато за първи път влязохме в него. „Испаньола“, на която се развяваше черното пиратско знаме, се отразяваше съвсем ясно в гладката огледална повърхност от върха на мачтите до ватерлинията.

До нея стоеше една от лодките със Силвър на кърмата — него можех всякога да разпозная, — а двама пирати се бяха надвесили от

кърмовия фалшборд към него. Единият от тях имаше червено кепе — същият разбойник, когото преди няколко часа бях видял да прескача оградата. Те, изглежда, разговаряха и се смееха, макар че от това разстояние — повече от миля, разбира се, не можех да чуя нито дума. Изведнъж се разнесе страхотен, необикновен крясък, който най-напред ме уплаши силно, но веднага си припомних, че това е гласът на Капитан Флинт и дори ми се стори, че видях пъстрокрилата птица, кацнала на рамото на своя господар.

Скоро лодката се отдалечи от кораба в посока към брега, а човекът с червеното кепе и неговият другар се спуснаха към каютата.

По това време слънцето залезе зад хълма „Далекоглед“ и тъй като мъглата бързо се сгъстяваше, започна да се стъмва. Аз разбрах, че не трябва да губя минута, ако искам да намеря лодката тази вечер.

Бялата скала, която се виждаше над храстите, се намираще на разстояние около една осма от миля долу на пясъчната ивица и аз вървях доста време, а често трябваше да пълзя сред храстите, докато стигна до нея. Беше се почти стъмнило, когато докоснах грапавата ѝ повърхност. Точно под скалата имаше една много малка долчинка, покрита със зелен мъх, скрита сред пясъчни насипи и гъсти ниски храсти, които стигаха до колене, а в средата на долчинката действително имаше малка палатка от кожи на диви кози като тези, които скитниците цигани в Англия носят със себе си.

Аз се спуснах в долчинката, вдигнах края на палатката и наистина намерих лодката на Бен Гън. Това беше най-недодяланият предмет, който бях виждал — крива, грубо издялана рамка от жилаво дърво, на която бяха опънати кози кожи с козината навътре. Тя беше извънредно малка дори за мен и не можех да си представя, че може да плава, ако в нея има възрастен човек. На дъното ѝ имаше малка пейка, подпора за краката и весло с двойна лопата.

Дотогава не бях виждал плетена рибарска лодка, каквито са си правели древните британци. По-късно можах да видя подобна лодка, но не мога да ви опиша лодката на Бен Гън, освен като ви кажа, че тя наподобяваше най-първобитната и лошо изработена плетена рибарска лодка, правена някога от човешка ръка. Но тя имаше голямото преимущество, че беше извънредно лека и удобна за пренасяне.

Сега, като намерих лодката, човек би казал, че моето скитничество трябваше да завърши, но в главата ми дойде друга идея,

която така ме въодушеви, че бях в състояние да я изпълня дори пред очите на самия капитан Смолет. Аз реших да се възползувам от тъмнината на нощта, да доплавам до „Испаньола“ и да прережа котвеното въже. Така корабът щеше да остане на произвола на вълните, които щяха да го изхвърлят някъде на брега. Аз си помислих, че след като бунтовниците получиха такъв отпор сутринта, щяха да гледат на всяка цена да вдигнат котва и хванат морето. Сметнах, че трябва непременно да им попреча, и като видях, че вахтените на кораба останаха без лодка, реших, че ще мога да изпълня плана си без особен риск.

Аз седнах и зачаках да се стъмни напълно, като хубаво се нахраних със сухарите. Нощта беше изключително тъмна и подходяща за моя план. Цялото небе беше забулено в мъгла. Когато последните лъчи на деня угаснаха, пълен мрак се спусна над Острова на съкровищата. И когато най-после вдигнах лодката на рамо и едва изпълзях из тъмната долчинка, където бях вечерял, забелязах, че над целия залив блещукаха само две светли точки.

Едната от тях беше огънят на брега край блатата, около който претърпелите поражение пирати лежах и пиянствуваха. Другата беше бледа светлинка в мрака, която показваше мястото на закотвения кораб. Течението го беше обърнало с кърмата към мен. Единствената светлина на борда идеше от каютата. Това, което виждах, беше само отражение в мъглата на лъчите, които излизаха от кърмовия прозорец.

Отливът беше започнал доста отдавна, така че трябваше да прегазя широка ивица мокър пясък, в който понякога краката ми потъваха чак над глезените. Когато стигнах до отдръпващата се вода, нагазих в нея, потопих лодката и с известно усилие я задържах с кила надолу.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА ОТЛИВЪТ

Скоро се убедих, че лодката е съвсем безопасна за човек с моя ръст и тегло. Тя бе лека и подвижна във водата, но когато се опитвах да я управлявам, тя най-упорито отказваше да ме слуша, като се накланяше или извърташе на една страна. Както и да се мъчех да я насоча, тя неизменно се отклоняваше от посоката и само се въртеше в кръг. Самият Бен Гън дори ми беше казал, че „с нея трудно можеш да се справиш, ако не ѝ разбереш навиците“.

И аз действително „не бях разбрал навиците ѝ“. Ту се насочваше във всички други посоки, само не в тази, в която исках. Най-често се обръщаше напред с широката си страна. Сигурно никога нямаше да стигна кораба, ако отливът не ме беше поел. За щастие той ме носеше независимо от моето гребане по посока към „Испаньола“, която се намиреше във фарватера^[1], така че неизбежно щях да се натъкна на нея.

Отначало шхуната се виждаше като някакво по-черно от тъмнината петно, но постепенно мачтите и корпусът ѝ започнаха да се очертават и следния миг (защото колкото по-навътре навлизах, толкова течението се ускоряваше) аз се намерих до котвеното въже и се хванах за него.

Въжето беше опънато като тетива на лък, така силно шхуната теглеше своята котва. Вълните клокочиха и шумяха около корпуса като буен планински поток. Прережех ли въжето с джобното си ножче, „Испаньола“ щеше да се понесе по течението.

Дотук всичко мина добре, но следния миг се досетих, че котвеното въже, прерязано изведнъж, е така опасно, както силно ритване от кон. И ако се окажех толкова неблагоприятен да прережа въжето изведнъж, бях повече от сигурен, че и аз, и моята лодка с един удар щяхме да бъдем потопени.

Тази мисъл ме накара да спра. И ако щастливият случай отново не ми се беше притекъл на помощ, щях да се откажа от намеренията си. Леките ветрове, които бяха започнали да духат откъм югоизток и юг, след като се стъмни, задухаха от югозапад. Докато седях и обмислях нещата, вятърът духна, подхвана „Испаньола“ и я понесе срещу течението. За моя най-голяма радост аз почувствувах как въжето се отпусна и ръката ми, с която го стисках здраво, се потопа за миг във водата.

Това ме накара да взема окончателно решение. Аз бързо извадих ножчето си, отворих го със зъби и започнах да прорязвам една по една нишките на въжето, докато „Испаньола“ остана да се държи само на две нишки. Тогава зачаках нов повей, за да прережа и тях, когато се отпуснат.

През това време от каютата се чуваха силни гласове, но, да си кажа правото, така бях погълнат от други мисли, че не им бях дал ухо. Но сега, когато нямах друга работа, почнах да се вслушвам в тях.

Единият глас беше на кормчията Изреъл Хендз, който някога бил топчия на Флинт. Другият принадлежеше несъмнено на вече познатия ми приятел с червеното кепе. И двамата явно бяха много пияни и продължаваха да пият, защото единият с вик отвори кърмовото прозорче и изхвърли нещо, навярно празна бутилка. Но те не само бяха пияни, но очевидно бяха и бясно разгневени. Ругатните им се сипеха като град, от време на време избухваха като взрив и бях сигурен, че следния миг ще се хвърлят един срещу друг. Но всеки път разпратата стихваше и не се стигаше до бой.

Виждах на брега червеното сияние на големия лагерен огън, което проблясваше през крайбрежните дървета. Някой пееше стара, монотонна моряшка песен с ниски трилери на края на всеки стих.

Песента сякаш нямаше край и щеше да свърши само когато се изчерпи търпението на певица. Аз много пъти я бях слушал на кораба, но си спомних само следните думи:

Седемдесет и пет поеха с капитана, един-едничък жив остана...

Помислих си колко подходяща тази тъжна песен на хора, които бяха претърпели такива загуби сутринта. Но от това, което видях покъсно, аз се убедих, че всички тези пирати бяха безчувствени като морето, в което плаваха.

Най-после вятърът задуха. Шхуната отново се приближи към мен в тъмнината и аз почувствувах, че въжето се отпусна. С голямо усилие прерязах последните нишки. Вятърът не оказваше влияние на лодката, но течението в миг ме отнесе под носа на „Испаньола“. В същото време шхуната започна да се носи по течението и да се върти около оста си.

Аз гребях с всички сили, защото очаквах всеки миг да бъда потопен, но веднага след като разбрах, че няма да мога да се отдалеча встрани от кораба, се отправих към кърмата на кораба. Накрая успях да се поотдалеча от опасността, но тъкмо когато правех последни усилия, напипах някакво въже, което висеше през борда на кърмата. Аз моментално го сграбчих.

Защо сторих това — не мога да кажа. В първия момент го хванах инстинктивно, но когато го дръпнах и разбрах, че е здраво вързано, любопитството ми надделя и реших да надникна през прозорчето в каютата.

Аз теглех въжето с две ръце и когато сметнах, че съм достатъчно близо до кърмата, с голям риск се приповдигнах и успях да видя тавана и част от каютата.

В това време шхуната и нейният малък спътник се носеха доста бързо по течението, та вече се бяхме изравнили с лагерния огън. Корабът, както казват моряците, високо „се разбъбри“, като шумно пореше безбройните малки вълни, и ако не бях надникнал през прозорчето, нямаше да мога да разбера защо хората, които бяха оставени да охраняват кораба, не бяха вдигнали тревога. Но един поглед ми бе достатъчен и аз наистина не посмях да се надигна втори път от моята неустойчива черупка. Хендз и другарят му се бяха хванали здравата за гушите в отчаян двубой.

Аз се спуснах към пейката в лодката последния миг, преди да се преобърна. Пред очите ми се въртяха двамата разярени пирати с пламнали лица, които се мятаха, вкопчани един в друг, при светлината на опушената лампа. Аз затворих очи, за да привикна отново към тъмнината.

Безкрайната балада най-после беше свършила и малкото хора около огъня бяха подели в хор добре познатата ми песен:

„Петнайсет души във ковчега на мъртвеца, йо-хо-хо, и бутилка ром! А дявола и спирта другите довърши! Йо-хо-хо, и бутилка ром!“

Тъкмо си мислех какво вършат в този миг пиянството и дяволът в каютата на „Испаньола“, когато внезапен тласък на лодката ме накара да изтръпна. В същото време тя се завъртя и промени курса си. Течението неочаквано беше станало по-бързо.

Веднага отворих очи. Наоколо ми шумяха и се пенеха безброй малки, леко фосфоресциращи вълни. „Испаньола“, която ме подмяташе на няколко ярда зад себе си, се олюля. Забелязах как се заклатиха мачтите ѝ, които едва се очертаваха в нощната тъмнина. Като се вгледах, се убедих, че корабът също поема курс към юг.

Аз погледнах през рамо към брега и сърцето ми силно затуптя. Точно зад мен светеше лагерният огън. Течението се беше обърнало под прав ъгъл и носеше голямата шхуна и моята малка нестабилна лодчица. Все по-бързо и по-шумно силното течение ни влачеше през устието на пролива към открито море.

Внезапно шхуната пред мен направи рязък завой от около двадесет градуса. В същото време от кораба долетяха викове. Чух топуркането на нозе по стълбичката и се уверих, че, усетили грозящата ги опасност, двамата пияни най-после бяха прекъснали разпратата си.

Аз цял се проснах на дъното на жалката лодчица и се оставих в ръцете на съдбата. Бях сигурен, че при излизането ни от пролива ще попаднем на прибой на разярените вълни, които бързо щяха да сложат край на всичките ми мъки. Макар че бях готов да посрещна смъртта, беше ми непоносимо да я очаквам.

Така навярно съм лежал в продължение на няколко часа, непрекъснато тласкан насам-натам от вълните, чиито пръски ме мокреха, и през цялото време очаквах следната вълна да сложи край на всичко. Но постепенно ме обхвана тежка умора, умът и тялото ми започнаха да се вцепеняват от ужаса, който преживявах. Най-после

сънят надделя и в моята люшкана от вълните лодчица засънувах бащиния си дом и старата странноприемница „Адмирал Бенбоу“.

[1] Фарватер — безопасен път за плавателен съд. Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА В ЛОДКАТА

Беше се разсъмнало, когато се събудих и видях, че вълните ме носят към югозападния край на Острова на съкровищата. Слънцето беше изгряло, но още се криеше зад големия масив „Далекоглед“, чиито огромни отвесни скали от тази страна се спускаха почти до морето.

Хълмовете „Гротмачта“ и „Бизанмачта“ се намираха от едната ми страна. Хълмът „Гротмачта“ бе обграден с отвесни скали, четиридесет-петдесет фута високи, а в основата му беше натрупана грамада сринати скали. „Бизанмачта“ се издигаше гол и мрачен. Бях едва на четвърт миля от брега и първата ми мисъл беше да започна да гребя към него и да слеза на някое по-удобно място. Но скоро се отказах от това намерение. Вълните се разбиваха с рев сред падналите скали. Всеки миг разпенени струи се издигаха с огромна сила, падаха и се разбиваха. Разбрах, че ако се приближа до този скалист бряг, вълните ще разбият моята лодка в него или пък напразно щях да се мъча да се покатеря по отвесните каменни стени.

Не стига това, ами по плоските като площадки скали забелязах да пълзят и да се спускат в морето със силен лай някакви огромни чудовища с лъскава кожа, подобни на големи охлюви с невероятни размери. Около четиридесет-петдесет от тия чудовища седяха на групи и огласяха с лая си цялата околност.

По-късно разбрах, че това са морски лъвове, които са съвсем безобидни. Но страшният им вид и непристъпният скалист бряг, в който непрестанно се разбиваха вълните, ме накараха да се откажа от намерението си и да се отправя по-нататък. Предпочитах да умра от глад в морето, отколкото да се изложя на подобна опасност.

В това време си спомних за една друга възможност да слеза на брега. Северно от „Фокмачта“ брегът е нисък и при отлив по него остава дълга ивица жълт пясък. А по на север се намира един нос, обозначен на нашата карта под името „Горския нос“, защото е обрасъл с високи борови гори, които стигат до самото море.

Спомних си какво беше казал Силвър за течението, което се движи край западния бряг на Острова на съкровищата в северна посока, и тъй като то вече ме носеше, реших да оставя зад себе си „Фокмачта“ и да запазя последните си сили, за да се опитам да сляза на много по-приветливия бряг на „Горския нос“.

По това време в морето имаше мъртво вълнение. Лекият вятър, който духаше непрекъснато от юг, съвпадаше с посоката на течението и вълните плавно се издигаха и спускаха, без да образуват гребени.

Ако не беше така, отдавна щях да загина, но при това положение аз се удивявах с каква лекота и сигурност се движи малката ми лодка. От време на време, легнал по гръб на дъното ѝ, поглеждах над борда и виждах голяма синя вълна, подобна на планински връх, да се надига край мен, но лодката леко се издигаше, клатеше се като на пружини и се спускаше плавно като птица по гладкия и гръб.

Постепенно аз се окуражих и като седнах, опитах се да гребя. Но и най-малката промяна в равновесието оказва влияние върху движението на една плетена лодка. Едва се бях изправил, когато лодката, нарушила плавно си движение, се спусна така стремглаво по една висока вълна, та ми се зави свят, и заби носа си в следната вълна, като вдигна облак от пръски.

Измокрен и изплашен, аз веднага заех предишното си положение, а лодката сякаш се опомни и ме понесе по вълните леко, както преди. Стана ми ясно, че тя няма да се остави да я командуват, но в такъв случай можех ли да се надявам, че някога ще стигна брега?

Обхвана ме ужасен страх, но въпреки това се мъчех да не губя присъствие на духа. Най-напред се заех да изгребя внимателно с моряшката си шапка влязлата в лодката вода; след това, като хвърлих поглед над борда, започнах да проучвам как тя успява да минава така лесно през вълните.

Открих, че всяка вълна, която се вижда от брега или от кораба като голяма гладка планина, всъщност напълно наподобява низ от хълмове със своите върхове, гладки места и долчинки. Лодката, като се обръщаше насам и натам, сама се движеше по ниските места, като избягваше големите хлътнатини и високите гребени на вълните.

„Много добре — си помислих аз, — явно, трябва да лежа, за да не нарушавам равновесието ѝ, но също така ясно е, че мога да спусна веслото от едната страна и на гладките места да я побутвам от време на

време към брега.“ И аз веднага реших да се заема с това. Повдигнат на лакти в уморителна поза, аз от време на време гребвах и насочвах носа й към брега.

Тази работа беше мъчителна и бавна, но аз явно напредвах. Когато приближих „Горския нос“, макар че щях да го отмина, бях се придвижил около сто ярда към изток. Вече бях съвсем близо до брега и виждах как свежите зелени върхове на дърветата се поклащат от вятъра. Разбрах, че няма да отмина следния нос.

Времето напредваше. Мъчеше ме страшна жажда. Слънцето жарко припичаше и се отразяваше хилядократно във вълните, а солената вода, която ме пръскаше, веднага изсъхваше на лицето ми, та устните ми бяха закоравели от сол. От всичко това гърлото ми гореше, а главата ми се пръскаше от болка. Дърветата, които видях така наблизко, само разпалваха желанието ми да стъпя на брега, но течението бързо ме отнесе оттатък носа. Когато се намерих отново пред открито море, аз забелязах нещо, което даде съвсем друга насока на мислите ми.

Точно пред мен, на не повече от половин миля, видях „Испаньола“, която плаваше с издути платна. Сега непременно щяха да ме забележат и да ме хванат, но жаждата така ме измъчваше, че не знаех дали да скърбя, или да се радвам на това. Но много преди да реша този въпрос, аз изпаднах в такова изумление, че забравих всичко друго, освен онова, което ставаше пред погледа ми. Фокът на „Испаньола“ беше изопнат заедно с двата кливера^[1]. Белите платна блестяха като сняг или като сребро на слънцето. Когато забелязах кораба, платната му бяха издути и той се движеше в северозападна посока. Предположих, че хората на борда са обиколили острова и се връщат отново в залива. Но после корабът започна да се движи все по на запад, което ме накара да мисля, че са ме забелязали и са се насочили към мене, за да ме хванат. Обаче „Испаньола“ зави точно срещу вятъра и застана безпомощно на място с увиснали платна.

— Негодници! — казах си аз. — Сигурно още не могат да си отворят очите от пиене. — И аз си представих как капитан Смолет би ги разсънил.

В това време шхуната постепенно се извъртя, вятърът изду платната и и за минута-две заплава бързо, но изведнъж отново спря и се обърна срещу вятъра. Това нещо се повтори многократно.

„Испаньола“ плаваше напред-назад ту устремно, ту бавно и всеки път, когато спреше, платната ѝ лениво се отпускаха. Разбрах, че никой не я управлява. Но в такъв случай какво беше станало с хората? Помислих си, че те навярно са мъртво пияни или пък са напуснали кораба и че ако успея да се кача на борда, може би щях да го върна отново на неговия капитан.

Течението носеше и лодчицата, и шхуната на юг с еднаква скорост. Но шхуната така се въртеше и бавеше всеки път, когато променяше курса, че не напредваше, а може би дори се връщаше назад. Бях сигурен, че ще я настигна, ако само имам достатъчно смелост да седна и да хвана греблото. Възприех тази идея, защото в нея имаше нещо героично, а и мисълта за бъчвата с вода на борда удвои смелостта ми.

Веднага седнах и в същия миг върху мен се изля порой от пръски, но аз упорито преследвах целта си и се заех с всички сили да гребя колкото може по-предпазливо към неуправляваната шхуна. Веднъж лодката ми гребна толкова много вода и така натежа, че трябваше да се спра и да я изгреба, докато сърцето ми биеше като на птичка. Но аз постепенно свикнах да я направлявам между вълните и сега само от време на време някоя вълна я удряше встрани и изплискваше лицето ми с пяна.

Приближавах се бързо към шхуната. Вече можех да забележа блясъка на бронзовия румпел^[2], който се въртеше насам-натам, но никакъв човек не се виждаше на палубата. Започнах да мисля, че корабът е изоставен. Ако ли пък не, пиратите сигурно лежаха пияни долу, където можех да ги затворя и да разполагам с кораба, както си искам.

За известно време той извърши това, което беше най-лошото за мен — застана неподвижно. Тогава носът му се обърна почти право към юг, после отново започна да се върти. При всяко негово обръщане платната му се издуваха и той тръгваше за момент по посока на вятъра. Аз казах, че това беше най-лошото за мен, защото в своята безпомощност, когато платната плющяха като оръдейни залпове, а скрипците скърцаха и стенеха по палубата, корабът се отдалечаваше от мен, понесен не само от бързото течение, но и тласкан от вятъра.

Най-последно ми се удаде удобен случай. Вятърът намаля за няколко секунди и течението постепенно обърна кораба така, че той бавно се

завъртя на оста си и застана с кърмата към мен. Прозорчето на каютата беше още отворено, а лампата мъждееше над масата, макар че отдавна бе настъпил денят. Гротът беше провиснал като знаме. Корабът явно дрейфуваше^[3].

През последните минути аз никак не бях напреднал, но сега удвоих усилията си и отново започнах да се приближавам към него.

Оставах ми около сто ярда, когато внезапно духна силен вятър. Платната се издуха, корабът зави вляво и полетя като лястовица.

Най-напред се отчаях, но после се зарадвах. Той направи кръг и заплава право срещу мен. Ето че вече бе изминал половината, после две трети, после три четвърти от разстоянието, което ни делеше. Аз можех да видя как кипят и се пенят вълните под носа му. Колко огромен изглеждаше той от мъничката ми лодчица!

Тогава изведнъж схванах опасността. Не ми оставаше време да мисля, а трябваше да действувам, ако исках да се спася. Аз бях на гребена на една вълна, когато шхуната се спусна от следната. Бушпритът^[4] беше над главата ми. Аз скочих на крака и от това лодката гребна вода. С едната си ръка се хванах за продължението на бушприта, а единият ми крак попадна между двете въжета, които се спускаха от мачтата. Докато аз още висях задъхан, от един тъп удар разбрах, че шхуната беше блъснала и потопила лодчицата ми и че вече нямах никаква възможност да напусна „Испаньола“.

[1] Предно триъгълно корабно платно. Б.пр. ↑

[2] Лост за завъртане на кормилото. Б.пр. ↑

[3] Дрейфувам — нося се по вятъра. Б.пр. ↑

[4] Предна хоризонтална или наклонена мачта. Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА АЗ СВАЛЯМ „ВЕСЕЛИЯТ РОДЖЪР“

Едва се бях хванал за бушприта, и кливерът изплющя като оръдеен изстрел, когато се изду на обратната страна. Това внезапно движение разтърси шхуната чак до кила, но следния миг, когато другите платна се издуха, кливерът отново се отпусна и провисна.

Това сътресение за малко щеше да ме събори в морето. Без да губя време, аз изпълзях по бушприта и се търкулнах с главата напред върху палубата.

Аз бях на онази страна на бака, от която духаше вятърът, и гротът, който беше издут, скриваше известна част от палубата. Наоколо нямаше жива душа. По дъските, които не бяха мити от бунта насам, личаха следи от много стъпки. Само една празна бутилка със счупено гърло се търкаляше насам-натам в шпигата^[1]. Внезапно „Испаньола“ започна да дрейфува. Платната зад мен силно заплющяха, кормилото се завъртя и целият кораб се разтърси. В същия момент гротът с гръм се изду на другата страна, скрипците изстенаха и кърмата се откри пред очите ми.

Действително двамата пазачи лежаха там — пиратът с червеното кепе, вцепенен като пън, бе проснат възник, с ръце прострени встрани като на разпятие, а зъбите му се виждаха през зиналата уста; Изреъл Хендз се беше подпрял на фалшборда, забил брада в гърдите, с отпуснати върху палубата ръце и въпреки обгорелия си тен — блед като восъчна свещ.

Известно време корабът скачаше като див кон, платната се издуваха ту на едната, ту на другата страна, а реите^[2] се люшкаха насам-натам, докато грот-мачтата застана под силния напор. От време на време разбитите вълни хвърляха облаци от пръски чак над булварка или пък корабът се удряше ребром във вълните и цял се разтърсваше. Колко по-тежко се движеше тази голяма шхуна по развълнуваното море от моята ръчно изработена крива лодчица, която вече се намираще на дъното.

При всяко подскачане на шхуната пиратът с червеното кепе се премияташе на едната или другата си страна, но най-ужасяващото беше това, че както и да го подмятаха тласъците на шхуната, озъбената усмивка беше замръзнала на лицето му. При всяко силно разтърсване Хендз пък се свличаше все по-ниско по палубата, краката му се плъзгаха към кърмата, — а и цялото му тяло постепенно се придвижваше нататък, така че след малко от лицето му остана да се вижда само едното му ухо и една къдричка от бакенбарда му. В същото време забелязах около тях петна от засъхнала кръв по дъските, което ме накара да мисля, че в пиянската си ярост и двамата са паднали мъртви в двубоя.

Докато ги наблюдавах удивено, по едно време, когато корабът беше за миг в покой, Изреъл Хендз се пообърна и като изпъшка, с мъка се намести в предишното положение. Едва чутият стон, който показваше, че той е ранен и смъртно изтощен, а и начинът, по който се бе отпуснала долната му челюст, ме накараха да изпитам съжаление към него. Но когато си спомних разговора, който бях подслушал от ябълковата бъчва, всяко чувство на страдание ме напусна.

Аз тръгнах към кърмата и спрях до гротмачтата.

— Ето ме на борда, мистър Хендз — казах аз подигравателно. Той едва обърна очи към мен, но на лицето му не се появи дори следа от изненада. Като напрегна всички сили, той можа да изговори само една дума:

— Бренди!

Разбрах, че няма време за губене, и като избягнах един удар от рея, който в този момент отново се преметна на другата страна, аз се спуснах към кърмата и слязох по стълбичката в каютата.

Не мога да опиша какъв хаос цареше долу. Всички ключалки бяха разбити, навярно когато са тършували за картата. Целият под бе покрит с дебел слой кал, домъкната от блатата, когато са идвали на кораба да пиянствуват или да се съвещават. Вътрешните преградки, боядисани с чиста бяла боя и с позлатени рамки, носеха следите от мръсни ръце. Десетки празни бутилки тракаха по ъглите при всяко поклащане на кораба. Една медицинска книга на доктора стоеше отворена на масата. Повече от половината ѝ листа бяха изподрани, вероятно за да си палят лулите. Над всичко това опушената лампа все

още гореше и осветяваше каютата с мрачна светлина, тъмна като кехлибар.

Аз слязох в склада и видях, че всичките бъчонки бяха празни и почти всички бутилки — изпити и захвърлени. Сигурно от бунта насам нито един от пиратите не бе изтрезнявал.

Като разтършувах, намерих бутилка бренди, която взех за Хендз, а за себе си можах да открия малко сухари, захаросани плодове, цял куп сухо грозде и парче сирене. Изкачих се на палубата и скрих моя запас зад кормилото, доста далеч от мястото, дето лежеше кормчията. После отидох и здравата се напих с вода от бъчонката. Чак тогава отнесох на Хендз бутилката бренди.

Той изгълта на един дъх близо четвърт пинта, преди да измъкне гърлото на шишето от устата си.

— Дявол го взел — въздъхна той, — умирах за една глътка. Аз седнах в ъгъла и започнах да се храня.

— Зле ли сте ранен? — го попитах аз. Той изръмжа или по-право залая:

— Ако докторът беше тук, за две минути щеше да ме вдигне, но не ми върви, там е работата. А оня глупак по-добре, че пукна — добави той, като кимна към пирата с червеното кепе. — Никакъв моряк не беше той. А ти отде се взе?

— Аз дойдох, мистър Хендз, да поема командването на този кораб и вие сте длъжен да ме считате свой капитан до второ разпореждане.

Той ме изгледа кръвнишки, но нищо не каза. Цветът на лицето му започна да се възвръща, макар че все още изглеждаше зле и продължаваше да се свлича безпомощно при всяко сътресение на кораба.

— И тъй — продължих аз, — не ще позволя да се развява тук повече това знаме и с ваше разрешение, мистър Хендз, ще го сваля. По-добре без флаг, отколкото с такъв.

И като избягнах отново удара на рея, аз се отправих към въжетата, свалих проклетото им черно знаме и го запратих през борда.

— Боже, пази краля! — извиках аз и размахвах шапка. — Долу капитан Силвър!

Той ме наблюдаваше внимателно и лукаво, допрял брада до гърдите си.

— Предполагам — каза той най-после, — предполагам, капитан Хокинс, че ще поискате да се върнем на брега. Елате да си поговорим.

— Разбира се, на драго сърце — казах аз. — Говорете, мистър Хендз. И аз отново седнах на мястото си и продължих да закузвам с голяма охота.

— Този човек — започна той, като кимна леко към трупа на мъртвеца — се казваше О'Брайън — чист ирландец. Та той и аз вдигнахме платната да откараме кораба обратно в залива. Но той е мъртъв и вече гние и не виждам кой може да управлява този кораб. Вие без моя помощ, доколкото разбирам, не сте годен за тая работа. Я вижте какво, дайте ми нещо да си хапна и пийна и ми превържете раната с някой стар парцал или носна кърпа, а пък аз ще ви покажа как да управлявате кораба. Съгласен ли сте с тая сделка?

— Искам да ви кажа — казах аз, — че по никой начин няма да се върна в залива на капитан Кид. Искам да откарам кораба в северния залив и да пристана спокойно край неговия бряг.

— Разбира се! — извика той. — Аз не съм чак такъв глупак, дявол да го вземе, разбирам всичко. Аз си проиграх козовете и сега съм във ваша власт. Северния залив ли? Добре, както кажете. Нямам избор. Бих ви помогнал да закарате кораба, ако ще и до Наказателния док. Гръм да ме порази, ако не го сторя, щом кажете.

Стори ми се, че думите му не бяха лишени от здрав смисъл. Ние веднага се споразумяхме. След три минути „Испаньола“ вече се носеше леко с попътния вятър край брега на Острова на съкровищата и аз се надявах, че ще успеем да заобиколим Северния нос преди пладне, да стигнем северния залив, преди да започне приливът, да спрем на безопасно място и да изчакаме отлива, за да слезем на брега.

Аз закрепих румпела и слязох долу да извадя от моя сандък една мека копринена кърпа, подарък от майка ми. С моя помощ Хендз превърза голямата кръвяща рана на бедрото си и след като си хапна малко и отново глътна няколко глътки бренди, той явно се посъвзе, поизправи се, заприказва с по-силен и ясен глас и изобщо стана друг човек.

Вятърът беше попътен. Корабът се носеше като птица, а брегът бързо минаваше край нас и все нови гледки се нижеха пред погледите ни. Скоро отминахме хълмовете и пред нас се разкри песъчлив бряг,

осеян тук-таме с нискостеблени борове. Но ние бързо отминахме и него и завихме край скалистия хълм на северния край на острова.

Управляването на кораба извънредно много ми повдигна духа. Аз се радвах на ясното слънчево време, на живописния бряг. Имах достатъчно вода и храна. Угризението, което изпитвах поради моето дезертьорство, се стопи пред голямото завоевание. Мисля, че щях да бъда напълно щастлив, ако не бяха очите на кормчията, които не изпускаха нито едно мое движение по палубата, с насмешлив поглед, докато на лицето му играеше някаква странна усмивка. Това беше уморена, болезнена, старческа усмивка, но в същото време лицето му издаваше насмешка и подлост, докато той дебнеше и дебнеше, и дебнеше всяко мое движение.

[1] Дупка в борда за оттичане на водата от палубата. Б.пр. ↑

[2] Закрепена напречно на мачтата греда, към която се привързва платното. Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ИЗРЕЪЛ ХЕНДЗ

Вятърът, който духаше сякаш по наше желание, сега задуха от запад. Ние се понесохме още по-леко от североизточния край на острова към устието на северния залив. Но тъй като не можехме да закотвим кораба и не смеехме да спрем на брега преди прилива, бяхме принудени да чакаме. Кормчията ми показа как да задържам кораба на едно място. След много опити аз най-после успях да го задържа и без да разменим дума, и двамата седнахме отново да се храним.

— Капитане — каза той най-сетне със същата лукава усмивка, — ей там лежи старият ми приятел О'Брайън, няма ли да го хвърлиш през борда? Мен не ми пречи, а и съвестта не ме гризе за това, че си разчистих сметките с него, но не смятам, че той краси кораба. Ти как мислиш?

— Аз не съм достатъчно силен и тази работа никак не ми допада, нека си лежи там — отвърнах аз.

— Ама че нещастен кораб излезе „Испаньола“, Джим — продължи той, като премигна. — Сума народ бе избит на него. Колко нещастни моряци загинаха, откакто тръгнахме от Бристол. Никога не съм виждал такава орисия, не, никога! Гледай, и тоя О'Брайън — и той лежи тук мъртъв. Аз съм неук човек, а ти можеш и да четеш, и да смяташ, та да те попитам, знаеш ли дали човек, като умре, си остава мъртъв или пък може отново да се съживи.

— Човек може да убие тялото, мистър Хендз, но не и духа, сигурно това вече ти е известно — отвърнах аз. — О'Брайън е в другия свят и вероятно ни наблюдава сега.

— А-а — възкликна той, — що за беда! Значи да убиваш е само губене на време. Обаче духовете нищо не могат да ти направят според това, което аз знам за тях. Аз ще се справя с духовете, Джим. А сега, като си толкова откровен, бъди така добър да изтичаш до каютата и да ми донесеш... а... дявол го взел! Забравих как му казват... да ми донесеш бутилка вино, Джим. Това бренди е доста силно за болната ми глава.

Запъването на кормчията ме изпълни с подозрение, а и не повярвах, че той може да предпочете вино пред бренди. Всичко това беше само предлог да напусна палубата. Но не можах да разбера защо искаше да я напусна. Той избягваше да срещне погледа ми и очите му постоянно блуждаеха. Той ту поглеждаше небето, ту хвърляше бегъл поглед към мъртвия О'Брайън и през цялото време се усмихваше и вадеше езика си така гузно и неловко, че дори и едно дете би се сетило, че крои нещо. Аз обаче веднага му отговорих, защото видях изгодата от това положение. Смятах, че тъй като е доста тъп, ще успея докрай да укрива подозренията си от него.

— Вино ли каза? — запитах го аз. — Много добре. Бяло или червено?

— Все ми е едно, друже — отвърна той, — важното е да е силно и повечко. — Добре — отвърнах аз, — ще донеса портвайн, мистър Хендз. Но ще трябва доста да поровя, докато го намеря.

Аз се спуснах по стълбичката, като нарочно тропях силно, но щом слязох, свалих обувките си, прекосих тихичко коридора и се качих по стълбичката на бака, откъдето надзърнах на палубата. Бях сигурен, че той най-малко очаква да ме види там, но въпреки това бях крайно предпазлив. И наистина моите най-лоши подозрения се оправдаха.

Видях го как пълзи по палубата и макар че кракът, изглежда, го болеше при движение — защото го чух как сподави един стон, — той се влачеше по палубата с доста голяма бързина. В един миг той стигна до шпигатите и извади от един куп навити въжета дълъг нож или по-скоро кама, изцапана с кръв чак до дръжката. Той я разгледа за миг, като издаде долната си челюст, опита острието на ръката си и като я скри в пазвата си, допълзя обратно и зае предишното си положение до булварка.

Разбрах всичко, което ми беше нужно. Изреъл значи можеше да се движи и беше въоръжен. И това, че той бързаше да се махна от палубата, ми подсказа, че крои да ме погуби. А какво смяташе да прави след това — дали мислеше да пресече острова пълзешком от северния залив до лагера сред блатата, или смяташе да даде оръдеен изстрел с надеждата, че неговите хора първи ще му се притекат на помощ, разбира се, не можех да отгатна.

По един въпрос обаче знаех, че може да му се доверя, тъй като в това нашите интереси съвпадаха, а именно, да закараме кораба до

брега. Ние и двамата желаехме да спрем кораба на някое удобно и добре защитено място, така че когато настъпи подходящият момент, да бъде отново изведен без големи усилия и опасности. Смятах, че дотогава той няма да посегне на живота ми.

Докато обмислях всичко това, аз не стоях празен, а се промъкнах отново в каютата, нахлузих обувките си, грабнах първата бутилка вино, която ми падна, за оправдание и се върнах на палубата.

Хендз лежеше превит в същото положение, в което го бях оставил, притворил очи, сякаш не можеше да понася слънчевата светлина. Когато го приближих, той вдигна глава и както беше свикнал, с един удар пречупи гърлото на бутилката, изрече обичайното „Наздраве“ и хубаво се нагълта. След това той постоя неподвижно и като извади пръчка тютюн, ме помоли да му отрежа едно късче.

— Я ми отрежи малко — каза той, — защото нямам нож, а дори и да имах, едва ли щяха да ми стигнат силите за тази работа. А-а, Джим, свършено е с мен! Отрежи ми едно късче, момчето ми, че сигурно ще е последното, защото съм пътник за оня свят, както по всичко личи.

— Добре — казах аз, — ще ти отрежа късче тютюн, но ако аз бях на твое място в това тежко положение, в което си ти, щях да се покая.

— Защо? — попита той. — Защо трябва да се покая?

— Защо ли? — извиках аз. — Ти си изневерил на своя дълг, живял си в грях, лъжа и убийства, дори и в този момент в краката ти лежи трупът на човек, когото си убил, а още ме питаш защо. Заради всички тези престъпления, мистър Хендз, ето защо.

Аз говорех доста разпалено, като си мислех за окървавената кама, която криеше в джоба си с престъпното намерение да ме убие. От своя страна той само отпи голяма глътка вино и заговори със съвсем неприсъщ нему тържествен тон:

— Цели трийсет години — каза той — аз съм кръстосвал моретата, видял съм и добро, и зло, хубаво и лошо, и слънце, и бури, глад и сеч с ножове и какво ли не още. Не да ти кажа право, досега не съм видял някой да е получил добро за добрината си. Който забие пръв ножа, той печели, мъртъвците не хапят — ето ти моята вяра, амин, тъй да бъде. А сега слушай ме — добави той, като внезапно промени тона, — стига сме се занимавали с тия глупости. Приливът вече започна, затова изпълнявай моите нареждания, капитан Хокинс, за да откарáme кораба на брега и да турим край на тая работа.

Оставаха ни всичко на всичко една-две мили до брега, но плаването беше трудно, защото устието на този северен залив не само беше тясно и плитко, но се простираше от изток към запад, така че трябваше да караме шхуната много внимателно, за да успеем да влезем в него. Аз бях добър и точен, изпълнителен подчинен, а Хендз беше действително отличен командир, защото ние така умело лавирахме и с такава умение се движехме покрай брега, че беше удоволствие да ни гледа човек.

Едва бяхме отминали двата носа, и се намерихме обградени от земя. Бреговете на северния залив бяха също така гъсто обрасли с гори, както и на южния, но този залив беше по-дълъг и по-тесен, та по-скоро наподобяваше устието на река. Точно пред нас, на южния край, видяхме остатъци от изхвърлен на брега разбит кораб. Някога той е бил голям тримачтов плавателен съд, но с течение на времето бе обрасъл с водорасли, а на палубата му растяха някакви сухоземни храсти, отрупани с цвят. Той представляваше печална гледка, но показваше, че заливът е напълно подходящо място за спиране.

— Виж — каза Хендз, — ето ти едно чудесно място, дето можем да заседнем. Гладък пясък, никакво вълнение, наоколо дървета, а онзи стар кораб — цяла цветна градина.

— Ами ако корабът заседне в пясъка — попитах аз, — как ще го изкараме после оттам?

— Ето как — отвърна той, — ще прекарате едно въже до отсрещния бряг при отлив, ще го преметнете около някой от големите борове, ще изтеглите края му и ще го завиете около брашпила. После ще чакате. Като дойде приливът, всички ще се хванете за въжето, ще дърпате и корабът леко ще се измъкне оттам. А сега внимавай, момчето ми, вече сме близо до брега, а се движим много бързо. Завий малко вдясно — така — полека — надясно — малко наляво — дръж, дръж така!

Той даваше команди, които аз изпълнявах с притаен дъх, докато внезапно извика:

— А сега, драги, обърни носа по вятъра!

Аз силно налегнах румпела и „Испаньола“ се изви бързо и се устреми право към брега, обрасъл с ниски дървета.

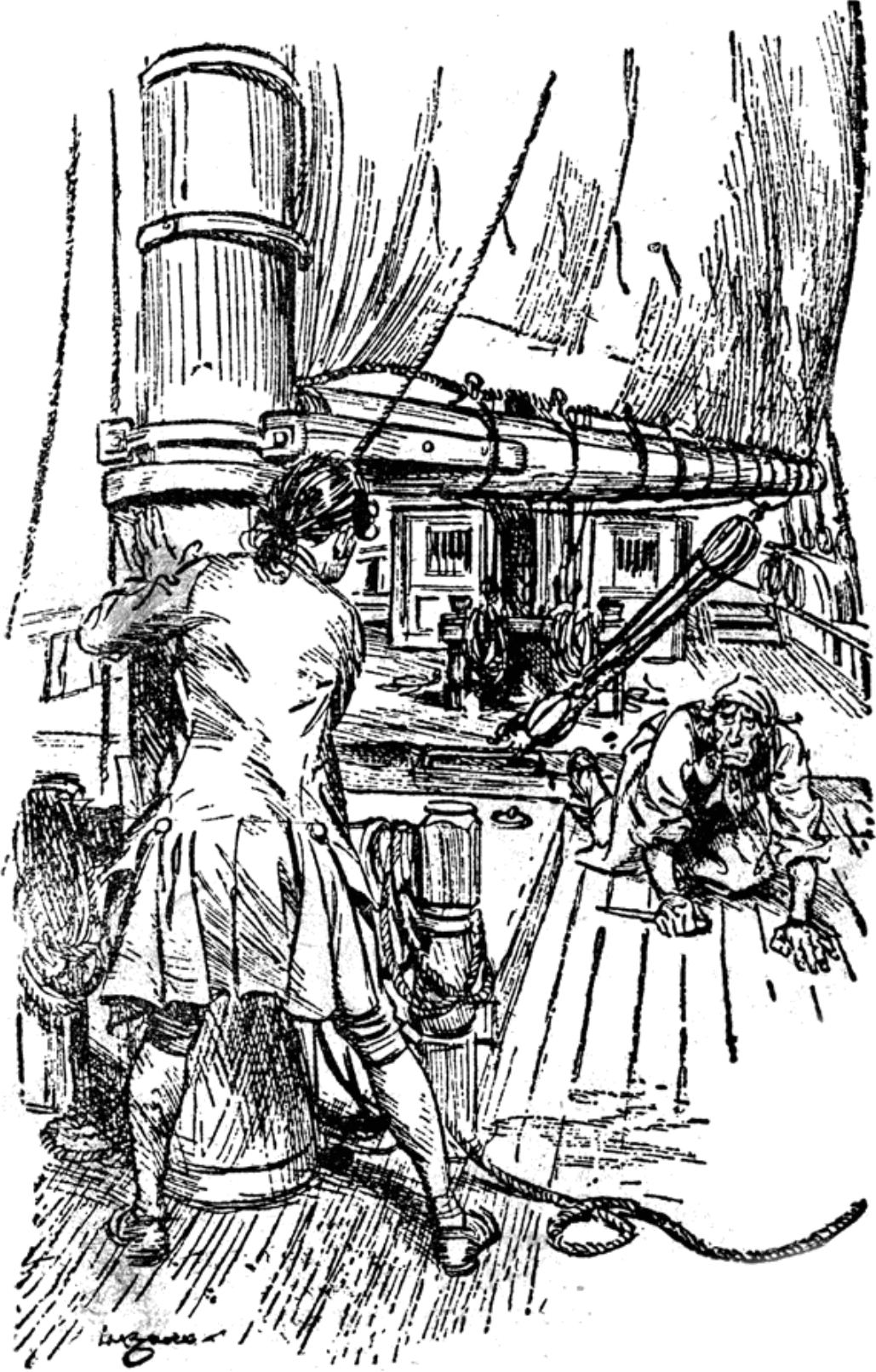
Последните маневри така ме погълнаха, че съвсем забравих да наблюдавам и да се пазя от кормчията. Възбуден от очакването на

момента, когато корабът ще опре земя, аз съвсем бях забравил за опасността, която висеше над главата ми. Наведен над десния булварк, аз наблюдавах играта на вълните, които се образуваха от движението на кораба. Аз щях да загина без всякаква борба, ако някакво безпокойство не бе ме обхванало внезапно. То ме накара да се обърна назад. Може би бях чул някакво скръцване или пък с края на окото си бях забелязал сянката на Хендз да се движи към мен, може би това беше инстинкт, подобен на котешкия, но наистина, когато погледнах назад, забелязах, че той се приближава към мене с кама в дясната си ръка.

И двамата нададохме вик, когато погледите ни се срещнаха, аз — пронизителен вик на предсмъртен ужас, а той — гневен рев на нападащ бик. В същия миг той се хвърли към мен, но аз успях да отскоча встрани към носа. Като изпуснах румпела, той силно се завъртя и благодарение на него спасих живота си, защото той удари Хендз право в гърдите и го повали.

Преди той да се свести, можах да се измъкна от ъгъла, където бях в капан, и сега можех да бягам по цялата палуба. Точно пред гротмачтата се спрях, извадих пистолета от джоба си и се прицелих в него, тъй като той беше вече станал и отново идеше право към мен. Натиснах спусъка, но не последва никакъв гръм, защото беше измокрен. Аз проклинах своята небрежност. Защо по-рано не бях прегледал и заредил единственото си оръжие? Тогава нямаше да бъда, както бях сега, същинска овца, която бяга от касапин.

Макар че беше ранен, той се движеше с удивителна бързина. Сивите му коси бяха разпилени по лицето, зачервено от гняв и напрежение. Нямах време да пробвам другия пистолет, а и не желаех, защото бях сигурен, че и той е мокър. Едно нещо ми беше ясно: че не трябва постоянно да бягам пред него, защото той бързо щеше да ме залости на бака, както ме беше залостил на кърмата. Ако попаднеш в такова положение, той непременно щеше да забие десетинчовата си окървавена кама в мен и това щеше да е последното ми преживяване. Аз се хванах за гротмачтата, която беше доста дебела, и започнах да го причаквам с крайно изопнати нерви.

Като забеляза, че се готвя да бягам около нея, той също спря. Еднъж-дваж се престори, че ме напада, но аз умело го отбягнах. Това ми приличаше на една игра, която често бях играл из скалите около залива Черния хълм у нас, но никога сърцето ми не бе удряло така бясно. Все пак това беше момчешка игра и аз смятах, че ще надиграя възрастния моряк, ранен в бедрото. Аз така се окуражих, че дори започнах да се питам как ли ще завърши тази игра. Бях сигурен, че ще издържа дълго време, но не виждах изход от това положение.

Докато стояхме така, „Испаньола“ внезапно се разтърси и се вряза в пясъка, като същевременно силно се килна на лявата си страна, така че палубата се наклони под ъгъл към четиридесет и пет градуса, а през шпигатите нахлу толкова много вода, че се образува цяла локва между фалшборда и палубата.

И двамата се търкулнахме почти един до друг и паднахме в улея. Мъртвецът с червеното кепе, все още с проснати ръце, се затъркаля бавно след нас. Бяхме толкова близко, че аз силно си ударих главата в краката на кормчията и зъбите ми изтракаха. Въпреки силния удар, който ми бе нанесен, аз пръв скочих на крака, защото мъртвецът беше паднал върху Хендз. Поради силния наклон вече не можех да тичам по палубата и трябваше да намеря друг начин за самоотбрана, и то незабавно, защото моят враг ме следваше по петите. С трескава бързина се хванах за вантите^[1] на бизанмачтата и се покатерих по тях. Преди да си поема дъх, стигнах по стенгата^[2], където се наместих.

Бързината ми ме спаси, защото ножът му, вместо да се заби в мен, удари мачтата на половин фут под краката ми. Изреъл Хендз замръзна, втренчил поглед в мен, със зинала уста и израз на недоумение и недоволство.

Без да губя нито миг, аз отново заредих пистолета, а за още по-голяма сигурност изпразних другия и отново го заредих.

Когато Хендз забеляза, че зареждам пистолетите, съвсем се стъписа, сякаш започна да съзнава, че губи играта. След кратко колебание и той се метна и увисна тежко на въжетата с кама в уста, после започна бавно и с мъка да се катери нагоре. Той се движеше с невероятни усилия и стенеше от болка всеки път, когато повличаше ранения си крак. Докато измина едва една трета от разстоянието, аз спокойно се подготвих. Тогава, държейки по един пистолет във всяка ръка, заговорих:

— Още една крачка, мистър Хендз, и ще ти пръсна черепа! Мъртъвците не хапят, както знаете! — добавих аз и се изкикожих.

Той моментално спря. По израза на лицето му разбрах, че се мъчи да мисли, но мисълта му се движеше така бавно и трудно, че от своето безопасно място аз високо се разсмях. Най-после, като преглътна един-два пъти, той заговори, а на лицето му, както и преди, бе изписан израз на пълно недоумение. За да може да говори, той извади камата от устата си, но не помръдна от мястото си.

— Джим — каза той, — и двамата сме натясно, та ще трябва да сключим някакъв договор. Ти щеше да ми паднеш в ръцете, ако не беше се килнал корабът, но мен не ми върви, не? Ще трябва да се предам. А стар, опитен моряк да отстъпи на един юнга като тебе, Джим, не е лесна работа.

Аз поглъщах думите му и се усмихвах самодоволно, оперен като петел на високо, когато в миг той замахна с дясната си ръка. Нещо свирна като стрела из въздуха, аз почувствувах удар, остра болка и се намерих с рамо, приковано към мачтата. От острата болка и изненадата — едва ли мога да кажа съзнателно, — но без да се прицеля, аз гръмнах с двата пистолета едновременно и ги изпуснах. Те не паднаха сами, защото кормчията нададе сподавен вик, изпусна въжетата и полетя с главата надолу в морето.

[1] Въжета, които свързват мачтата за борда. Б.пр. ↑

[2] Първо продължение на мачтата. Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„ЗЛАТО!“

Корабът беше наклонен, мачтите бяха наведени над водата и под моето място на стенгата нямаше нищо друго, освен водата на залива. Хендз, който не се беше изкачил много високо и беше по-близо до кораба, падна между мен и фалшборда. Той се появи само един път на повърхността на водата в кървава пяна и отново потъна завинаги. Когато водата се успокои, аз го забелязах свит върху чистия пясък на дъното в сянката на кораба. Една-две рибки се стрелнаха край трупа му. От време на време поради трептенето на водата той сякаш се размърдваше, като че ли се опитваше да стане. Но той беше двойно мъртъв — застрелян и удавен, и се беше превърнал в храна за рибите на същото онова място, където възнамеряваше да убие мен.

Малко по малко аз започнах да чувствавам, че ми се вие свят и ми прилошава от страх. Гореща кръв се стичаше по гърба и гърдите ми. Камата, която бе приковала рамото ми за мачтата, ме гореше като нажежено желязо. Но не физическите страдания ме ужасяваха. Струваше ми се, че мога да ги изтърпя безропотно — изпитвах истински ужас при мисълта, че може да падна от стенгата в спокойната зелена вода до трупа на кормчията.

Впих ноктите си в мачтата силно, до болка и затворих очи, за да не виждам опасността. Но постепенно главата ми се избистри, пулсът ми се успокои, стана по-умерен и аз отново се овладях.

Първата ми мисъл беше да измъкна камата, но тя се бе забила много дълбоко или пък нервите ми не можеха да издържат, та аз силно трепнах. Странно, но това трепване свърши работа. Камата била едва засегнала тялото ми, като бе закачила само кожата, и от трепването се откъсна от нея. Кръвта шурна по-силно, но аз отново бях свободен. Само жакетът и ризата ми бяха приковани за мачтата.

Като се дръпнах силно, аз се откачих и слязох на палубата по вантите откъм десния борд. За нищо на света не бих се качил отново по въжетата, от които Изреъл току-що беше паднал.

Слязох в каютата да превържа раната си, която доста ме болеше и от която още струеше кръв, но не беше нито дълбока, нито опасна, нито пък ми пречеше да движа ръката си. Аз се огледах и като си спомних, че корабът е вече в известен смисъл мой, се замислих как да махна от него и последния пътник, мъртвия О'Брайън.

Той се беше натъкнал, както казах, на фалшборда, където лежеше като страхотна грозна кукла с човешки ръст, но колко чужди ѝ бяха багрите и красотата на живота! В това положение можех лесно да се справя с него и свикнал вече на трагични приключения, не изпитвах страх от мъртъвците. Вдигнах го през кръста като чувал с трици и го прехвърлих през борда. Той падна във водата със силен плясък. Червеното му кепе отхвъркна и заплава. Щом повърхността се успокои, аз го видях, че лежи до Изреъл и двамата сякаш потрепваха при всяко движение на вълните. Макар че О'Брайън беше млад човек, главата му бе съвсем плешива. Той лежеше на дъното с глава върху коленете на човека, който го беше убил, а рибките бързо се стрелкаха около труповете и на двамата.

Сега бях сам на кораба. Отливът току-що бе започнал. Залязващото слънце беше така ниско на хоризонта, че дългите сенки на боровете по западния бряг се простираха по целия залив и стигаха чак на палубата. Задуха вечерен бриз и макар че хълмът с двата върха го спираше откъм изток, въжетата започнаха да свирят, а увисналите платна — да плющят. Аз видях, че корабът е застрашен, затова веднага смъкнах кливерите върху палубата, но да сваля грота беше трудна работа. Когато шхуната се беше наклонила, реят бе провиснал през борда и краят му се беше потопил един-два фута във водата с част от платното. Това увеличаваше тежестта и правеше положението още по-опасно, затова аз не посмях да го тегля. Най-после реших да извадя ножа си и да прережа фаловете^[1]. Реят веднага падна и платното заплава като голям тулум по водата. Колкото и да теглех, аз не можех да вдигна платното, затова оставих „Испаньола“ на произвола на съдбата. В същото положение се намирах и аз.

По това време целият залив вече бе потънал в сянка и аз си спомням как последните лъчи на слънцето, които се провираха през една просека в гората, блестяха ярко като скъпоценни камъни върху пъстрата мантия на останките от разрушения кораб. Застудяваше, а

водата се оттегляше бързо към морето и шхуната се накланяше все повече и повече на една страна.

Аз си проправих път до бака и погледнах надолу. Стори ми се, че мястото е плитко и като се хванах за по-голяма сигурност с две ръце за прерязаното въже, полака се спуснах. Водата едва стигаше до кръста ми, пясъкът беше твърд и вълнообразно нашарен от течението и аз излязох на брега с бодър дух, като оставих „Испаньола“ наклонена на едната страна с грот във водата. В същото време слънцето се скри зад хоризонта, а вятърът тихо зашумя сред боровите дървета.

Най-после моето морско приключение завърши и аз не се връщах с празни ръце. Корабът отново беше наш, очистен от пирати и готов да ни понесе по морската шир. Сега нищо не желяех по-силно от това да се завърна отново в крепостта и да се похваля с моите успехи. Сигурно щяха да ме укорят малко за дезертъорството ми, но за оправдание щеше да послужи превземането на „Испаньола“ и аз се надявах, че дори капитан Смолет щеше да признае, че не съм си изгубил времето напразно.

С тези мисли и в прекрасно настроение аз се запътих към крепостта, където очаквах да видя приятелите си. Спомних си, че най-източната от рекичките, които се вливат в Залива на капитан Кид, извира от двуглавия хълм вляво, затова тръгнах в тази посока, та да пресека реката там, където е още плитка. Гората беше доста рядка и като вървах по падините, скоро завих край хълма и малко подир това прегазих реката, която не стигаше и до колене.

Така наближих мястото, където бях срещнал Бен Гън, човека от острова, и започнах да се движа по-внимателно, като се оглеждах. Беше се стъмнило и през седловината между двата върха забелязах някакво трептящо, светло отражение в небето. Предположих, че островитянинът е запалил голям огън, за да готви вечерята си. И все пак се учудих, че е така лекомислен. Щом аз можех да забележа светлината на неговия огън, не можеше ли тя да стигне до погледа на Силвър в лагера край блатата?

Постепенно стана съвсем тъмно и аз едва следвах избраната от мене посока, тъй като очертанятията на двуглавия хълм и „Далекоглед“ от дясната ми страна, които ми служеха като пътепоказатели, ставаха все по-неясни и по-неясни. Виждаха се само няколко бледи звезди,

така че аз постоянно се препъвах в храстите или се търкулвах в пясъчни дупки из низината, по която се движех.

Внезапно някаква светлина ме озари. Погледнах нагоре и видях, че лунните лъчи бяха залели върха на „Далекоглед“. След малко видях нещо голямо, сребристо да се движи ниско зад дърветата и разбрах, че луната е изгряла.

С нейна помощ изминах бързо пътя, който ми оставаше, като понякога вървах, а понякога тичах от нетърпение да стигна по-скоро в крепостта. Но когато стигнах горичката, която я окръжава, аз се сетих, че трябва да забавя крачките си и да се движа внимателно, защото моите приключения биха свършили печално, ако хората от крепостта ме сметнеха за враг. Рискувах да ме застрелят.

Луната се издигаше все по-високо и по-високо. Светлината ѝ падаше на широки ивици в по-откритите места на гората. Точно пред мен, сред дърветата, забелязах някакво сияние с друг цвят. То беше по-червено и по-топло, а от време на време потъмняваше подобно на тлеещите въглени на голям огън. Колкото и да се мъчех, не можех да проумея какво е това. Най-после стигнах края на горичката. Западният край на оградата беше огрян от луната. Останалата част, както и крепостта бяха в сянка, прошарена тук-там от дълги ивици сребриста светлина. От другата страна на крепостта догаряше голям огън. Разпалените въглени излъчваха силна червеникава светлина, съвсем различна от мекото бледо сияние на луната. Тук цареше покой и тишина. Долавяше се само нощният бриз.

Аз спрях учуден и малко уплашен. Ние не кладяхме големи огньовете, дори по нареждане на капитана пестяхме дървата. Започнах да се опасявам, че нещо лошо се е случило през време на моето отсъствие.

Промъкнах се откъм източния край, като гледах да се движа в сянка. На едно място, където тъмнината беше най-гъста, прескочих оградата. За по-голяма сигурност запълзях тихичко на четири крака към ъгъла на дървената крепост. Като я приближих, в един миг всичкият ми страх изчезна. Шумът от хъркането винаги ми е бил неприятен, но точно тогава той прозвуча като музика в ушите ми, като си представих, че моите приятели спят дълбок, спокоен сън. Аз се успокоих, сякаш чух гласа на нашия корабен вахтен: „Всичко е в ред!“

Но в едно нещо не можех да се съмнявам — не бяха взели никакви мерки за охрана на крепостта. Ако случайно Силвър и неговата шайка се промъкнеха крадешком при тях, нито един нямаше да осъмне. „Ето какво значи да е ранен капитанът“, си помислих аз. И отново дълбоко се упрекнах, задето ги бях напуснал в такъв опасен миг с толкоз малко хора за охрана.

Вече бях стигнал вратата, затова се изправих. Вътре беше съвсем тъмно, така че нищо не можах да видя. Чуваше се само равномерно хъркане и някакъв необясним звук, подобен на пърхане или кълвене.

С протегнати напред ръце аз влязох. „Ще си легна на моето място — помислих си аз и се усмихнах при тази мисъл, — та да видя израза на лицата им, като се събудят утре заран и ме видят тук.“

Аз настъпих нещо — това бе кракът на един от спящите. Той се обърна и изпъшка, без да се събуди.

Внезапно остър крясък прониза нощната тишина:

— Злато! Злато! Злато! Злато! Злато! — и така нататък безспир и без промяна на тона, като тракането на воденичка.

Зеленият папагал на Силвър, Капитан Флинт! Значи него бях чул, като е кълвял парче от дърво! Той бе пазил спящите по-добре от всякаква охрана, като обяви пристигането ми с еднообразния си крясък.

Нямах време да се съвзема, защото острият креслив глас на папагала събуди заспалите, които веднага скочиха. Чух гръмкия глас на Силвър, който изрева някаква ругатня и викна:

— Кой е?

Аз се обърнах назад да бягам, но се блъснах силно в някакъв човек. Като се опитах да се изтръгна от него, аз попаднах право в ръцете на друг, който здраво ме сграбчи.

— Донеси един факел, Дик! — извика Силвър, когато бях вече пленен. Един от хората излезе от дървената къща и скоро се завърна с горяща главня.

[1] Тънки въжета за вдигане на корабното платно. Б.пр. ↑

ШЕСТА ЧАСТ
КАПИТАН СИЛВЪР

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА В НЕПРИЯТЕЛСКИЯ ЛАГЕР

При червеникавата светлина на факела, който освети вътрешността на крепостта, видях, че най-лошите ми предчувствия се бяха сбъднали. Пиратите бяха превзели крепостта и запасите. Бъчонката с коняк, свинското и сухарите бяха на предишното си място. Но това, което най-много ме ужаси, беше, че нямаше и следа от пленници. Реших, че всички са загинали, и ме обзе мъка, задето и аз не бях загинал заедно с тях.

Имаше само шестима пирати — всички останали бяха избити. Петима от тях, внезапно събудени от първия им сън, скочиха на крака, зачервени и подпухнали от пианство. Шестият се беше подпрял на лакътя си и беше смъртно блед, а от окървавената превръзка на главата му разбрах, че е ранен неотдавна и че скоро е превързан. Аз си спомних човека, по когото бяхме стреляли и който беше успял да се върне в гората през време на голямата атака, и не се съмнявах, че това е той.

Папагалът стоеше на рамото на Дългия Джон и чистеше перата си. Дългия Джон ми се видя по-блед и по-суров от преди. Той все още носеше официалния костюм, с който се беше явил при нас в ролята на парламентьор, но дрехите сега бяха страшно изкаляни и изпокъсани от трънливите храсти в гората.

— Я гледай, това било Джим Хокинс! — каза той. — Като гръм от ясно небе, а? Идеш като приятел, тъй ли?

Той седна върху бъчонката с бренди и започна да си пълни лулата.

— Я дай насам за малко факела, Дик — каза той и след като запали лулата си, добави: — Закрепи го в купа дърва, а вие, джентълмени, си легнете. Няма защо да стоите на крака пред мистър Хокинс. Сигурен съм, че той ще ви извини за това. И така, Джим — продължи той, като запали лулата си, — каква приятна изненада за твоя беден стар приятел Джон. Аз разбрах, че умът ти е бръснач, още като те видях, но как попадна тук — не мога да разбера.

На всички тези приказки аз не отговорих. Бяха ме оставили с гръб, опрян на стената, та гледах Силвър право в лицето, като външно си придавах смел вид, но вътрешно ме бе обзело тежко отчаяние.

Силвър съвсем спокойно смукна един-два пъти лулата си, след което продължи да ми говори:

— Виж какво, Джим, тъй като си дошъл при нас — каза той, — ще ти дам един съвет. Ти всякога си ми харесвал, защото си куражлия момче и защото, когато бях млад и хубав, бях съвсем като тебе. Аз винаги съм искал да станеш от нашите и да вземеш своя дял от съкровището, та да завършиш живота си като истински джентълмен. И така си е редно, момчето ми. Не ще и дума, че капитан Смолет е отличен моряк, но е доста взискателен, щом стане дума за дисциплина. „Дългът си е дълг“ — казва той и има право. Затова ти по-добре не се мяркай пред очите му. А и докторът не ще да те види. „Неблагодарен безделник“ — ето какво каза той за тебе. С една дума, не можеш да се върнеш при твоите хора, защото не те искат, и ако не искаш да образуваш трети екипаж, при което ще си доста самотен, присъедини се към капитан Силвър.

Значи работите не били така зле. Разбрах, че приятелите ми са още живи и макар да повярвах само отчасти на Силвър, че моите хора не искали да ме видят, задето съм дезертирал, аз по-скоро се успокоих, отколкото отчях от това, което чух.

— Аз не казвам нищо за това, че си в наши ръце — продължи Силвър, — но ето те при нас. Винаги съм смятал, че човек трябва да бъде убеден и че със заплахи нищо добро не се постига. Ако ти харесва тази работа, ще дойдеш при нас, а ако ли пък не, Джим, ти си свободен да откажеш, съвсем свободен, друже. Едва ли ще се намери друг моряк на тоя свят да ти говори по-честно, гръм да ме порази!

— Значи да отговоря — запитах аз с разтреперан глас. Но през любезните приказки, които по-скоро приемах като подигравка, аз прозирах смъртната закана, която бе надвиснала над мене, и страните ми горяха, а сърцето ми тежко биеше.

— Виж какво, момчето ми — каза Силвър, — никой не те насилва. Размисли. Няма какво да бързаме, и без това е приятно с тебе.

— Добре — казах аз, като се окуражих малко, — ако трябва да избирам, смятам, че имам право да знам най-напред какво става, защо вие сте тук и къде са моите приятели.

— Какво става ли? — изръмжа един пират. — И самият дявол не знае какво става.

— Я си затваряй устата, приятелю, когато не те питат — обърна се Силвър свирепо към онзи, който се обади.

После ми отговори с предишния любезен тон.

— Вчера заран, мистър Хокинс — каза той, — пристигна доктор Ливзи на ранина с бяло знаме. „Капитан Силвър — каза той, — останахте на сухо. Корабът е изчезнал. Е, докато си пийвахме и изпяхме някоя и друга песен, изтървахме кораба, не отричам. Ни един от нас не забеляза това. Ние всички отидохме да проверим, но, гръм да го поразии, старият ни кораб беше изчезнал. Всички стояхме на брега със зинали уста и, да ти кажа право, надали някога е имало по-големи зяпльовци от нас.“ „Виж какво — каза докторът, — нека се спазарим.“ И ето, че се спазарихме, като те ни оставиха на разположение запасите, брeндитo, крепостта, дървата, които вие така грижливо пазехте, с една дума, цял кораб от рейовете до кила. А те отидоха нанякъде и не знам къде се дянаха. Той отново смукна лулата си.

— Ама да не мислиш, че теб те включиха в договора? — придаде той. — Ето последните думи на доктора: „Колко души останахте?“ — казвам аз. „Четирима казва той — и единият е ранен. А оня хлапак не го знам къде е — каза той — и не ме интересува. Дойде ни до гуша от него!“ Ето какво каза човекът.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

— Всичко, което трябва да чуеш, синчето ми — отвърна Силвър.

— И сега трябва да избирам, така ли?

— Сега трябва да избираш, главата си залагам! — каза Силвър.

— Добре — казах аз, — не съм толкова глупав, да не знам какво ме очаква. Не ме интересува, ако ще и най-лошото да ми дойде до

главата. Аз свикнах да гледам смъртта в очите, откакто тръгнах с вас. Искам само едно-две неща да ви кажа — продължих аз много възбудено — и първото е това, че вие сте в безизходица: кораба загубихте, съкровището изпуснахте, загубихте много хора, цялата ви работа е пропаднала и ако искате да знаете кой е виновник за всичко това, ще ви кажа — това съм аз! Аз бях в ябълковата бъчва оная вечер, когато най-напред видяхме земя, и чух всичко, което си говорехте ти, Джон, и ти, Дик Джонсън, и Хендз, който сега е на дъното на морето, и същия час казах всичко до последна дума на нашите хора. А колкото за шхуната, аз прерязах котвеното ѝ въже и убих хората, които бяхте оставили на борда, аз я откарах там, където нито един от вас няма да я види. Сега мога да ви се изсмея, вие ми бяхте в ръцете от самото начало до този момент. Не ме е страх от вас, една муха може да ме уплаши повече. Можете да ме убиете, ако желаете, а можете и да ме пощадите, каквото било — било, а когато ви изправят на съд за пиратство, аз ще ви помогна да се спасите, доколкото мога. Избирайте. Ако ме убиете, нищо няма да спечелите, ако ме пощадите, ще имате един свидетел, който ще ви спаси от бесилото.

Аз млъкнах, защото се запъхтах, и за мое най-голямо учудване нито един от тях не мръдна и всички ме гледаха като овци. Докато още ме гледаха, аз отново заговорих:

— Доколкото виждам, мистър Силвър — казах аз, — вие сте най-добрият човек тук, затова, ако се случи нещо с мен, ще ви помоля да съобщите на доктора как съм посрещнал смъртта.

— Ще запомня — каза Силвър с такъв странен тон, че за нищо на света не бих могъл да кажа дали той се подиграваше на молбата ми, или моята смелост му хареса.

— Аз ще добавя — извика старият моряк с махагонен цвят на лицето, Морган, когото бях видял в кръчмата на Дългия Джон на бристоляния кей, — че той позна Черното куче.

— А пък аз се кълна, че това същото момче задигна картата на Били Бонс! Силвър. — От начало до край Джим Хокинс е виновен за всичките ни беди!

— Тогава хайде да му видим сметката! — каза Морган и изруга. И той скокна леко като двадесетгодишно момче и извади ножа си.

— Стой! — извика Силвър. — Ти за какъв се мислиш, Том Морган? Да не смяташ, че ти си капитанът тук? Дявол го взел, аз ще те

науча теб! Само се опитай да ми пречиш, и ще те пратя там, където съм изпратил много преди теб през тия трийсет години, дявол ги взел! Някои увиснаха на гредата, а някои изхвърчаха през борда, но всички отидоха да нахранят рибите. Не помня някой да ми се е противопоставил и да е видял бял ден след това. Том Морган, главата си залагам!

Морган остана на мястото си, но другите замърмориха недовошно.

— Том е прав — каза един от тях.

— Мен достатъчно са ме тъпкали — добави друг, — та да се оставя и ти да ме тъпчеш, Джон Силвър.

— Кой джентълмен от вас иска да се разправя с мен? — изрева Силвър, като се наклони напред върху бьчонката, на която седеше със запалена лула в дясната си ръка. — Кажете какво искате, виждам, че не сте неми. Кой каквото иска от мен, ще си го получи. Затова ли съм живял толкова години, та да се оставя някакъв пиян песоглавец да ми се пъчи. Вие знаете как се справяме с такива. Нали всички сте „джентълмени на сполуката“. Аз съм готов. Който смее, нека извади нож. Но преди да изгори тая лула, макар че съм с патерица, ще видя каква му е боята отвътре.

Никой не мръдна, никой не отговори.

— Значи такава стока сте вие, а? — добави той, като сложи лулата в устата си. — Големи смелчаги сте, няма що. За бой не ви бива, но поне езика ми разбирате. Тук аз съм капитанът, вие сами ме избрахте. Аз съм капитанът, защото съм цяла морска миля по-напред от вас. Щом не щете да се биете като джентълмени, тогава ще ме слушате, гръм да ви поразии! Това момче ми харесва, не съм виждал друго като него. То струва много повече, отколкото всички вие, които се криете тук като плъхове. Ще ви кажа едно: само да смее някой да го пипне, да му прави сметка!

Последва дълго мълчание. Аз стоях до стената и сърцето ми биеше като чук, но у мене се породии слаба надежда. Силвър се облегна с гръб на стената, с кръстосани ръце, с провиснала лула от единия ъгъл на устата и с такъв спокоен вид, сякаш се намираше в черква. Но с крайчеца на окоото си той поглеждаше към своя разбунтуван екипаж. Те малко по малко се събраха в един по-далечен ъгъл и започнаха да си шушукат. Един след друг всеки от тях обръщаше глава и поглеждаше

към нас и за миг червената светлина на факела осветяваше напрегнатото му лице. Но те не поглеждаха към мен, а към Силвър.

— Изглежда, готвите някаква дълга реч — каза Силвър, като плюна надалеч. — Казвайте, каквото има да казвате, или млъкнете.

— Извинете, сър — отвърна един от тях, — но вие не зачитате някои от нашите обичаи, затова, молиме ви, внимавайте. Екипажът е недоволен, моряците няма да търпят да ги тормозите. Те имат същите права, каквито и всички други моряци, и според нашите правила смятам, че имаме право да се съвещаваме. Прося извинение, сър, засега ви признавам за капитан, но искам да се възползувам от правото си да изляза навън на съвещание.

И като изкозирува стегнато по моряшки, този висок, жълтоок, около тридесет и пет годишен човек със зло лице пристъпи хладнокръвно към вратата и излезе. Един подир друг всички последваха примера му, като всеки на свой ред отдаде чест и избъбра нещо.

— Според правилата — каза един.

— Моряшки съвет — каза Морган.

И така, всички излязоха навън, след като всеки направи някаква забележка. Останахме със Силвър сами при светлината на горящия факел. Корабният готвач веднага извади лулата от устата си.

— Виж какво, Джим Хокинс — заговори той едва чуто, — ти си на косъм от смъртта, дори още по-лошо — от изтезанията. Те ще искат да ме свалят, но запомни, че аз ще се застъпя за теб. Аз съвсем нямах такива намерения, преди да заговориш. Бях почти отчаян от всички несполуки и от мисълта, че накрая ме чака бесилката. Но разбрах, че ти си момче на място, и си казах: „Застъпи се за Хокинс, Джон, и Хокинс ще се застъпи за теб. Ти си последният му коз, Джон, главата си залагам, но и той е твоят последен коз. Един за друг. Ти сега спаси твоя свидетел, а пък той после ще те отърве от въжето.“

Аз започнах смътно да проумявам каква е работата.

— Да не искате да кажете, че всичко е загубено? — попитах аз.

— Ей богу, така смятам — отговори той, — щом изтървахме кораба, няма спасение, това е цялата работа. Като погледнах към залива, Джим Хокинс, и като видях, че шхуната я няма, въпреки че съм корав човек, загубих надежда. А пък онези там, дето се съвещават, слушай ме мене, те до един са кръгли глупаци и страхливци. Ще се

опитам да спася живота ти от тях, но слушай, Джим, услуга за услуга. Ти пък ще спасиш Дългия Джон от въжето.

Аз бях смаян. Този стар пират, водачът на цялата шайка, да иска помощ от мен!

— Каквото мога, ще направя — отвърнах аз.

— Значи пазарлъкът е направен! — извика Дългия Джон. — Главата си залагам, дръж се юнашки, и аз ще отърва кожата!

Той закуца към факела, който беше подпрян върху купа дърва, и отново запали лулата си.

— Разбери ме, Джим — каза той на връщане. — Аз имам глава на плещите си, затова сега съм със скуайъра. Зная, че си закарал кораба някъде на безопасно място. Как си успял да го сториш не ми е известно, но важното е, че той е на сигурно място. Хендз и О'Брайън излязоха негодници. Аз никога не съм разчитал много на тях. Забележи, аз не те питам нищо, няма да оставя и другите да те питат. Мога да разбера кога загубвам играта, мога да разбера и на кого да разчитам. Ти си млад и храбър и ние двамата бихме могли да извършим чудеса! Той наля малко бренди в едно тенекиено канче.

— Искаш ли да си сръбнеш, приятелче? — попита той. И когато аз му отказах, той продължи: — Но аз ще си пийна малко, Джим. Трябва да се подкрепя, защото ме чакат тревоги. Та като става дума за тревоги, я да те попитам ти как мислиш: защо докторът ми даде картата, Джим?

На лицето ми неволно се изписа такова удивление, та той разбра, че не е нужно да ми задава повече въпроси.

— Аха... но ето, че ми я даде — каза той. — А тук несъмнено се крие нещо. Тук има нещо, Джим, лошо или добро.

И той пак сръбна бренди и заклати голямата си руса глава като човек, който очаква най-лошото.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ОТНОВО ЧЕРЕН ЗНАК

Съвещанието на пиратите продължи доста време. После един от тях влезе при нас и както ми се стори, иронично поздрави Силвър и поиска разрешение да вземе за момент факела. Силвър се съгласи и пратеникът отново излезе, като ни остави на тъмно.

— Кроят нещо, Джим — каза Силвър, който вече се държеше и говореше приятелски с мен.

Аз отидох до най-близкия бойник и погледнах навън. Въглените на големия огън бяха доста прегорели и едва мъждукаха, та разбрах защо пиратите искат факела. Те се бяха събрали на едно място към средата на склона между оградата и крепостта. Един държеше факела, а друг беше коленичил сред тях и аз видях бляскавия нож в ръката му, който отразяваше ту лунните лъчи, ту светлината на факела. Останалите се бяха навели над него, сякаш следяха какво прави. Аз можах да забележа, че в ръката си той не държеше само нож, а и някаква книга. Докато още се чудех как такава неподходяща за тях вещ е попаднала в ръцете им, този, който коленичеше, стана и цялата група тръгна към крепостта.

— Идат — казах аз и отново заех първоначалното си положение, защото ми се стори недостойно за мене да видят, че съм ги наблюдавал.

— Нека влязат, нека влязат — каза Силвър весело. — Все още имам с какво да ги посрещна.

Вратата се отвори и петимата се струпаха вътре и бутнаха един от тях да излезе напред. При други обстоятелства щеше да е смешно да гледаш как той се колебаеше и едва пристъпяше, като стискаше нещо в дясната си ръка и я протягаше напред.

— По-живо, момче — извика Силвър, — няма да те изям. — Дай тук, каквото носиш! Аз знам правилата и не бих посегнал на един пратеник.

Това окуражи пирата, той тръгна по-бързо, втикна нещо в ръката на Силвър и още по-бързо се върна при другарите си.

Корабният готвач погледна в ръката си.

— Черен знак! Така си и мислех — забеляза той. — Но откъде ли пък взехте хартия? Брей, виж какво сте си докарали до главата; това носи нещастие! Значи от Библията сте съдрали този лист. Кой глупак посмя да реже Библията?

— Ето на! — каза Морган. — Казах ли ви? Нали ви казах, че това няма да ни донесе нищо добро?

— Е, добре се наредихте всичките — продължи Силвър. — Сега няма да избегнете въжето. На кой глупак беше Библията?

— На Дик — каза някой.

— Дик ли? Тогава Дик да върви да се моли — каза Силвър. — Той си изяде късмета, главата си залагам.

Но тук се намеси високият жълтоок пират.

— Я стига дрънканици, Джон Силвър — каза той. — Ние всички решихме, както е редът, след като се съвещавахме, да ти връчим черния знак. А ти си длъжен да прочетеш какво пише на него и тогава да говориш.

— Благодаря ти, Джордж — отвърна готвачът. — Ти винаги си бил припрян в работата и както виждам, знаеш правилата наизуст, Джордж. Е, я да видим. Аха! „Свален“ значи! Много красиво написано. Я гледай ти, сякаш печатано! Този твой почерк ли е, Джордж? Изглежда, че ти ставаш първият човек на този екипаж. Няма да се учудя, ако те изберат за капитан. Я, моля те, подай ми факела, че нещо лулата ми не гори.

— Хайде, хайде — каза Джордж, — няма какво да ни мотаеш повече. Стига си се правил на ударен. Твоите хитрости не ни минават вече. Затова по-добре слез от бъчонката и хайде да гласуваме.

— Мислех, че знаеш правилата — отвърна Силвър презрително. — Но ако ти не ги знаеш, то пък аз ги знам. Аз няма да мръдна от тука и не забравяй, че още съм ваш капитан; докато не чуя обвиненията ви и не им отговоря, засега вашият черен знак не струва пукната пара. А после ще видим.

— А-а, тъй ли? — отвърна Джордж. — Не се страхувай, ще изпълним правилата. Ние играем честно. Първо, ти провали цялото пътешествие и трябва да си много смел, за да отречеш това. Второ, ти остави враговете ни да се измъкнат от този капан, без да разберем защо. Не ни е ясно защо те напуснаха крепостта, но явно е, че по тяхно

желание. Трето, ти не ни позволи да ги преследваме. О, ние те разбираме, Джон Силвър. Ти искаш да играеш двойна игра, ето къде е грешката ти! И четвърто, заради това момче.

— Това ли е всичко? — попита Силвър тихо.

— Не е ли достатъчно — отвърна Джордж, — че всички ще увиснем на въжето и ще се сушим на слънце за това, че ти изпорти работата?

Вижте какво, аз ще ви отговоря и на четирите обвинения, точка по точка. Значи аз провалих това пътешествие, тъй ли? А вие всички много добре знаехте какво исках. И много добре знаете, че ако ме бяхте послушали, тая същата нощ всички щяхме да сме на „Испаньола“ здрави и читави, нахранени и напоени, със съкровището в трюма, дявол го взел! Но кажете ми, кой ми попречи? Кой се опита да ме принуждава и да си служи с насилие към мен, вашия законен капитан? Кой ми връчи черния знак още в деня, когато стъпихме на сушата, и започна това дяволско хоро? А-а, хубаво хоро знаете да играете вие, та и мен повлякохте! Но ми мирише, че то ще завърши на Наказателния док в Лондон. А кой е виновен за това? Не са ли Андерсън, Хендз и ти, Джордж Мери? Ти си последният от тази размирна банда и имаш дяволското нахалство да ме изместваш, та да станеш капитан, ти, който за малко не погуби всички ни! Това е върхът на нахалството.

Силвър млъкна, но по лицата на Джордж и останалите от групата му можеше да се разбере, че думите му не бяха казани напразно.

— Толкова по първа точка! — извика обвиняемият и изтри потта от челото си, защото той говореше така разпалено, че цялата сграда се тресеше. — Давам ви честната си дума, че просто не ми се приказва повече с вас. Нямате нито ум, нито памет и аз се чудя как вашите майки са ви пуснали да тръгнете по море. Това ми било джентълмени на сполуката? Та за море ли сте вие? Шивачи, шивачи трябва да станете.

— Продължавай, Джон — каза Морган. — Отговаряй по другите точки.

— А-а, по другите ли? — отговори Джон. — И те са стока като първата. Та казвате, че пътешествието е пропаднало? Ей богу, не знаете докъде сме докарали работите. Ние сме току-речи на въжето, та само като си помисля, вратът ми се схваща. Сигурно сте ги виждали

как висят във вериги и как над тях се вият гарвани, и как моряците, като минават, ги сочат с пръст. „Кой е она?“ — попита един. „Оня ли? Че това е Джон Силвър, аз добре го познавах“ — отговаря друг. А дрънкането на веригите се чува, докато стигнеш чак до другата шамандура. Ето докъде сме стигнали, майчини синковци, благодарение на този тук, на Хендз, на Андерсън и на други негодни глупаци като тях. А пък ако искате да ви отговоря по четвърта точка, за това момче, дявол ви взел, та не е ли то заложник? И ние да изтървем един заложник? Това няма да го бъде! То може да е последната ни възможност да се отървем. Да убия това момче ли? Не, драги мои, това няма да го бъде! А по точка трета, а-а, тук има доста да се говори! Вие сигурно смятате за нищо това, всеки ден да идва да ви преглежда един истински учен доктор? Ти, Джон, с пробитата глава, или ти, Джордж Мери, дето те тресе всеки шест часа, а очите ти и сега са жълти като лимон, вие ли нямате нужда от него? А сигурно не знаете и това, че скоро ще им пристигне един кораб на помощ. А дотогава остава малко време, та скоро-скоро можем да опрем до заложника. А колкото за точка втора, за това, че съм сключил договор, не дойдохте ли вие самите на колене да ме молите за това? На колене ми пълзяхте тогава, страхливци такива, и щяхте да умрете от глад, ако не бях отишъл да преговарям. Но това са глупости, гледайте защо сключих този договор.

И той хвърли на пода някаква хартия, която веднага познах. Това беше същата онази пожълтяла карта с трите червени кръстчета, която бях намерил, завита в мушама, на дъното на капитанския сандък. Беше ми съвсем непонятно защо докторът му я бе дал.

Ако за мене това беше необяснимо, то появяването на картата хвърли разбойниците в още по-голямо недоумение. Те се нахвърлиха върху нея като котки върху мишка и я задърпаха от ръцете си с ругатни, викове и детински смях. Те я въртяха и я разглеждаха, така че ако някой ги гледаше отстрани, щеше да помисли, че пипат златото и че вън от всякаква опасност, се връщат по море заедно с него.

— Да — каза един, — това е действително подписът на Флинт. Дж. Ф. и завита черта под него. Точно както се подписваше той.

— Чудесно — каза Джордж, — но как ще го откараме, като нямаме кораб?

Силвър изведнъж скочи и като се подпря с ръка на стената, извика:

— Джордж, предупреждавам те, ако кажеш още една дума, ще те викам да се бием. Как ли? Та знам ли как? Ти трябва да кажеш как, ти и ония, които ми изтървахте шхуната. Огън да ви гори! Ти само знаеш да ми пречиш, но нямаш мозък дори колкото една хлебарка. Само че аз ще те науча да се държиш прилично, Джордж Мери, главата си залагам!

— Това си е право — каза старият Морган.

— Право! Разбира се, че е право! — каза готвачът. — Вие изгубихте кораба, аз намерих съкровището. Е, кой тогава е прав? Но аз си давам оставката, гръм да ви поразят! Избирайте си, когото щете, за капитан, дойде ми до гуша от вас!

— Силвър! — извикаха всички. — Само Печеното прасе! Печеното прасе капитан завинаги!

— Аха, сега друга песен запяхте, а? — извика готвачът. — Джордж, изглежда, че ще чакаш друг случай, приятелю. Но трябва да благодариш, че не съм отмъстителен човек. Аз не съм от тези. А сега, приятели, какво ще кажете за черния знак? Не е ли вече излишен, а? От цялата тая работа излезе, че Дик си изяде късмета, като съдра Библията.

— Но тя нали е още годна за полагане на клетва? — измърмори Дик, който се чувствуваше явно обезпокоен от проклятието, което си беше навлякъл.

— Библията със съдрана страница! — отвърна Силвър укорно. — Не, не е годна вече! Тя не струва повече от една песнопойка.

— Така ли? — извика Дик някак зарадван. — Значи все пак си струва да я запазя.

— Джим, на ти нещо, което не си виждал още — каза Силвър и ми подхвърли хартийката.

Това беше кръгло парченце хартия, голямо колкото сребърна монета. От едната страна беше бяло, тъй като е било изрязано от последния лист на Библията. От другата страна имаше един-два стиха от „Откровението“, но думите, които ми направиха най-силно впечатление, бяха следните: „А отвън са кучетата и убийците“. Напечатаната страна беше начернена със сажди, които вече се изтриваха и изцапаха пръстите ми. На празната страна беше написана с въглен единствената дума „Свален“. Аз пазя тази хартийка и до днес.

Но върху нея няма и следа от написаното, останала е само една драскотинка, каквато човек би могъл да направи с нокътя на палеца си.

Така завърши това нощно приключение. Скоро след това всички поред пийнахме от канчето и си легнахме. За отмъщение Силвър сложи Джордж Мери за часовой и го заплаши със смърт, ако не изпълни добре службата си.

Аз дълго не можах да мигна, защото умът ми бе зает с мисълта за човека, когото бях убил през деня, и за опасното положение, в което сам бях изпаднал. Но най-вече мислех за удивителната игра, която Силвър играеше, като с едната си ръка държеше разбойниците в подчинение, а с другата се хващаше за всички позволени и непозволени средства, за да спаси мизерния си живот. Самият той спеше спокойно и силно хъркаше, но колкото и черен да ми се струваше, сърцето ми се свиваше за него, като си помислех за всички опасности, които го обкръжаваха, и за позорното бесило, което го очакваше.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА ПОД „ЧЕСТНА ДУМА“

Аз се събудих — а и ние всички се събудихме, защото забелязах, че дори часовоят се надигна от мястото, където беше заспал до вратата — от един ясен, звучен глас, който долиташе откъм края на гората.

— Ей, там, в крепостта, ставайте! — викаше някой. — Докторът пристига. И това наистина беше докторът. Макар че гласът му ме зарадва, в радостта ми се примесиха и други чувства. Аз си спомних тревожно за моето непокорно и непочтено поведение и като виждах до какво ме докара то, сред какви хора попаднах и от какви опасности бях обкръжен, просто ме беше срам да го гледам в очите.

Той навярно беше станал още преди зори, защото едва се бе разсъмнало. Когато изтичах до бойницата и погледнах навън, аз го видях да стои, както неотдавна Силвър беше стоял, до колене в пълзящите мъгли.

— Вие ли сте, докторе? Добро утро, сър — извика бодро Силвър, като сияеше от добро настроение. — Много сте подранили днес! Но нали казват, че рано пиле рано пее. Джордж, я се поразмърдай малко, синчето ми, и помогни на доктор Ливзи да се качи през борда. Всичките ви пациенти добре вървят. Всички са здрави и весели.

Той продължи да бърбре от върха на хълма, с патерица под мишница, с другата ръка подпрян на стената — предишният Джон, с предишния глас, държане и смях.

— Ние имаме хубава изненада за вас, сър — продължи той. — Едно гостенче ни е дошло, хе-хе! Едно ново пансионерче и квартирантче, сър. Бодро като кукуряк. Спа като агне цяла нощ. Гръб с гръб до Джон.

През това време доктор Ливзи беше прескочил оградата и се беше приближил до готвача, та можах да чуя как изведнъж гласът му се промени, като каза:

— Да не е Джим?

— Същият Джим, какъвто си го знаете — каза Силвър.

Докторът се стъписа и няколко секунди не можа да мръдне.

— Добре — каза той най-после. — Но първо дългът, после удоволствието, както сам казвате, Силвър. Най-напред нека да прегледам пациентите.

Следния миг той вече беше в крепостта и като ми кимна хладно, се зае с болните. Той не издаваше своето вълнение, макар да знаеше, че животът му виси на косъм между тези коварни демони, и бърбореше с пациентите, като че ли бе на посещение в някое тихо английско семейство. Държането му, изглежда, повлия на болните, защото те се държаха с него, като че ли нищо не се бе случило, сякаш той все още беше техният корабен лекар, а те — верни моряци.

— Ти се оправяш, приятелю — каза той на пирата с вързаната глава. — Друг на твое място нямаше да оцелее, но, изглежда, че главата ти е твърда като желязо. А ти, Джордж, как си? Хубава боя си пуснал, няма какво. Черният ти дроб е болен. Взимаш ли лекарството? Я кажете, взима ли лекарството?

— Да, да, сър, взима го — отвърна Морган.

— Защото, откакто станах доктор на бунтовници, или по-точно на затворници — каза доктор Ливзи шеговито, — смятам, че ще ми направи чест да не загубя нито един човек за крал Джордж (да бъде благословен!) и бесилката.

Разбойниците се спогледаха, но преглътнаха шегата мълчаливо.

— Дик не се чувства добре, сър — каза един от тях.

— Тъй ли — отвърна докторът. — Дик, я ела насам да ти видя езика. Никак не се учудвам, че не се чувства добре. Езикът му може да уплаши човека. Още един случай от треска.

— Ето — каза Морган, — това ти се пада, загдето скъса Библията. — Това ви се падна, както се изразявате, за това, че сте глупави магарета — отвърна докторът — и че нямате достатъчно разум да различите свежия въздух от заразеня и сухата земя от отровното, заразно блато. Вероятно доста време ще мине, преди да се очистите от маларията, поне аз така мисля. Лагер в блато! Как е възможно, Силвър? Аз ви се чудя. Смятам ви за по-умен от другите във всяко отношение, но, струва ми се, че нямате и понятие от правилата за опазване на здравето.

— Добре — добави той, след като беше дал лекарства на всички и те бяха приели неговите предписания с комично покорство, присъщо по-скоро на деца от някое сиропиталище, отколкото на кръвожадни

разбойници и пирати, — добре, достатъчно за днеска. А сега бих желал да поприказвам с това момче с ваше разрешение.

И той небрежно ми кимна. Джордж Мери седеше до вратата и плюеше някакво лекарство с лош вкус, но още при първите думи на доктора той се обърна с пламнало лице и извика:

„Не може!“, след което измърмори някаква ругатня.

Силвър удари бъчонката с дланта си.

— Млъкни! — изрева той и лъвски го изгледа. — Докторе — продължи той с предишния тон, — аз тъкмо си мислех за това, като знам колко много обичате момчето. Ние всички сме дълбоко благодарни за любезността ви към нас и, както виждате, ви имаме доверие и гълтаме лекарствата, сякаш са грог. И аз намислих как да стане срещата ви, та всички да са доволни. Хокинс, ще ми дадеш ли честната си дума като млад джентълмен — защото си такъв, макар роден от бедни родители, — че няма да духнеш нанякъде?

Аз му дадох с готовност честната си дума.

— Тогава, докторе — каза Силвър, — застанете извън оградата и аз веднага ще доведа момчето, което може да стои отсам оградата, и смятам, че ще можете да си побъбрите свободно. Довиждане, сър, и много поздрави на скуайъра и капитан Смолет.

Щом докторът си отиде, бурята от негодувание, която Силвър беше задържал само със законителни погледи, избухна с пълна сила. Пиратите обвиниха Силвър, че играе двойна игра и иска да уреди своите лични работи, като жертвува интересите на всички останали, което, с една дума, беше точно това, което той вършеше. За мене работата бе така ясна, че се чудех как този път ще укроти гнева им. Но той беше два пъти по-умен от всички тях, взети заедно, и победата, която бе удържал предишната вечер, му даваше големи предимства. С какви ли не обидни имена не ги нарече, загдето не могат да разберат, че е необходимо да говоря с доктора, размахваше картата пред очите им и ги питаше имат ли интерес да развалят договора тъкмо в деня, в който трябва да тръгнат за съкровището.

— Не, гръм да ви порази! — ревеше той. — Ние ще нарушим договора, когато му дойде времето, а дотогава аз ще угаждам на доктора, та ако трябва, и ботушите му ще чистят с бренди.

Тогава той ги накара да накладат огъня и се заклати на патерицата си с ръка върху рамото ми, като ги остави съвсем объркани.

Той по-скоро им беше затворил устата с многословието си, отколкото със своите доводи.

— Полека, полека, момчето ми — каза той. — Те може да се нахвърлят върху нас, ако забележат, че бързае.

Ние бавно се спуснахме по пясъчния склон до мястото, където ни очакваше докторът зад оградата, и щом се приближихме, Силвър спря.

— Вземете си бележка и за това, докторе — каза той, — че аз спасих живота на това момче, за което то ще ви разкаже, и че бях дори свален за това. Докторе, когато човек плава срещу вятъра като мен и залага живота си на карта, не мислите ли, че заслужава поне една насърчителна дума? Не забравяйте, че не става дума само за моя живот, а и за живота на това момче, затова, заклевам ви, дайте ми малко надеждица, та да има за какво да се боря.

Щом се отдели от приятелите си и се обърна с гръб към крепостта, Силвър стана друг човек. Страните му сякаш хлътнаха, а гласът му се разтрепера и лицето му придоби страдалчески израз.

— Какво има, Джон, страх ли ви е? — попита доктор Ливзи.

— Докторе, аз не съм чак такъв страхливец, окото ми не мига от нищо — и той щракна с пръсти, — ако бях такъв, щях да си кажа, но трябва да ви призная, че треперя при мисълта за бесилото. Вие сте добър и честен, по-добър човек от вас никога не съм виждал! Недейте забравя доброто, което съм ви сторил, както знам, че няма да забравите и злото. Ето на, вижте, аз ви оставям насаме с Джим и това запомнете, защото ви правя голяма услуга!

Като каза това, той се отдалечи толкова, че да не може да чува разговора ни, седна на един пън и започна да си подсвирква. Само от време на време се обръщаше да хвърли поглед ту към мен и доктора, ту към непокорните негодници, които шареха насам-натам между крепостта и огъня, който палеха, като изнасяха свинско и сухари, за да приготвят закуската.

— И така, Джим — каза тъжно докторът, — ето те най-последно. Каквото си надробил, това ще сърбаш, момчето ми. Не мога да намеря сили в себе си да те обвиня, но ще ти кажа само това, което съм длъжен да ти кажа. Ако капитан Смолет беше здрав, ти нямаше да посмееш да избягаш, но понеже е ранен и безпомощен, дявол да го вземе, ти постъпи съвсем нечестно.

Трябва да призная, че при тези негови думи аз се разплаках.

— Докторе — казах аз, — поне вие не ме корете, защото аз достатъчно съм се корил. Животът ми виси на косъм, аз съм заложник, а вече щяха да ме убият, ако Силвър не се бе застъпил за мен. Повярвайте ми, докторе, мен не ме е страх от смъртта и, да си призная, заслужил съм си я, но ме е страх да не започнат да ме изтезават, защото, ако започнат да ме изтезават...

— Джим — прекъсна ме докторът и гласът му беше променен. — Джим, аз няма да допусна това. Бързо прескачай оградата и да бягаме.

— Докторе — казах аз, — дал съм честна дума.

— Зная, зная — извика той. — Сега това няма значение, Джим, аз ще поема цялата вина върху плещите си, момчето ми, но тук не мога да те оставя. Скачай! Един скок, и си вълн отук. Ще препуснем като антилопи.

— Не — отговорих аз, — вие много добре знаете, че нито вие, нито скуайрът, нито капитанът бихте постъпили така. Силвър ми се довери и аз му дадох честната си дума, затова трябва да се върна. Но, докторе, вие не ме оставяте да се доизкажа. Ако започнат да ме изтезават, може би ще издам къде се намира корабът, защото аз успях да го превзема отчасти благодарение на добрия случай, а отчасти на риска, който поех. Сега той се намира заседнал на южния бряг на северния залив. При отлив сигурно остава на сухо.

— Корабът ли? — възкликна докторът.

Аз набързо му описах моите приключения и той мълчаливо ме изслуша.

— Тук съдбата се намесва — забеляза той, когато спрях да говоря. — На всяка крачка ти спасяваш живота ни и може ли да си помислиш, че ще те оставим на произвола на съдбата? Така ли ще ти се отплатим, моето момче? Ти откри заговора, а после Бен Гън — най-доброто дело, което си извършил или можеш да извършиш, дори да доживееш до деветдесет години. Но да не говорим за Бен Гън. Та той е самата несрета! Силвър — извика той. — Силвър! Елате да ви дам един съвет — продължи той, когато готвачът отново се приближи към нас, — не бързайте да търсите съкровището.

— Вижте, сър, аз ще направя всичко, каквото мога, но простете ми, вие искате нещо невъзможно — каза Силвър, — защото

единственият начин да спася своя живот и живота на това момче е да тръгнем час по-скоро да търсим съкровището, главата си залагам.

— Добре, Силвър — отвърна докторът, — щом е така, ще ви кажа и това — очаквайте буря, когато го намерите.

— Сър — каза Силвър, — да ви кажа право, вече нищо не разбирам. Каква е вашата цел, защо напуснахте крепостта, защо ми дадохте тази карта? Нищо не разбирам. И при това аз изпълнявам вашите нареждания с вързани очи, а вие досега нито искра надежда не сте ми дали. Това е вече твърде много. Ако не ми кажете просто и ясно какво значи това, аз ще се откажа да ги командувам.

— Не — каза докторът замислено, — аз нямам право да ви кажа нито една дума повече, защото това не е моя тайна, иначе, давам ви честната си дума, Силвър, всичко щях да ви разкажа. Но ще отида само дотам, докъдето имам право, и дори малко по-далеч. Иначе капитанът здравата ще ме хока. Най-напред ще ви дам малко надежда, Силвър, като ви кажа, че ако успеем да се измъкнем живи от тоя вълчи капан, ще сторя всичко, което е по силите ми, да ви спася, стига да не трябва да давам лъжлива клетва.

Лицето на Силвър просия.

— Дори и майка ми не би ме насърчила повече, сър, отколкото вие — извика той.

— Това е първото нещо, което мога да ви кажа — добави докторът. — Второто е един съвет: дръжте момчето винаги при себе си и когато имате нужда от помощ, викайте. Аз отивам да направя, каквото мога за вас и сами ще се убедите дали говоря истината, или не. Довиждане, Джим!

И доктор Ливзи се ръкува с мен през оградата, кимна на Силвър и забърза към гората.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ТЪРСЕНЕТО НА СЪКРОВИЩЕТО. ПЪТЕПОКАЗАТЕЛЯТ НА ФЛИНТ

— Джим — каза Силвър, когато останахме сами, — аз спасих твоя живот, но ти спаси моя и аз няма да забравя това. Аз забелязах как докторът те караше да избягаш, с крайчеца на окото си забелязах. Джим, ти само печелиш от това. Тази е първата ми искрица надежда, откакто пропадна атаката ни, и аз я дължа на теб. А сега, Джим, ще тръгнем да търсим съкровището, но не знам какво ще намерим и това никак не ми харесва. Затова ти и аз трябва да се държим заедно, ако искаме да спасим главите си въпреки всичко, което ни готви съдбата.

Точно тогава някой подвижна, че закуската е готова, и ние насядахме по пясъка да закусим сухари и пържено месо. Бяха наклали огън, на който можеше да се опече цял вол. Огънят гореше така силно, че можеха да го приближат само откъм страната на вятъра, и то съвсем предпазливо. Те бяха сготвили също така разточително, като бяха приготвили три пъти повече храна, отколкото можехме да изядем. Един от тях хвърли с безсмислен смях остатъка от храната в огъня и той пламна още по-буйно от това необичайно гориво. През живота си не бях виждал хора, които да мислят по-малко за утрешния ден. Те явно живееха ден за ден, не пестяха храната, а часовете им заспиваха на пост. Аз разбрах, че тези хора са способни само на еднократни смели действия, но че не биха могли да издържат при продължителна борба.

Дори Силвър, който се хранеше с Капитан Флинт, кацнал на рамото му, не им направи забележка, че са разточителни. Това ме учуди извънредно много, но неговото поведение показваше изключителната му хитрост.

— Така, момчета — каза той, — вие сте щастливи, че Печеното прасе мисли за вас с ей тази глава. Аз разбрах, каквото ми трябваше. Наистина корабът, е в техни ръце, още не съм разбрал къде го крият, но щом пипнем съкровището, ще поразтършуваме и ще го намерим. И тогава, приятели, у когото са лодките, той ще спечели.

Той бърбеше непрестанно, като тъпчеше устата си с горещ бекон, и с тези думи успя да им възвърне доверието и да събуди надеждата им, като в същото време, сигурен съм в това, той сам насърчаваше себе си.

— А що се отнася до нашия заложник — продължи той, — смятам, че това е последният му разговор с тези, които са му близки. Посредством него успях да се добера до това, което ми бе нужно, и му благодаря, но стига толкова. Аз ще го вържа за въже и ще го водя със себе си, когато тръгнем за съкровището. Трябва да го пазим като злато, та да ни е подръка, ако стане нещо. Но доберем ли се веднъж до кораба и до съкровището и тръгнем по море като весела компания, тогава другояче ще си поприказваме с мистър Хокинс и той ще получи наградата за всичко, което ни докара до главите.

Никак не се учудих, че настроението на пиратите се повиши, но моето страшно се понижи. Ако плановете, които кроеше Силвър сега, се сбъднеха, този двоен предател нямаше да се поколебае да изпълни заплахите си. Той беше стъпил с по един крак в двата лагера и несъмнено щеше да предпочете богатството и свободния пиратски живот пред една гола надежда за спасение от бесилката — единственото, което можехме да му предложим.

Но дори и събитията да се развиеха така, че той да бъде принуден да удържи думата си пред доктор Ливзи, все пак какви големи опасности ни грозяха! Когато подозренията на пиратите се окажеха основателни, какъв тежък момент щяхме да преживеем тогава — той — сакат човек, а аз — слаб юноша, трябваше да се борим на живот и смърт срещу петима здрави и силни моряци.

Като се прибави към тези мои двойни опасения и тайната, която все още забулваше поведението на моите приятели, необяснимото им напускане на крепостта, непонятният им отказ от картата и още непонятното последно предупреждение на доктора към Силвър: „Очаквайте буря, когато го намерите“, вие лесно ще разберете защо закуската ми се видя така безвкусна и с какво свито сърце тръгнах след моите поробители, които се отправиха да търсят съкровището.

Ние представлявахме любопитна гледка. Всички бяха с изкаляни моряшки дрехи и всички, с изключение на мен — въоръжени до зъби. Силвър бе нарамил две пушки — една отпред и една отзад, със сабя на кръста и по един пистолет във всеки джоб на мундира. За да допълни неговия странен вид, Капитан Флинт бе кацнал на рамото му и

непрестанно бърбореше несвързани моряшки приказки. Аз бях превързан с въже през кръста и следвах покорно корабния готвач, който държеше края на въжето ту със свободната си ръка, ту със здравите си зъби. Мен наистина ме водеха като вързана мечка.

Останалите бяха натоварени с най-различни предмети: някои носеха търнокопи и лопати — първите вещи, които пренесоха от „Испаньола“, други носеха свинско, хляб и бренди за обед. Аз забелязах, че всички тези продукти бяха от нашите припаси, и разбрах, че Силвър ми е казал истината предишната вечер. Ако Силвър не беше сключил договор с доктора, той и цялата му разбойническа шайка щяха да останат само на бистра водица и на това, което можеха да си набавят чрез лов. Водата съвсем нямаше да им е по вкуса, а моряците обикновено са лоши стрелци. При това, незапасени с храна, те едва ли имаха и достатъчно барут.

И тъй, екипирани по този начин, ние тръгнахме на път и дори човекът с вързаната глава, който трябваше да остане на сянка, тръгна с нас. Всички един подир друг се промъкнахме към брега, където ни чакаха двете лодки. Но и лодките носеха следи от пиянската немарливост на пиратите. На едната беше счупена дъската за сядане, а и двете бяха изкаляни и водата в тях не беше изгребана. Като взехме и двете лодки за по-голяма сигурност и се разделихме на две групи, ние навлязохме в залива. Когато потеглихме, се породил спор за картата. Червеното кръстче беше много голямо, за да покаже точното място, а бележката на гърба беше доста неясна. Читателят може би ще си спомни следните думи: „Високо дърво на хребета на «Далекоглед», което сочи към ССИ.

Остров на скелета ИЮИ и на И. Десет фута.“

Значи главният белег беше високото дърво. А точно пред нас заливът бе заграден с плато, към двеста-триста фута високо, което се свързваше на север с южния склон на „Далекоглед“ и което към юг се превръщаше в скалистото възвишение, наречено „Гротмачта“. Платото бе гъсто осеяно с борови дървета с различна височина. Тук-таме някой по-особен вид бор се издигаше четиридесет-петдесет фута над останалите, тъй че кое точно е „високото дърво“ на капитан Флинт, можеше да се определи само на мястото, и то с помощта на компаса.

Въпреки това всеки си хареса по едно дърво, докато бяхме още наред пътя. Само Дългия Джон вдигаше рамене и им казваше да

почакат, докато стигнат на мястото.

Силвър караше моряците да гребат леко, за да не се изморяват преждевременно, и след доста дълго плаване спряхме при устието на втората река — онази, която тече през гористата седловина на хълма „Далекоглед“. Оттам, като завихме вляво, ние започнахме да се изкачваме към платото.

В самото начало мочурливата, покрита с блатна растителност почва много забавяше движението ни, но по-нататък малко по малко хълмът стана по-стръмен и почвата по-камениста, а гората все по-рядка. Ние действително се приближавахме към една от най-хубавите местности на острова. Тук нямаше трева, а благоуханни ракитаци и най-различни цъфнали храсти. Храсталаците от зелените мускатови дървета тук-таме бяха прошарени от червеникавите стебла на боровете и от техните сенки и дъхът на тези храсти се смесваше с боровия дъх. Имаше вятър, въздухът беше свеж, слънцето ярко грееше и всичко това извънредно много ни освежи.

Групата вървеше, пръсната в широк полукръг, като всеки подвикваше и тичаше насам-натам. Към средата, доста зад другите, вървахме ние със Силвър, аз — вързан за въже, а той — запъхтян, едва се движеше по свличащите се камънаци. От време на време аз трябваше да го подпирам, защото се подхлъзваше и можеше да се търколи надолу по склона.

Бяхме изминали около половин миля и вече се изкачвахме на платото, когато онзи, който вървеше на левия край, извика като уплашен. Той продължи да вика и всички се втурнаха към него.

— Не може да е намерил съкровището — каза старият Морган, който мина тичешком край нас, — защото оттам започва платото.

И наистина, когато стигнахме мястото, видяхме нещо съвсем друго. В подножието на голям бор с покрито от пълзящи зелени растения стебло, които бяха поразместили някои от малките кости, беше проснат човешки скелет с останки от изгнило облекло. Тръпки побиха всички.

— Моряк е бил — каза Джордж Мери, който като по-смел от другите бе приближил скелета и разглеждаше останките от облеклото му. — Носил е моряшки дрехи.

— Да, да — каза Силвър, — разбира се, че е бил моряк. Да не очакваш да намериш някой епископ тук. Но защо скелетът лежи в

такова неестествено положение?

И наистина трупът не заемаше естествено положение, а лежеше съвършено изопнат, като краката му сочеха една посока, а ръцете, протегнати над главата като на плувец, който се хвърля — точно обратната посока. Само някои кости бяха разместени от птиците, които са го кълвали, и от пълзящите растения, които постепенно го бяха обвили.

— Моята стара кратуна сякаш започва да се досеща — забеляза Силвър. — Това е компасът. Ето че той е обърнат точно към най високата точка на Острова на скелета, която стърчи като зъб. Я сверете посоката, която сочат тези кости.

Погледнаха компаса. Тялото сочеше право към острова, а компасната стрелка показваше ИЮИ и към И.

— Така и смятах! — извика готвачът. — Това е пътепоказател. Точно натам се пада посоката към Полярната звезда и лъскавите парички. Но само като си помисля за Флинт, дявол да го вземе, целият изстивам. Това е една от неговите шеги, така ми се струва. Той беше тук с шестима души и ги изби до човек, а този тук го е домъкнал и го е поставил за компас, главата си залагам. Костите му са дълги, а косата му е била руса. А-а, това сигурно е бил Алардайс! Ти помниш ли Алардайс, Том Морган?

— Да, да — отвърна Морган, — помня го. Той ми дължеше пари и ми завлече ножа, когато слезе на брега.

— Като е така — каза друг, — нека потърсим твоя нож! Флинт не беше човекът, който би пребръкал джобовете на един моряк. А и птиците сигурно не са го отнесли.

— Ей богу, вярно! — извика Силвър.

— Нищо не е останало — каза Мери, като тършуваше из костите, — няма ни пари, ни табакера. Тая работа ми се струва подозрителна.

— Да си кажа правата, и на мен така ми се струва — съгласи се Силвър. — Тук има нещо нередно, казваш, а? Брей, момчета, ако Флинт беше жив, нямаше да смеем да припарим тук. Те са били шестима, и ние сме шестима. Само кости са останали от тях.

— Аз го видях мъртъв със собствените си очи — каза Морган. — Били ме заведе при него. Видях го проснат и очите му бяха затворени с монети.

— Мъртъв е, разбира се! Отдавна е умрял той и гние в земята — каза пиратът с вързаната глава. — Но ако духовете бродят, сигурно и духът на Флинт витае из тия места. Ама грозна смърт го сполетя тоя Флинт!

— Вярно — отбеляза друг. — Той ту беснееше, ту крещеше за ром, ту пееше. Знаеше само „Петнайсет души“ и да ви кажа право, оттогава не обичам да я слушам. Беше страшна жега и прозорецът му

беше отворен, та можех ясно да чуя как пее, когато смъртта вече го душеше.

— Хайде, хайде — каза Силвър, — стига дрънканици. Той е мъртъв. Никой не броди тук, пък и да бродеше, духовете бродят нощем, главата си залагам! Страхът и дявола може да умори, напред към дублоните!

И ние тръгнахме. Но макар че беше светъл ден и знойно слънце припичаше, пиратите вече не се движеха разпръснато, не подвикваха из гората, а вървяха един до друг и говореха с притаен дъх. Сянката на мъртвия пират бе вледенила сърцата им.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ТЪРСЕНЕТО НА СЪКРОВИЩЕТО. ГЛАСЪТ СРЕД ДЪРВЕТАТА

Отчасти поради обезсърчителното въздействие на страха, а отчасти и заради умората на Силвър и болните, щом се изкачихме на платото, всички насядахме.

Тъй като платото беше малко наклонено на запад, от мястото, където седяхме, се откриваше просторна гледка. Пред нас, зад върховете на дърветата, се зеленееше „Горският нос“, очертан от пяната на прибоя. На изток, ниско зад нас, се виждаше не само проливът с Острова на скелета, а и безкрайната морска шир зад тясната пясъчна ивица. Сякаш над самите ни глави се извисяваше хълмът „Далекоглед“, прошарен тук-там със зелени борове, а на места зееха черни пропасти. Чуваше се само глухият тътен на прибоя и бръмченето на безбройните насекоми из цъфналите храсти. А по гладката морска шир — никакъв признак на живот, нито едно бяло платно! Какво чувство на самота навяваше този пуст безкрай!

Докато почиваше, Силвър правеше някакви измервания с компаса си.

— Там има три „високи дървета“ — каза той, — разположени в права линия към Острова на скелета. Предполагам, че хребетът на „Далекоглед“ е ей там. Да намерим съкровището сега е детска игра. Хайде да си похапнем най-напред.

— Мен нещо не ми се яде — измърмори Морган. — Само като си помисля за Флинт, всичко ми се отщява.

— Ех, синко, ти благодари, че не е жив — каза Силвър.

— Грозен дявол беше тоя Флинт — извика трети пират, като потрепера — с онова посиняло лице!

— Ромът го докара дотам — добави Мери. — Ти право каза. Син като патладжан беше станал.

След намирането на скелета, което ги наведе на тоя род мисли, всички започнаха да говорят по-тихо, та гласовете им вече не нарушаваха горската тишина.

Внезапно от гората пред нас някакъв тънък, висок, трептящ глас подхвана познатата песен:

Петнайсет души във ковчега на мъртвеца, йо-хо-хо, и бутилка ром!

Не бях виждал по-изплашени хора. И шестимата пирати пребледняха като платно. Някои скочиха, други се хванаха един за друг. Морган запълзя по земята.

— Това е Флинт, за...! — извика Мери.

Песента внезапно секна, тъй внезапно, както бе започнала, сякаш някой изведнъж затули с ръка устата на певеца. Песента се лееше леко и нежно из зеления лес, а денят беше слънчев и ясен, та не можех да разбера защо моите спътници така силно се изплашиха.

— Ставайте — каза с усилие Силвър с посивели като пепел устни, — не може така! Хайде, момчета! Завивай в друг галс! Чудна работа наистина. Някой се шегува тук с нас, не мога точно да кажа чий е гласът, но това не е никакъв дух, а е човек от плът и кръв, главата си залагам!

Смелостта му се възвърна, докато говореше, а и цветът на лицето му се промени. Пиратите започнаха постепенно да се окопитват, насърчени от думите му. Изведнъж същият глас отново се разнесе, този път не като песен, а като някакъв далечен вик, който още по-неясно отекна от скалите на „Далекоглед“.

— Дарби Мак Гроу! — стенеше гласът. — Дарби Мак Гроу! Дарби Мак Гроу!

Този вопъл се повтори безброй пъти, а накрая, като се повиши, гласът изрече една ругатня, която аз изпускам, и завърши с думите:

— Донеси ми ром, Дарби!

Пиратите застанаха като заковани, очите им изскочиха от страх. Гласът отдавна бе заглъхнал, но те все още стояха безмълвни, вперили поглед в празното пространство.

— Всичко е ясно — каза някой задъхано. — Да бягаме!

— Тези бяха последните му думи — простена Морган, — последните му думи, преди да издъхне.

Дик бе извадил Библията си и четеше молитви. Той бе отрасъл в добро семейство, преди да тръгне по море и да попадне сред лоши другари.

Само Силвър все още се държеше. Макар че зъбите му тракаха, той не се предаваше.

— Никой на този остров не е чувал за Дарби — промърмори той, — никой, освен нас. И след като направи усилие над себе си да се овладее, той извика насърчително:

— Момчета, аз съм дошъл за съкровището и няма човек, нито дявол, който може да ме спре. Аз не се страхувах от Флинт приживе, та сега ще седна да се плаша от духа му — по дяволите Флинт! Тук на по малко от четвърт миля ни чакат седемстотин хиляди фунта. Де се е чуло и видяло някой джентълмен на сполуката да обърне гръб на такъв куп злато от страх пред някакъв си пиян стар моряк със синя мутра — и при това отдавна заровен!

Но въпреки думите му пиратите не се окуражаваха, дори страхът им се увеличи от неговото подигравателно отношение към духа на умрелия.

— Млъкни, Джон! — каза Мери. — Не дразни духа!

Останалите бяха занемели от ужас. Ако имаха достатъчно смелост, те щяха да се разбягат кой накъде види, но страхът ги караше да се държат един за друг и да стоят по-близо до Джон, който единствен им вдъхваше смелост. Той от своя страна се беше вече доста окопитил.

— Дух ли? Да речем, че е така — каза той, — но едно нещо не ми е ясно. Гласът имаше ехо. Чували ли сте някога дух да има сянка? Как е възможно тогава да има ехо, това ми кажете. Значи тука има нещо нередно.

Това доказателство ми се видя доста слабо. Но човек може ли да знае кое ще подеждува на суеверните и за мое голямо учудване Джордж Мери веднага се успокои.

— Точно така е — каза той. Ти имаш глава, Джон, няма съмнение в това. Ставайте, момчета! Сбъркали сме курса. Гласът приличаше на Флинтовия, вярно, но не съвсем. Той ми напомни друг един глас — чакайте, — той ми напомни гласа на...

— Дявол го взел, на Бен Гън! — изрева Силвър.

— Да, на неговия глас — извика Морган, като скочи на колене, — такъв беше гласът на Бен Гън!

— Какво значение има това? — попита Дик. — И Бен Гън е там, където е Флинт.

Но по-старите моряци приеха тази забележка с презрение.

— Кой се интересува от Бен Гън — извика Мери, — жив или мъртъв — все едно.

Интересно беше да наблюдава човек как тези хора постепенно се окопитваха и как естественият цвят обливаше отново лицата им. Скоро те се разбъбраха, като от време на време спираха да се послушат, и тъй като гласът не се повтори, отново нарамиха сечивата и тръгнаха на път. Мери вървеше най-напред с компаса на Силвър, за да държи правата линия към Острова на скелета. Той беше казал истината: никой не се интересуваше от Бен Гън, жив или мъртъв.

Само Дик още държеше Библията си и от време на време страхливо се озърташе. Но никой не му съчувствуваше, а Силвър дори се присмя на молитвите му.

— Нали ти казах, че си осквернил Библията си! Да не мислиш, че след като и за клетва не става, ще изплашиш някой дух с нея? Не си въобразявай! — и той щракна с дебелите си пръсти, като спря за миг, подпрян на патерицата си.

Но това не успокои Дик. Ясно ми беше, че момчето е болно. Жегата, умората и уплахата бяха усилили треската, за която доктор Ливзи ги беше предупредил.

Както вече споменах, платото беше наклонено на запад и ние слизахме, а нямаше и много дървета, та се вървеше лесно. И високите, и ниските борове растяха далече един от друг, а дори и между мускатовите храсти и азалиите се откриваха големи просеки, където слънцето силно припичаше. Като се движехме към северозапад, ние се приближавахме все повече и повече към хребета на „Далекоглед“. В същото време пред нас все по-широко се откриваше западният залив, където аз неотдавна треперех в малката лодка.

Първото високо дърво, до което стигнахме, не излезе това, което търсехме. Така стана и с второто. Третото се издигаше близо двеста фута над горичката. Това беше растение великан с огромно червено стъбло и огромна корона, която хвърляше толкоз голяма сянка, че цял взвод можеше да марширува в нея. Този бор се виждаше от морето както от изток, така и от запад и можеше спокойно да се нанесе като мореплавателен знак на картата.

Но не неговите огромни размери вълнуваха моите спътници, а мисълта, че някъде под неговата грамадна сянка лежат заровени

седемстотин хиляди фунта чисто злато. Тази мисъл изличи всичките им предишни страхове, когато приближиха мястото. Очите им горяха, а те се движеха с все по-бързи и с по-леки стъпки. Тяхното съзнание бе заето изцяло от съкровището, удоволствията и разкоша, които ги очакваха до края на живота им.

Силвър подскочаше на патерицата си с издути, трепкащи ноздри и ругаеше с бяс мухите, които кацаха по разгорещеното му, лъскаво от пот лице. Той ядосано дръпваше въжето, с което ме водеше, и от време на време хвърляше смразяващи погледи към мен. Дори не се мъчеше да скрие лошите мисли, които се четяха по лицето му като по книга. Близостта на златото изличи всичко друго от ума му — и обещанието, което беше дал, и предупреждението на доктора, всичко това беше забравено. Не се съмнявах, че след като намери съкровището, той ще открие къде се намира „Испаньола“, през нощта ще изколи всички честни хора на острова и ще отплава с тежък товар от престъпления и богатства.

Потресен от тези тревожни мисли, аз едва следвах търсачите на съкровището, които сега се движеха бързо. Аз често се препъвах и именно тогава Силвър дръпваше грубо въжето и ми хвърляше кръвожадни погледи. Дик, който беше останал назад, вървеше последен и ту бърбеше някакви молитви, ту ругаеше, а треската му ставаше все по-силна и по-силна. И това ме караше да страдам още повече. Като връх на всичко взех да си представям трагедията, която някога се е разиграла на това плато. Представих си онзи отвратителен пират със синьо лице, който умрял в Савана, като пеел песни и се молел за ром, как със собствената си ръка е погубил шестимата си съучастници. Как ли е ехтяла от страшните им викове тази гора, която сега бе тъй тиха! Само при мисълта за това чувах сякаш виковете им.

Ние вече бяхме стигнали края на гората.

— Ура, момчета, всички напред! — извика Мери и тези, които вървяха първи, хукнаха.

Но не изменили и десет ярда, те внезапно спряха. Чуха се сподавени викове — Силвър удвои крачките си и заподскача на патерицата си като побеснял. Следния миг обаче и той, и аз замръзнахме на местата си.

Пред нас зееше голяма яма, не прясно изкопана, защото стените бяха свлечени, и дъното — обрасло с трева. В нея бяха разхвърляни

дъски от сандъци и дръжка от търнокоп, счупена на две. На една дъсчица бе издълбан с горещо желязо надписът „Морж“ — името на Флинтовия кораб.

Всичко беше ясно като бял ден. Някой бе изровил съкровището — седемстотинте хиляди фунта бяха изчезнали!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА ПРОВАЛЯНЕТО НА ГЛАВАТАРЯ

Никой не е виждал по-голям крах от този, който претърпяха пиратите. И шестимата бяха като поразени от гръм. Единствен Силвър се окопоти веднага. Всичките му помисли до този миг бяха устремени към една-единствена цел — златото, и сега в един миг всичко бе загубено. Но той не изгуби присъствие на духа, успя да се овладее и промени плана за своите действия, преди другите да бяха осъзнали своето разочарование.

— Джим — ми пошепна той, — вземи това и бъди готов.

И ми подаде един двуцевен пистолет.

В същото време той започна да се придвижва спокойно към север така, че след няколко крачки ямата остана между нас и останалите петима пирати. След това Силвър ме погледна и кимна с глава, като че ли искаше да каже: „Натясно сме“. И аз мислех точно това. Той отново се държеше приятелски с мен, но аз така бях възмутен от неговото постоянно изменничество, че не можах да се въздържа и му пошепнах: „Значи вие отново минахте на другата страна?“

Но не му остана време да ми отговори. Пиратите наскочаха в ямата с ругатни и викове и започнаха да ровят с ръце пръстта и да изхвърлят дъските встрани. Морган намери една златна монета. Той я вдигна и взе да сипе порой от ругатни. Монетата бе на стойност две гвинеи и за кратко време мина от ръка на ръка.

— Две гвинеи! — изрева Мери, като я разтърси в ръката си към Силвър. — Това са твоите седемстотин хиляди фунта, а? Ти си знаел да сключваш договори, тъй ли? Ето какво излезе от твоя договор, кратуна такава!

— Ровете, ровете, момчета — каза Силвър със спокойно насмешлив тон, — няма да се учудя, ако изровите няколко фъстъка.

— Фъстъци! — яростно повтори думата му Мери. — Чухте ли го, момчета? Аз се обзалагам, че тоя човек е знаел цялата работа от самото начало. Погледнете му лицето — там е изписано всичко.

— А-а, Мери — забеляза Силвър, — отново се гласиш за капитан, така ли? Ти си наистина упорито момче.

Но този път всички бяха изцяло на страната на Мери. Те изскочиха от ямата един след друг, като хвърляха яростни погледи към нас. Единственото успокоително нещо беше, че те изскачаха от отсрещната страна на ямата.

И така ние застанахме двама от едната страна на ямата срещу петима от другата страна и никой не се осмеляваше да нанесе първия удар. Силвър стоеше неподвижно, подпрян на патерицата, и ги наблюдаваше с по-голямо хладнокръвие отвсякога. Без съмнение той беше храбър човек.

Най-после Мери изглежда, реши, че едно слово би подтикнало хората му към действие.

— Момчета — започна той, — виждате ли ги онези двама, дето са застанали сами отсреща — единият, стар и сакат, който ни доведе

тук и ни докара до това положение, а другият — онова вълче, чието сърце сам ще изтръгна. Затова, момчета...

Той повиши глас и вдигна ръка с явното намерение да стреля срещу нас. Но точно в този миг — бум! бум! бум! — изтрещяха три пушечни изстрела от гората. Мери се търкулна с главата надолу в ямата; пиратът с вързаната глава се завъртя като пумпал и се просна смъртно ранен, но още агонизиращ, а другите трима удариха на бяг.

В миг Дългия Джон изпразни двуцевния си пистолет върху гърчещия се Мери и когато той обърна предсмъртен поглед към него, Силвър му каза:

— Джордж, най-последно сме квит.

В същия миг докторът, Грей и Бен Гън изскочиха с димящи мускети из мускатовите храсти.

— Напред! — извика докторът. — Тичайте бързо, момчета. Трябва да им пресечем пътя към лодките.

Ние се спуснахме с всички сили, като минавахме право през храстите, в които някога потъвахме чак до рамене.

Силвър правеше невероятни усилия да се движи с нас. Той така скачаше на патерицата си, че гръдните му мускули сякаш щяха да се разкъсат. Според доктора, никой здрав човек не би могъл да издържи това напрежение. Но той изостана около тридесет ярда зад нас и почти се задушаваше, когато стигнахме склона.

— Докторе — извика той, — вижте! Няма нужда да бързаме!

И наистина не беше нужно да бързаме, защото в една открита част на платото ние видяхме тримата бегълци още да тичат право по посока на хълма „Гротмачта“. Ние вече се намирахме между тях и лодките и затова седнахме да си поемем дъх, докато Дългия Джон, бършейки лицето си, бавно се приближи към нас.

— Покорно благодаря, докторе — каза той. — Вие дойдохте в последния миг да ни спасите с Хокинс. Значи това си бил ти, Бен Гън! — добави той. — Ах, юначага излезе ти!

— Да, аз съм Бен Гън — отвърна изоставеният на острова, извивайки се като змиорка от смущение. След доста дълга пауза той добави: — Как сте, мистър Силвър? Благодаря, добре, ще отговорите вие.

— Бен, Бен — промърмори Силвър, — като си помисля само как ме нареди ти!

Докторът изпрати обратно Грей да вземе един от търнокопите, които пиратите бяха оставили при бягството си, и докато ние спокойно се спускахме по склона към лодките, той накратко разказа какво се бе случило. Историята силно заинтересува Силвър, в която полуидиотът Бен Гън бе героят от начало до край.

В своите скитания из острова самотният изоставен човек открил скелета и го претършувал. Той също открил съкровището и го изровил (счупената дръжка била от неговия търнокоп). Той дълго пренасял съкровището на гръб, като много пъти, тежко натоварен, преминавал разстоянието от подножието на високия бор до една пещера под двуглавия хълм в североизточния край на острова, където го скрил на сигурно място два месеца преди пристигането на „Испаньола“.

Докторът изтръгнал тази тайна от него още същия следобед, когато бе извършена атаката, а следната сутрин, като забелязал, че корабът е изчезнал, отишъл при Силвър и му дал картата, която вече била съвсем ненужна, както и всичките припаси, защото в Бен Гъновата пещера имало достатъчно количество солено козе месо, приготвено от самия него. Той дал всичко, само и само да може да се изместят безопасно от крепостта до двуглавия хълм, където нямало малария и където можели да пазят съкровището.

— А за теб, Джим — каза той, — ми беше много тежко, но дългът ми налагаше да сторя всичко, което можех, за онези, които останаха верни докрай на дълга си, а кой е виновен, че ти не остана между тях.

Тази заран, като разбрал, че гневът на пиратите, след като преживеят тежкото разочарование, ще се излее върху мен, той изтичал до пещерата и като оставил скуайъра да пази капитана, взел със себе си Грей и Бен Гън и тримата ударили косо през острова, за да стигнат навреме големия бор. Скоро обаче докторът забелязал, че вашата група ще го изпревари, и тъй като Бен Гън бил голям бързоходец, изпратил го напред да направи сам, каквото може. Бен Гън се сетил да се възползува от суеверието на своите бивши другари, като ги сплаши, и тази мисъл излязла тъй сполучлива, че Грей и докторът могли да стигнат мястото и да се прикрият, преди да пристигнат търсачите на съкровището.

— Какво щастие — каза Силвър, — че с мен беше Хокинс, иначе вие, докторе, щяхте да оставите да нарежат стария Джон на парчета и

дори и окото ви нямаше да мигне.

— Вярно, дори и окото ми нямаше да мигне — отвърна весело доктор Ливзи.

В това време ние стигнахме при лодките. Докторът разби едната на парчета с търнокопа си. Всички се качихме на другата и потеглихме към северния залив.

Дотам имаше около осем-девет мили. Макар да бе капнал от умора, Силвър седна до едното весло и загреба наедно с нас. Ние се понесохме бързо по гладката повърхност на морето. Не след дълго излязохме от пролива и заобиколихме югоизточния край на острова, покрай който само преди четири дни бяхме минали с „Испаньола“.

Когато минавахме край двуглавия хълм, забелязахме черния отвор на Бен Гъновата пещера, до който стоеше, подпрян на мускета, някакъв човек. Това бе скуайрът и ние му замахаме с кърпа и извикахме три пъти „ура“, при което гласът на Силвър гърмеше така мощно, както и на всички останали.

Три мили по-нататък ние влязохме в северния залив, където видяхме „Испаньола“. Последният прилив я бе подел и тя се носеше насам-натам по водата. Ако вятърът или течението бяха излезли по-силни, както в южния залив, ние никога вече нямаше да я видим или пък щяхме да я намерим разбита на някой бряг. За наше щастие обаче корабът бе останал невредим, като изключим счупената гротмачта. Ние стъкмихме другата котва и я спуснахме на дълбочина сажен и половина във водата. След това се отправихме към „Ромовия залив“, който се намираще най-близо до пещерата на Бен Гън. Грей бе изпратен сам обратно с лодката на „Испаньола“, за да я пази през нощта.

От брега до пещерата стигнахме по един полегат склон. Горے ни посрещна скуайрът. Той се държа много любезно и сърдечно с мен, не спомена нито дума за моето бягство, като нито ме укори, нито ме похвали. Но когато Силвър учтиво му отдаде чест, той пламна:

— Джон Силвър — каза той, — вие сте неподобен престъпник и негодник — чудовищен негодник, сър. Казаха ми да не ви преследвам и аз дадох съгласието си. Но мъртъвците, сър, тежат на шията ви като воденични камъни.

— Покорно благодаря, сър — отвърна Дългия Джон и отново отдаде чест.

— Не искам благодарностите ви! — извика скуайрът. — Аз грубо нарушавам своя дълг. Стойте настрана!

Влязохме в пещерата. Тя беше просторна и проветрива. В нея извираше бистро изворче, което образуваше езерце, заградено от папрати. Подът беше пясъчен. Край голям огън лежеше капитан Смолет. В един далечен ъгъл, слабо осветен от пламъка, аз видях как блещукат купища златни монети и кюлчета злато. Това беше съкровището на Флинт, за което бяхме изминали такъв дълъг път и за което бяха загинали седемнадесет души от екипажа на „Испаньола“. А колко човешки жертви, колко кръв и страдания, колко потопени кораби, колко наказания и жестокости над смели и честни хора, колко топовни гърмежи, колко позор, лъжа и беди струваше това съкровище, едва ли някои би могъл да каже. И все пак имаше трима на острова — Силвър, старият Морган и Бен Гън, които бяха участвували в тези престъпления и напразно се бяха надявали да получат своя дял от съкровището.

— Ела, Джим — каза капитанът. — Ти си добро момче посвоему, Джим, но не мисля, че ние двамата ще тръгнем втори път заедно по море. Ти си от породата на любимците. А това ти ли си, Джон Силвър? Какво те води насам?

— Дългът ме върна при вас, сър — отвърна Силвър.

— А-а! — каза капитанът и не продума нищо повече.

С каква охота ядох тази вечер, заобиколен от приятелите си! Колко вкусно ми се видя соленото козе месо на Бен Гън и бутилката старо вино, останало от „Испаньола“! Сигурен съм, че никога не е имало по-весели и щастливи хора от нас. А и Силвър, седнал малко настрана от светлината на огъня, лакомо ядеше и скачаше, готов за услуга, когато имаше нужда от някаква помощ. Той дори се смееше тихичко заедно с нас и във всяко отношение беше същият любезен, учтив и услужлив човек, както през време на пътуването.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА И ПОСЛЕДНА

Следната сутрин ние се заехме отрано с пренасянето на огромния куп злато. Голямото разстояние, което до брега беше близо миля и до „Испаньола“ три мили с лодка, правеше трудна нашата работа, тъй като бяхме малко на брой. Тримата пирати, които още скитаха свободно из острова, не ни създаваха големи безпокойства. Един часовой на върха на хълма бе достатъчен, за да ни предпази от каквото и да било внезапно нападение, но ние смятахме, че те вече бяха се наситили на кръвопролития.

Всички работехме енергично. Грей и Бен Гън пренасяха товара с лодката, а докато те пътуваха, ние трупяхме съкровището на брега. Две златни кюлчета, вързани за краищата на въже, преметнато през рамо, представляваха голям товар. Дори един възрастен човек едва можеше да се движи с този товар. Като не бях способен да нося такива тежести, аз останах през целия ден в пещерата, за да опаковам монетите в сухарени торби. Монетите представляваха чудновата сбирка, подобна по своето разнообразие на онази, която бяхме намерили в сандъка на Били Бонс. Но тази сбирка беше много по-голяма и по-разнообразна, така че аз изпитвах истинско удоволствие, когато сортирах монетите. Английски, испански, френски, португалски, гвинеи и луидори, дублони и двойни гвинеи и муадори и цехини, върху които бяха изобразени всички крале на Европа през последните сто години; странни ориенталски монети с всевъзможни изображения сякаш на клъбца от конец или паяжина, кръгли и квадратни монети, монети, продупчени в средата, за да се носят като огърлици; мисля, че в тази колекция се намираха всички видове монети в света. Те бяха неизброими като есенните листа, така че гърбът ме заболя от навеждане и пръстите ми изтръпнаха от сортиране.

Ден след ден работата продължаваше. Всяка вечер на кораба се стоварваше цял куп злато и все оставаше още за пренасяне. През цялото това време не узнахме нищо за тримата пирати, които бяха останали живи.

Но една вечер, струва ми се — третата вечер, когато докторът и аз се разхождахме по склона на хълма, обърнат към низините на острова, от дълбоката мрачина под нас долетяха някакви гласове, подобни на викове и пеене. Чухме този шум само за миг, след което отново всичко утихна.

— Това са ония нещастници, пиратите — каза докторът.

— И всичките са пияни, сър — добави Силвър, който стоеше зад нас. Силвър се ползуваше с пълна свобода и въпреки нашето хладно държане към него той, изглежда, както преди, се чувствуваше привилегирован и приближен слуга. Наистина той понасяше забележително добре пренебрежението ни и с неуморима учтивост се стараеше да спечели нашето разположение. Но мен ми се струваше, че всички го третираха като куче, с изключение на Бен Гън, който все още изпитваше голям страх от стария си квартирмайстер, и аз, който имах за какво да му благодаря. Но в същото време имах и достатъчно причини да го третирам по-зле от всички останали, тъй като последен бях изпитал вероломството му горе на платото. Ето защо докторът доста грубо отвърна на неговата забележка:

— Пияни или бълнуват от треска.

— Прав сте, сър — отговори Силвър, — но това не засяга нито вас, нито мен.

— Предполагам, че не очаквате да ви смятам за благороден човек — отвърна докторът презрително. — И зная, че моите чувства може да ви изненадат, приятелю Силвър. Но ако аз съм убеден, че те бълнуват или че някой от тях е болен от треска, аз бих напуснал този лагер, бих рискувал кожата си, за да им окажа помощ.

— Извинете, сър, но ще сгрешите — отвърна Силвър. — Вие непременно ще изгубите ценния си живот, главата си залагам. Аз съм вече на ваша страна и телом, и духом; та никак не ми се иска да изгубим още един човек, и то вас, на когото съм така задължен. Ония хора долу не държат на думата си. Не, те дори не могат и да си представят такова нещо и няма да ви повярват.

— Ние знаем — каза докторът — как вие удържахте на думата си. Не узнахме нищо повече за тримата пирати. Един път само чухме в далечината мускетен изстрел и предположихме, че са на лов. Събрахме се на съвещание и решихме да ги оставим на острова за голяма радост на Бен Гън и пълното одобрение на Грей. Оставихме им голям запас

барут и куршуми, солено козе месо, някои лекарства и необходими инструменти, дрехи, едно корабно платно, въже и по личното желание на доктора доста тютюн.

Това беше последната ни работа на острова. Ние вече бяхме натоварили кораба и със злато, и с достатъчно вода, и с остатъка от козето месо за всеки случай. Най-после през едно ясно утро вдигнахме котва и потеглихме през северния пролив, като развяхме знамето, което капитанът беше издигнал над крепостта и под което се бяхме били.

Тримата пирати, изглежда, ни бяха наблюдавали по-внимателно, отколкото си мислехме, както скоро разбрахме. Когато минавахме през пролива и се приближихме до южния край на острова, видяхме и тримата коленичили на пясъчната ивица с умолително протегнати към нас ръце. Беше ни много тежко, че трябва да ги оставим на пустия остров, но не можехме да се излагаме на опасността от нов бунт. При това щеше да бъде жестоко от наша страна да ги върнем в родината ни, където ги чакаше бесилка. Докторът викна към тях и им съобщи къде сме им оставили припасите и как да ги намерят, но те продължиха да ни зоват по имена, да ни заклеват и да ни молят да не ги оставяме да умрат на това място. Най-после, като видях, че корабът продължава пътя си и скоро няма да чуваме гласовете им, един от тях — не зная точно кой — скочи на крака, с дрезгав вик вдигна мускета си и като се прицели, гръмна. Куршумът изсвири над главата на Силвър и продупчи грота. След това ние всички се скрихме зад фалшборда и когато отново погледнах, те вече не се виждаха на пясъчната ивица, която се губеше в далечината. Това беше краят; преди пладне за моя неизразимо голяма радост и най-високата скала на Острова на съкровищата бе потънала в далечния син хоризонт.

Ние бяхме толкова малко хора на борда, че всеки от нас трябваше здравата да работи, само капитанът лежеше на един дюшек на кърмата и даваше своите разпореждания. Макар че силите му се възстановяваха, той все още се нуждаеше от спокойствие. Насочихме кораба към най-близкото пристанище на Южна Америка, защото трябваше да наемем нови моряци. Въпреки лошите ветрове, бурите и другите несгоди успяхме най-после да стигнем пристанището, капнали от умора.

Слънцето залязваше, когато хвърлихме котва в един прекрасен, добре защитен залив и бяхме веднага заобиколени от лодки, пълни с

негри, мексикански индианци и мулати, които продаваха плодове и зеленчуци и се гмуркаха за дребни монети под водата. Приветливите лица (особено черните), вкусът на тропическите плодове и най-вече светлините на града ни се сториха очарователни след нашето мрачно, пълно с кръвопролития пребиваване на острова. Докторът и скуайрът ме взеха на брега да прекараме вечерта. Тук ние срещнахме капитана на един английски боен кораб, разприказвахме се с него, отидохме на кораба му и изобщо прекарахме така приятно и неусетно нощта, че когато се върнахме отново на „Испаньола“, вече се зазоряваше. Бен Гън беше сам на палубата и щом стъпихме на борда, той започна с най-странни гримаси и гърчения да се самообвинява. Силвър си бил отишъл. Той самият му помогнал да избяга на брега с лодка само преди няколко часа и сега ни убеждаваше, че сторил това само за да запази нашия живот, който непременно щял да бъде в опасност, ако „този еднокрак човек останел на борда“. Но това не бе всичко. Корабният готвач не избягал с празни ръце. Той успял, незабелязан от никого, да пробие една от преградките и да измъкне торбичка със златни монети на стойност около три-четиристотин гвинеи, за да може да продължи по-нататъшните си скитания.

Мисля, че всички бяхме доволни, загдето се отървахме така евтино от него.

Накратко, ние успяхме да наемем няколко моряка и се завърнахме благополучно. „Испаньола“ пристигна в Бристол точно когато мистър Блендли смятал да изпрати кораб на помощ. Само пет души от тези, които бяхме тръгнали с него, се завърнахме обратно. „А дявола и спирта другите довърши“ — наистина думите на песента се бяха сбъднали, но нашето положение не бе тъй лошо, като в пиратската песен:

Седемдесет и пет поеха с капитана, един-едничък жив остана.

Всеки от нас получи богат дял от съкровището и го използва умно или глупаво, според своята природа. Капитан Смолет напусна морската служба. Грей не само запази парите си, но обхванат от силно желание да се издигне, изучи морското дело и сега е помощник-капитан и съпритежател на един много хубав, добре обзаведен кораб, при това е женен и глава на семейство. А що се отнася до Бен Гън, той получи хиляда фунта, които изхарчи или пропиля за три седмици, или по-точно — за деветнадесет дни, защото на двадесетия ден той се

върна да проси още. Тогава го направиха пазач на едно имение. С Бен Гън стана точно това, от което се страхуваше на острова. Той и днес е жив и е голям любимец на селските момчета, макар че някои гледат на него с насмешка, а също е и известен певец в черквата през неделните дни и празниците.

За Силвър не чухме нищо повече. Този страшен еднокрак човек изчезна най-после завинаги от живота ми, но аз предполагам, че той е намерил своята стара негритянка и вероятно и до днес си живее хубаво с нея и със своя Капитан Флинт.

Доколкото ми е известно, кюлчетата сребро и оръжието стоят все още там, където Флинт ги беше заровил, и ако питате мен, най-хубаво е там да си останат. Няма сила в света, която би ме накарала да се върна отново на този проклет остров. И днес най-лошите ми сънища са ония, в които чувам грохота на прибоя в скалистия бряг или когато скачам в леглото си, сепнат от силния крясък на Капитан Флинт, който звъни в ушите ми:

— Злато! Злато!

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА

Избрани творби за деца и юноши

Двадесет и трета книга

Робърт Луис Стивънсън ОСТРОВЪТ НА СЪКРОВИЩАТА

Превела от английски Весела Несторова

Преводач на стиховете Надя Кехлибарева

Редактор Елена Матева

Художествен редактор Тончо Тончев

Технически редактор Георги Кожухаров

Коректор Елена Иванова

„Народна младеж“ — издателство на ЦК на ДКМС ДПК „Д.
Благоев“ — София 1977 година

Treasure Island by Robert Louis Stivenson J M Irm A Sons Lid
London 1955

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.